

Η Δασκάλα
Λέει
Ιστορίες

Η Δασκάλα είναι κάτι παραπάνω από απλώς
ευγενική, ω φίλοι, Δεν θα μπορούσα ποτέ να βρω
αρκετό χρόνο για να περιγράψω την δίχως σύνορα
Χάρη Της

Μόνο στην πιο μύχια πτυχή της καρδιάς μου μπορώ
με συντριβή να χύνω τα δάκρυά μου.

Υπάρχουν περισσότερα πράγματα σε αυτόν τον
κόσμο

Που είναι γεμάτος με Αγάπη και Έλεος

Θα ήταν ύψιστη τιμή για μένα

Να είμαι απλώς ένα χελιδόνι που να στέκεται στο ένα
του πόδι

Στην μια ζωή μετά την άλλη

Τραγουδώντας την δόξα της!

Δασκάλα Τσιγκ Χάϊ –Σύντομο Βιογραφικό

Η Ανώτατη Δασκάλα Τσιγκ Χάϊ γεννήθηκε στην Ω-Λακ (Βιετνάμ). Όταν μεγάλωσε έκανε τις σπουδές της στο εξωτερικό. Αργότερα ταξίδεψε σε διαφορετικές χώρες αναζητώντας την Αλήθεια. Σταδιακά κατά την διάρκεια ενός ταξιδιού στα Ιμαλάια, και ενώ βρισκόταν σε απομόνωση, ασκούμενη στον Δρόμο του Πνεύματος, βρήκε την Φώτιση. Σήμερα, με απέραντη συμπόνια, η Δασκάλα Τσιγκ Χάϊ προσφέρει την Ανώτατη Μέθοδο Φώτισης, που είναι γνώση ως Μέθοδος Κουάν Γιν, μέσω της οποίας η Ίδια γνώρισε την Φώτιση και την προσφέρει σε όσους πιστεύουν ειλικρινά και αναζητούν την πρακτική εξάσκηση στον Δρόμο της Αλήθειας.

Η Ιστορία Με τις Δύο Πατάτες

Σήμερα θα ήθελα να σας πω μια ωραία ιστορία για το πόσο δύσκολο είναι να παραδίνεται κανείς στον πνευματικό δάσκαλό του. Είναι δύσκολο να είσαι πνευματικός. Είναι πιο δύσκολο να βρεις ένα πνευματικό δάσκαλο. Μετά είναι ακόμα πιο δύσκολο να πιστέψεις, να εμπιστευτείς και να αφηθείς σ' αυτόν. Η ιστορία πάει κάπως έτσι.

Υπήρχε ένας πνευματικός που ήταν τέλειος, ο μεγαλύτερος, αλλά δεν ήταν όπως εμείς φανταζόμαστε ότι πρέπει να είναι ένας πνευματικός. Μερικές φορές μάλωνε τους μαθητές του (γέλια). Μάλιστα μερικές φορές τις έβρεχε σε κάνα-δυο – ακριβώς σαν τον Μιλάρεπα, τον μεγάλο Θιβετιανό γιόγκι και τον δικό του δάσκαλο. Αυτός ο πνευματικός έκανε όλα όσα εμείς θα φανταζόμασταν ότι ένας πνευματικός δεν πρέπει ποτέ να κάνει. Για παράδειγμα, αν πλησιάζαμε και του λέγαμε «ένας πνευματικός δεν πρέπει να θυμώνει ποτέ,» τότε θα θύμωνε πάρα πολύ.

Θα πρέπει να είμαστε τρελοί για να γίνουμε πνευματικοί (γέλια). Αν είσαι νορμάλ, δεν μπορείς να είσαι πνευματικός, γιατί σ' αυτόν τον κόσμο όλα είναι ανάποδα, είναι άνω κάτω. Αυτό που είναι καλό το θεωρούμε κακό. Αυτό που είναι κακό το εκθειάζουμε και νομίζουμε ότι είναι καλό. Μόνο όταν είσαι πλήρως φωτισμένος μπορείς να δεις την αστεία πλευρά σε όλα τα πράγματα αυτού του κόσμου. Μετά μπορείς να είσαι τρελός, ένας πολύ ευτυχισμένος τρελός, μια πολύ ισορροπημένη τρέλα.

Μια μέρα αυτός ο «τρελός» πνευματικός είπε σε έναν από τους μαθητές να πάρει δύο πατάτες και να πάει να τις φάει. Τόνισε ξανά και ξανά ότι ο μαθητής έπρεπε να φάει δύο

πατάτες και τις δύο. Μετά τον κάλεσε ξανά και του είπε «πρέπει να φας και τις δύο πατάτες».

Ο μαθητής πήρε τις δύο πατάτες από τα χέρια του πνευματικού, βγήκε στον δρόμο, κάθισε κάτω και άρχισε να τρώει. Τώρα είναι πολύ εύκολο να φας δύο πατάτες, έτσι δεν είναι; Θα νομίζεις ότι δεν είναι δύσκολη εξέταση. Όλοι μπορούν να φάνε δύο πατάτες. Έτσι λοιπόν ενώ έτρωγε απορούσε μέσα του και έλεγε «Τι σκαρώνει πάλι ο πνευματικός μου;»

Έτσι σκεπτόταν. Αλλά μιας και ακολουθούσε αυτόν τον πνευματικό για πολύ καιρό, ήξερε ότι όλα όσα έλεγε ο πνευματικός του υπήρχε λόγος που τα έλεγε και έπρεπε να υπακούσει. Έτσι λοιπόν καθόταν εκεί στην άκρη και έτρωγε. Έχοντας ήδη τελειώσει την μία είχε αρχίσει να ξεφλουδίζει την δεύτερη. Τότε να' σου ένας ζητιάνος, πολύ πεινασμένος, σχεδόν πεθαμένος από την πείνα, να του λέει, «Σε παρακαλώ, δώσε μου αυτή την πατάτα, γιατί εσύ έφαγες κιόλας μία και εγώ δεν έχω φάει τίποτα για μέρες. Θα πεθάνω αν δεν μου την δώσεις!»

Τώρα, εσύ τι θα έκανες; Θα άκουγες τον πνευματικό σου ή την συμπόνια σου; Ο πνευματικός είχε τονίσει ότι πρέπει να φάει και τις δύο πατάτες και ο κανόνας ήταν να μην παρακούσεις ποτέ. Όμως ο πεινασμένος ήταν εκεί, και το να μην δώσεις φαγητό σε ένα τέτοιο πεινασμένο άνθρωπο θα ήταν πολύ σκληρό. Καθόταν εκεί και ταλαντευόταν ανάμεσα στην παράκληση του πνευματικού του και στην παράκληση του ζητιάνου. Αλλά τότε ήταν που ο ζητιάνος άρχισε να κλαίει, έπεσε στο έδαφος και φαινόταν να πεθαίνει. Έτσι ο μαθητής του έδωσε αμέσως την δεύτερη πατάτα. Μετά ξεκίνησε να γυρίσει πίσω και ο ζητιάνος εξαφανίστηκε από μπροστά του.

Πήγε στο σπίτι και ανάφερε στον πνευματικό του αυτό που είχε συμβεί. Ο πνευματικός τον μάλωσε και του έβαλε τις φωνές. Μάλιστα ούρλιαζε από την θλίψη του, γιατί στενοχωρήθηκε για τον μαθητή του, όχι επειδή ο μαθητής του

τον είχε παρακούσει. Αλλά γιατί η δεύτερη πατάτα είχε ευλογηθεί για την υψηλότερη πνευματική φώτιση, ενώ η πρώτη πατάτα είχε ευλογηθεί για κοσμικό πλούτο, επιτυχία και φήμη. Λέει στον μαθητή: «Πόσο ανόητος είσαι!» Μετά αναστενάζοντας πρόσθεσε «Ίσως αυτό ήταν το πεπρωμένο σου. Είσαι τόσο φτωχός που δεν μπόρεσες να το πάρεις!»

Μετά από αυτό ο μαθητής υπήρξε πάντοτε επιτυχημένος στον κόσμο, κέρδιζε πολλά χρήματα και φήμη, αλλά δεν έγινε ποτέ πνευματικός, δηλαδή δεν έφθασε ποτέ στο ανώτερο σημείο της φώτισης που είναι και η ανώτερη θέση μέσα σε ολόκληρο το σύμπαν.

Αυτό είναι το πρόβλημα με τους περισσότερους από εμάς. Νομίζουμε ότι μπορούμε να τα βγάλουμε πέρα με κάθε τι και νομίζουμε ότι τα ξέρουμε όλα. Νομίζουμε ότι δεν έχουμε καμία εγωπάθεια. Νομίζουμε ότι είναι εύκολο να ακολουθούμε τον πνευματικό και να αφηνόμαστε σε εκείνον. Όχι δεν είναι εύκολο. Ακόμα και το να φας δύο πατάτες γίνεται πρόβλημα. (γέλια)

Γι αυτό είναι δύσκολο να ονειρεύεσαι ότι μπορείς να διεκπεραιώσεις ένα πιο δύσκολο καθήκον, επειδή έχουμε τόσες προκατειλημμένες ιδέες, έχουμε τόσες προλήψεις, κοινωνικές συνήθειες και την προκαθορισμένη μόρφωση... που υπάρχουν αποκρυσταλλωμένα για χιλιάδες χρόνια. Μας έχει γίνει πλύση εγκεφάλου με αυτά και είναι δύσκολο να τα αποτινάξουμε από πάνω μας τόσο σύντομα.

Πάντα νομίζουμε ότι γνωρίζουμε όλα όσα είναι καλά και όλα όσα είναι κακά. Τι σχέση έχουν οι προκαταλήψεις μας με την φώτισή μας; Μας κλείνουν τον δρόμο! Όταν ο πνευματικός μας λέει να κάνουμε ένα πράγμα, εμείς κάνουμε το άλλο, επειδή σκεπτόμαστε «Μπα, εγώ το ξέρω, η μαμά μου, μου το είπε, η δασκάλα μου το είπε στο σχολείο, και ο ιερέας στην εκκλησία επίσης μου είπε το ίδιο»

Κάνουμε ακριβώς το αντίθετο από αυτό που ο πνευματικός μας επιθυμεί να κάνει, και ο πνευματικός πάντα έχει να παλέψει με τις προκαταλήψεις μας. Οι περισσότεροι από εμάς είμαστε τυφλοί, κουφοί και ανόητοι. Μόνο ο πνευματικός μπορεί να δει καθαρά. Οι υπόλοιποι άνθρωποι βλέπουν μόνο μέσα από ομίχλη, βλέπουν λειψά, ή δεν βλέπουν καθόλου. Νομίζουμε ότι βλέπουμε, αλλά δεν... Νομίζουμε ότι καταλαβαίνουμε, αλλά δεν είναι έτσι. Είναι πραγματικά απίθανη η αυταπάτη αυτού του κόσμου. Είναι πραγματικά απίστευτη η φοβερή δουλειά της Μάγια (Ψευδαισθήση).

Μας εξαπατά να πιστέψουμε κάθε τι που δεν πρέπει να πιστέψουμε. Εμείς την ακολουθούμε πιστά, χαριτωμένα και πειθήνια, έως ότου αυτός που αφυπνίστηκε, φωτίστηκε, έρχεται για να μας αποτινάξει τις ψευδαισθήσεις και τις αυταπάτες. Αλλά ακόμα και τότε, δεν ξυπνάμε πολύ γρήγορα. Όπως κάνουμε κάθε πρωί, το ξυπνητήρι κτυπάει, αλλά λες «Ωχ... Μμμ...» και συνεχίζει να κτυπάει. Μετά το κλείνεις και γυρνάς από το άλλο πλευρό να συνεχίσεις τον ύπνο.

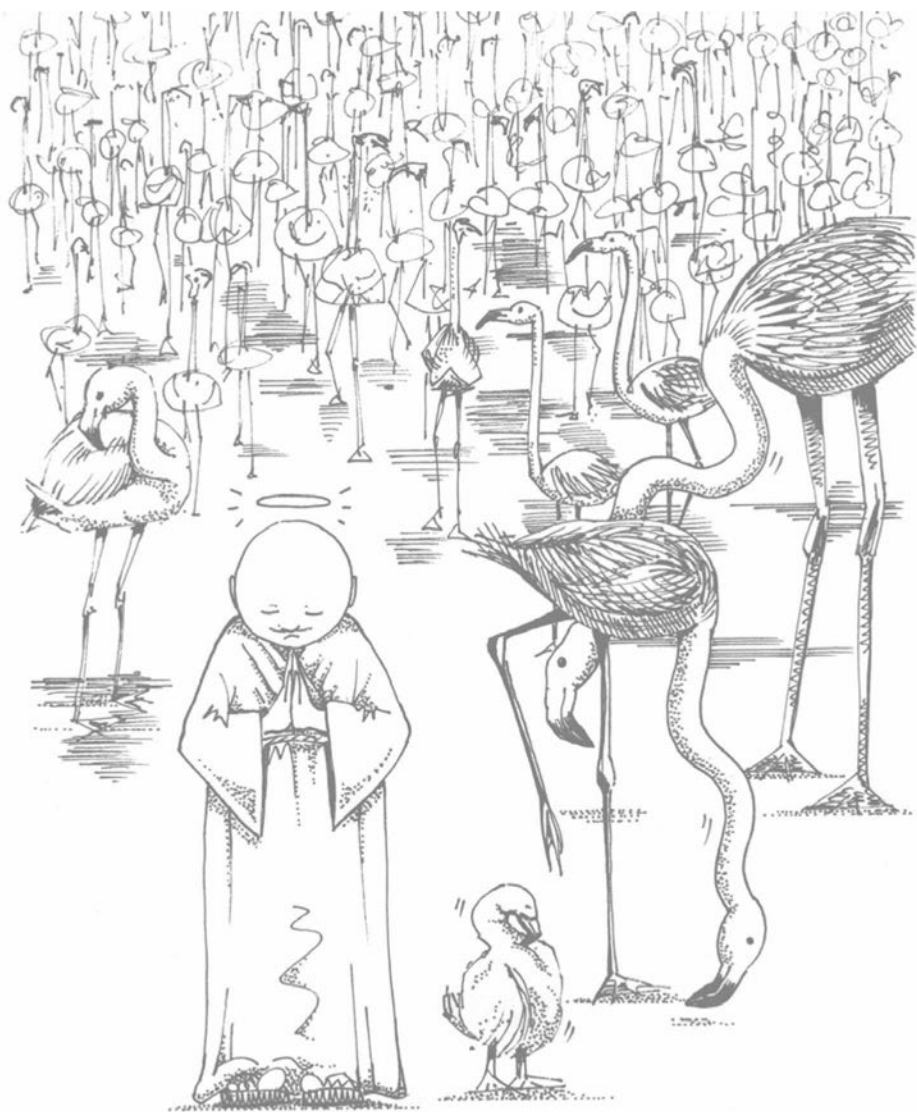
Γι αυτό κι έχουμε τόσες θρησκείες και έχουμε τόσα αυτοαποκαλούμενα μονοπάτια πνευματικής απελευθέρωσης. Αλλά τι βλέπουμε; Ο κόσμος αυξάνει σε πληθυσμό κάθε μέρα. Αυτό σημαίνει ότι από τον κόσμο μας δεν αφυπνίζεται κανείς – ή μόνο μερικοί. Ειδάλλως γιατί δεν μειώνεται ο πληθυσμός; Αν οι πολλοί είχαν φωτιστεί και απελευθερωθεί και επέστρεφαν στο σπίτι – θα γίνονταν άγγελοι, θα γίνονταν βοηθοί του Θεού, γιοι και θυγατέρες του Θεού και ζούσαν σε αιώνιο παράδεισο – τότε ο κόσμος θα ήταν λιγότερο πυκνοκατοικημένος.

Ένας ΔΑΣΚΑΛΟΣ Του ZEN & Τα Πεντακόσια φλαμίνγκο

Μια φορά κι έναν καιρό, ήταν ένας μοναχός που ασκούσαν με πολύ ευλάβεια. Ενώ είχε υπάρξει μοναχός για πολλές ζωές, δεν μπορούσε να πετύχει την απελευθέρωση από την γέννηση και τον θάνατο! Μπορεί να είσαι μοναχός, να ακολουθείς τους κανόνες πολύ αυστηρά και να είσαι πολύ ενάρετος. Αλλά αν δεν μπορείς να φωτιστείς, το καλύτερο που μπορείς να ελπίζεις είναι να ξαναγεννηθείς και να γίνεις πάλι μοναχός. Κι αυτό είναι πολύ καλό γιατί ίσως να μην μπορείς να γίνεις ούτε μοναχός!

Αυτός ο μοναχός ξαναγεννιόταν σαν μοναχός πολλές φορές για πεντακόσια χρόνια - σαν ηγούμενος κάθε φορά, και γινόταν όλο και πιο ενάρετος. Αν και δεν ήταν φωτισμένος, κρατούσε τους κανόνες με μεγάλη αυστηρότητα, ήταν ενάρετος και έντιμος. Την τελευταία φορά που υπήρξε μοναχός, όπου κι αν πήγαινε να κάνει κήρυγμα ή να πάρει φιλανθρωπίες υπήρχαν πάντοτε πεντακόσια φλαμίνγκο που τον ακολουθούσαν. Οι άνθρωποι απορούσαν γι αυτό το φαινόμενο. Κάποιος που είχε την ικανότητα να βλέπει με το ουράνιο μάτι του, έλεγε ότι τα φλαμίνγκο στην πραγματικότητα ήταν μαθητές του από κάποια προηγούμενη ζωή. Τότε είχε πεντακόσιους μαθητές, αλλά δεν μπόρεσε να τους οδηγήσει

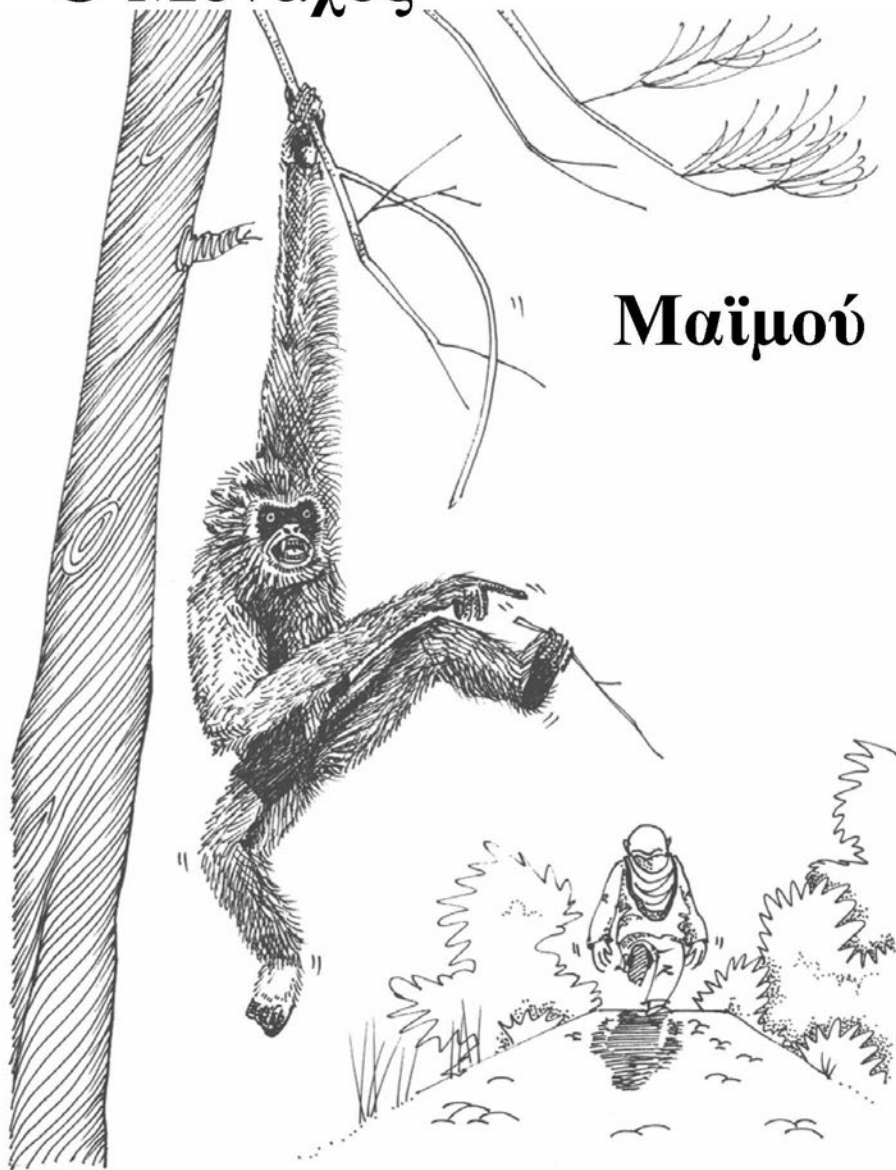
στην απελευθέρωση γιατί οι πνευματικές του δυνάμεις δεν ήταν αρκετά μεγάλες.

Οι μαθητές του πάντα ήθελαν να τον ακολουθούν οπουδήποτε κι αν πήγαινε – είτε για να πάρει προσφορές, να παραστεί σε τιμητικές πανηγύρεις ή για να κάνει κηρύγματα. Και παραπονιόντουσαν: «Δάσκαλε, συχνά λες ότι όλοι οι άνθρωποι του μοναχισμού είναι ίσοι! Όμως κάθε φορά που σε καλούν έξω για να παραστείς κάπου, εσύ σπάνια μας παίρνεις μαζί σου.»

Ήταν αλήθεια ότι ο δάσκαλός τους γνώριζε πως δεν ήταν αρκετά άξιοι για να δέχονται την ευλάβεια τους επαίνους και τις προσφορές. Επειδή όμως παρέμεναν ακόμα συνηθισμένες υπάρξεις, οι μαθητές του αδυνατούσαν να καταλάβουν και απλώς συνέχιζαν να αρέσκονται σε υλικά πράγματα. Κι αυτός μη έχοντας άλλη επιλογή, τους έπαιρνε μαζί του όταν έβγαινε στον κόσμο. Αργότερα, όταν οι πεντακόσιοι μαθητές πέθαναν, αδυνατούσαν να ξαναγεννηθούν ως μοναχοί κι άντ' αυτού έγιναν φλαμίνγκο! Μόνο ο δάσκαλός τους μπορούσε να επανέλθει σαν μοναχός. Κι έτσι κάθε φορά που έβγαινε έξω, τον περίμεναν οι πεντακόσιοι μαθητές – τώρα φλαμίνγκο – να τον ακολουθήσουν, μόνο και μόνο εξ' αιτίας της προηγούμενης σχέσης, δασκάλου και μαθητή, που είχαν.

Καθώς δεν μπορούσε να απελευθερώσει τον εαυτό του, ήταν φυσικό, να αδυνατούσε να απελευθερώσει και τους μαθητές του, που έπρεπε να κουβαλήσουν το βάρος των αμαρτιών τους μόνοι τους. Αν ο δάσκαλός σου διαθέτει τρομερή δύναμη, τότε αυτός ή αυτή μπορεί να περιορίσει τα μικρότερα καρμικά βάρη που έχεις συσσωρεύσει. Γι αυτό χρειάζεσαι έναν φωτισμένο δάσκαλο!

Ο Μοναχός

Μια φορά κι έναν καιρό, υπήρχε ένας μοναχός που έγινε μαϊμού. Όταν ήρθε ο Βούδας σ' αυτόν τον κόσμο για να κηρύξει τον Δρόμο της Αλήθειας, υπήρχαν πολλοί μοναχοί που μαθήτευαν κοντά Του. Υπήρχαν κάποιοι μοναχοί που είχαν ήδη γευθεί το νέκταρ της αγιότητας αλλά πολλοί άλλοι ούτε καν γνώριζαν περί τίνος πρόκειται. Κι έτσι μερικές φορές κάποιοι μοναχοί περιγελούσαν μερικούς από αυτούς ότι δεν φαινόταν και πολύ καλά και έδειχναν κάπως αστείοι. Σαν κάποιος που λέγεται Σούμα-Τζού, σαν κι εμένα.

Ήταν ένας μοναχός που ήταν πολύ, πολύ σκανταλιάρης. Κάθε φορά που έβλεπε κάποιον από τους μοναχούς να κατεβαίνουν τον λόφο, του έλεγε, «Μοιάζεις με μαϊμού που κατεβαίνει τρέχοντας την κατηφόρα.»

Επειδή κριτικάριζε αυτόν τον μοναχό και τον αποκαλούσε μαϊμού, έπρεπε να ξαναγεννηθεί ως μαϊμού για πεντακόσιες ζωές.

Γι αυτό να προσέχετε και να μην περιγελάτε τους μοναχούς, επειδή ανάμεσα στον «μοναχό» και στην «μαϊμού» υπάρχει μόνο μικρή διαφορά στα γράμματα, σαν να λέμε από μοναχός, μονάχους-μονάχους. Ας είναι, αν περιγελάτε έναν συνηθισμένο μοναχό, ίσως είναι εντάξει. Αλλά αν αυτός ο μοναχός έχει ήδη κατακτήσει το νέκταρ της θεότητας, τότε θα βρεθείς μπλεγμένος σε φασαρίες. Ποτέ δεν ξέρεις ποιος μοναχός έχει ήδη γίνει Άγιος, ποιος μοναχός έχει φθάσει σε πολύ ψηλό επίπεδο πνευματικής άσκησης. Γι αυτό καλύτερα να προσέχετε.

Ειδικά τους μοναχούς που στέλνω εγώ από το Μιαολί στην πατρίδα σας, μετά από δική σας παράκληση για να σας διδάξουν τον δρόμο, καλά θα κάνετε να φροντίσετε να μην τους περιγελάτε, κι ακόμα να μην προσπαθήσετε να τους δελεάσετε και να τους γοητεύσετε σωματικά. Σύμφωνα με τον Βούδα, αν προσπαθήσουμε να σαγηνεύσουμε ένα μοναχό που ασκείται με έναν φωτισμένο ζωντανό δάσκαλο, είναι τρομερό αμάρτημα.

Ο Σύμβουλος του Παπαγάλου

Αυτή είναι μια εβραϊκή ιστορία που την λένε «ο σύμβουλος του παπαγάλου». Ζούσε κάποτε σε ένα παλάτι, ένας εξαιρετικός παπαγάλος από αυτούς που λέμε «γαλαζοαίματους». Αυτός ο παπαγάλος ήταν πολύ όμορφος, λαχταριστός, πιθανόν κάποιος που έμοιαζε με «μένα» ! (γέλια)

Η Κυρία του ήταν μία πριγκίπισσα που τον αγαπούσε πάρα πολύ. Τα πήγαιναν πολύ καλά οι δυο τους, γιατί ο παπαγάλος δεν ήταν μόνο όμορφος, ευπαρουσίαστος και κομψός αλλά γνώριζε το πρωτόκολλο και το σαβουάρ βίβρ. Έπινε τσάι κάπως έτσι, πράγμα που θεωρείτο ότι έδειχνε καλούς τρόπους. Περιπατούσε με βασιλικό αέρα, με την ουρά του να κουνιέται από πλευρό σε πλευρό, έκανε ένα βήμα μπρος και έξι βήματα πίσω...κ.ο.κ. Έτσι ο παπαγάλος αυτός θεωρείτο πολύ κομψός. Ας τον πούμε «Κυρία Παπαγάλου».

Επειδή ο παπαγάλος άνηκε στην βασιλική οικογένεια, τον περιποιούνταν και τον στόλιζαν αναλόγως. Έστω και παπαγάλος, αφού ζούσε στα βασιλικά ανάκτορα, αποτελούσε κι αυτός μέλος της βασιλικής οικογένειας. Αυτός ο παπαγάλος μπορούσε να μιλάει, μπορούσε ακόμα και να επαναλαμβάνει τα Θεία Ονόματα. Ήταν πολύ έξυπνος, ήταν και εύγλωττος στην ανθρώπινη γλώσσα. Το κλουβί του σταδιακά στολιζόταν

από χρυσό και διαμάντια, μαργαριτάρια, αχάτη, κοράλλι... ω!
Και πολλές πολύτιμες πέτρες!

Κάθε μέρα, η πριγκίπισσα έστελνε αρκετούς υπηρέτες να υπηρετούν τις ανάγκες που παπαγάλου. Δεν του έλειπε τίποτα καμία ημέρα. Φορούσε διαφορετικά καπέλα στο κεφάλι του, διαφορετικές πέρλες στην ουρά του και διαφορετικά ρουμπίνια στις φτερούγες του. Στα φτερά του, έπλεκαν κάθε μέρα διαφορετικές πολύτιμες πέτρες. Μετά, την ώρα του φαγητού, του πήγαιναν στο κλουβί του τροφή που είχε ευλογηθεί. Εκείνος δεν χρειαζόταν να βγει και να ψάξει για τροφή.

Το νερό που έπινε το κουβαλούσαν από τις πλαγιές του βουνού Γιανγκ Μινγκ, γιατί αυτό είχε την φήμη του γευστικότερου και καλύτερου νερού! Επιπλέον, αυτό το νερό ήταν πολύ μαλακό και κατάλληλο για το μάνιο του. Γι αυτό τον σκοπό είχαν βάλει έναν ευνούχο που πήγαινε κι ερχόταν στο βουνό Γιανγκ Μινγκ κάθε μέρα για να κουβαλάει ένα μπουκάλι νερό. Περιστασιακά, την πρώτη ή την δέκατη πέμπτη ημέρα του μήνα, ή κάποιες Κυριακές για αλλαγή, κάποιος άλλος ευνούχος πήγαινε στο Μιαολί για να πάρει νερό από τον ποταμό Νέκταρ.

Ο ίδιος ο παπαγάλος ήταν πολύχρωμος! Μερικά από τα φτερά του ήταν πράσινα, άλλα ήταν μπλε και όλα ήταν πολύ λαμπερά και γυαλιστερά. Λεγόταν ότι ο παπαγάλος ήταν πολύ απότομος. Αν η Δασκάλα δεν είχε ευλογήσει ακόμα τα νερά του ποταμού Νέκταρ, τότε αυτός αρνιόταν να πει το νερό του. Και μόνο όταν ο ευνούχος έψελνε τα Ιερά Ονόματα πολλές φορές ευλογώντας το νερό από τον ποταμό Νέκταρ, ή από το βουνό Γιανγκ Μινγκ εκείνος καταδεχόταν να το πει! (γέλια)

Αντίθετα με πολλούς από εσάς εδώ, που καταβροχθίζετε το φαγητό πριν καν το αφιερώσετε στον Θεό πρώτα. Είναι εντάξει. Αν ήδη το έχετε καταπιεί, τότε ας είναι. Δεν είναι ανάγκη να το ανεβάσετε πάλι στον οισοφάγο για να το προσφέρετε στον Θεό. Απλώς προσευχηθείτε στον

εσωτερικό Δάσκαλο να ευλογήσει το φαγητό στο στομάχι. Η δύναμη της ευλογίας δουλεύει ακριβώς το ίδιο. Δεν εμποδίζεται από τα τοιχώματα του στομαχιού. Κανένα

πρόβλημα. Η δύναμη της ευλογίας μπορεί να περάσει μέσα από τον οισοφάγο και να πάει στο στομάχι για να ευλογήσει την τροφή που έχετε ήδη καταπιεί.

Α ναι, πάμε τώρα στο δεύτερο μέρος. Δεν βρίσκω λόγια να περιγράψω την ομορφιά και την σοφία του παπαγάλου! Αυτός ο παπαγάλος ήξερε πώς να

φροντίζει την καλλονή του κάθε μέρα, έτσι ώστε να είναι πάντοτε πανέμορφος. Και δεν έγινε όμορφος σε μία μόνο ημέρα. Από την ημέρα που γεννήθηκε, μόνο που έπινε νερό από τον ποταμό Νέκταρ, και έτρωγε ευλογημένη τροφή που είχε ήδη διαβαστεί με τα Θεία Ονόματα και αφιερωθεί στον Θεό, μεγάλωνε και γινόταν ομορφότερος με την ημέρα.

Επιπλέον, ο παπαγάλος διαλογιζόταν επί δυόμισι ώρες κάθε μέρα. Ήταν αποκλειστικά χορτοφάγος και ούτε που καταδεχόταν να φάει έστω κι ένα έντομο. Και σε περίπτωση που κατάπινε κατά λάθος κανένα, θα έκανε κάθε προσπάθεια για να βγάλει από μέσα του και την κάθε τρίχα από την

μικρότερη κάμπια. Είχε αποφασίσει να γίνει χορτοφάγος από τότε που ήταν μικρός και είχε ακούσει ότι όλοι οι πρόγονοί του είχαν εξασκηθεί στην Μέθοδο Κουάν Γιν. Ο παπαγάλος είχε ασκηθεί σε τέτοιο υψηλό επίπεδο που η πριγκίπισσα τον αγαπούσε πάρα πολύ. Ίσως επειδή η ατμόσφαιρα γύρω του ήταν πολύ καλή. Η ομορφιά ακτινοβολούσε από μέσα του.

Μια μέρα η πριγκίπισσα άκουσε ότι σε κάποια μακρινή χώρα υπήρχε ένα είδος σπάνιου αρώματος που η ίδια δεν το είχε στο παλάτι της. Έτσι ζήτησε από τον ευνούχο να πάει και να της το φέρει. Αυτός ο ευνούχος έτυχε να είναι ο καλύτερος φίλος του παπαγάλου επειδή του μιλούσε κάθε μέρα. Συνήθως οι ευνούχοι βαριούνται στα ανάκτορα. Αφού δεν μπορούν να έχουν φιλενάδες, γιατί νομίζεις ότι ζούσαν; Γι αυτό λοιπόν συνήθως βαριόταν και καθώς ο παπαγάλος βρισκόταν εκεί, μιλούσε μαζί του για τα προσωπικά του, κάθε μέρα. Οουάου! Θεωρούνταν και οι δύο πολύ στενοί φίλοι!

Την ημέρα που θα έφευγε ο ευνούχος, φυσικά, πήγε να το ανακοινώσει στον παπαγάλο! Αν και ήταν μια μυστική αποστολή, δεν μπορούσε να το κρατήσει μυστικό από τον καλύτερό του φίλο και πήγε να τον αποχαιρετήσει! Σαγιονάρα! Μόλις άκουσε ότι ο φίλος του φεύγει για ένα τόσο μακρινό ταξίδι, κατάλαβε φυσικά ότι θα του έλειπε πάρα πολύ. Η σκηνή του αποχαιρετισμού τους ήταν πολύ συγκινητική. Αν και ο παπαγάλος εκτιμούσε πολύ την φιλία του με τον ευνούχο, τι εκτιμούσε περισσότερο; (απάντηση από το ακροατήριο: Την πριγκίπισσα). Την «Ελευθερία!» Ποια πριγκίπισσα; Η πριγκίπισσα ήταν αυτή που τον είχε αιχμαλωτίσει! Γιατί να την εκτιμάει; Μόνο εσείς θα εκτιμούσατε τον Σατανά. Ο κόσμος σας αιχμαλωτίζει, κι εσείς τον εκτιμάτε, εκτιμάτε αυτή την ζωή, εκτιμάτε αυτό το σώμα πιστεύοντας ότι αυτό το σώμα είναι τόσο υπέροχο, τόσο όμορφο και τόσο δυνατό, κ.λ.π. κ.λ.π. Το σώμα είναι αυτό που κρατάει δέσμια την ψυχή εδώ, την κρατάει κλειδωμένη εδώ.

Επικεντρωνόμαστε σε αυτό το κορμί από το πρωί μέχρι το βράδυ, καλλωπίζοντάς το με χρώματα, κόκκινο και πράσινο, όπως εγώ. Και ξεχνάμε τον πραγματικό μας Εαυτό, ξεχνάμε ότι δεν είμαστε το σώμα. Τώρα έχω κι εγώ ξεχάσει την ψυχή μου επειδή έχει φύγει μακριά. Έχει απομείνει μόνο αυτό το κορμί εδώ, και ό,τι κι αν κάνει δεν έχει σημασία.

Έτσι, πάνω απ' όλα, εκτιμούσε την ελευθερία του και λαχταρούσε μέρα-νύχτα να πετάξει μακριά. Έστω κι αν βρισκόταν στο ανάκτορο, και έβαζε κόκκινες και πράσινες πούδρες, φτιαχνόταν με κοκκινάδια κ.ο.κ. κατά βάθος το μόνο που σκεπτόταν ήταν να πετάξει μακριά και τίποτε άλλο. Φυσικά, έπρεπε να φάει και έπρεπε να βάζει αυτά τα όμορφα ρούχα, επειδή στο παλάτι πρέπει να είσαι ευγενικός και φιλόφρων. Αλλά η σκέψη του συγκεντρωνόταν στο «μάτι της σοφίας» όλη την ημέρα, επιθυμώντας μόνο να δραπετευθεί.

Έτσι είπε στον ευνούχο, «Α! Είμαστε τόσο καλοί φίλοι. Θέλω να σου ζητήσω μια χάρη! Σε παρακαλώ μην ξεχνάς.»

Ο ευνούχος είπε, «Φυσικά, θα κάνω τα πάντα για σένα.» Ήταν τόσο καλοί φίλοι άλλωστε!

Μετά πρόσθεσε, «Όταν θα βρίσκεσαι εκεί μακριά στο ταξίδι σου, αν τύχει να συναντήσεις κανένα που να μοιάζει με μένα, να ξέρεις ότι αυτοί οι παπαγάλοι είναι μακρινοί μου συγγενείς και φίλοι. Πρέπει να τους πεις ότι βρίσκομαι αιχμαλωτισμένος εδώ! Ότι υποφέρω πολύ και πραγματικά δεν είμαι ελεύθερος. Όλα τα καλά φαγητά δεν σημαίνουν τίποτα για μένα. Αυτά τα μαργαριτάρια, οι πολύτιμες πέτρες δεν έχουν αξία για μένα. Μπορείς να τους ρωτήσεις αν μπορούν να κάνουν κάτι να με σώσουν;»

Ο ευνούχος απάντησε, «Εντάξει! Θα κάνω ό,τι καλύτερο μπορώ. Σίγουρα θα συναντήσω κάποιους παπαγάλους και θα τους μεταδώσω τα νέα.»

Και στον ευνούχο δεν έλειπε τίποτα αφού εργαζόταν στο παλάτι, αλλά πάλι, παρέμενε σκλάβος κάποιου άλλου. Καταλάβαινε την αξία της ελευθερίας γι αυτό κατανόησε πολύ

καλά τα λόγια του παπαγάλου! Έτσι αποφάσισε να τον βοηθήσει.

Έλειπε αρκετό καιρό, ψάχνοντας για το σπάνιο άρωμα - την παραγγελία της πριγκίπισσας. Μια μέρα καθώς απολάμβανε το σκηνικό του δρόμου, συνάντησε ένα μεγάλο σμήνος παπαγάλων που έμοιαζαν πάρα πολύ με τον παπαγάλο της πριγκίπισσας στο παλάτι. Τότε θυμήθηκε την παράκληση του παπαγάλου. Προχώρησε να χαιρετήσει τους παπαγάλους και τους είπε τα δυσάρεστα νέα του παπαγάλου στο παλάτι.

Μέσα στο σμήνος των παπαγάλων, υπήρχε κι ένας δάσκαλος που ήταν αληθινός δάσκαλος για τους παπαγάλους. Τους δίδασκε την Μέθοδο πνευματικής άσκησης Κουάν Γιν. Πήγαιναν σε διαφορετικά μέρη για να διαλογιστούν μαζί, κάθε μέρα. Εκείνη την ημέρα πήγαιναν προς το Μιαολί για διαλογισμό με μια μεγάλη ομάδα. Αχ, όχι, αυτό γινόταν τον χειμώνα, ίσως και να πήγαιναν στο Πίνγκτουνγκ! Το Πίνγκτουνγκ είναι πιο ζεστό. Αυτός ο αληθινός δάσκαλος ήταν επίσης πολύ έξυπνος, με περισσή σοφία! Είχε εξασκηθεί εκατοντάδες χιλιάδες, εκατομμύρια αιώνες, και φαινόταν μεγαλειώδης, ήρεμος, γυαλιστερός από σοφία, λαμπρός από χρυσό φως, ενώ το μάτι της σοφίας ήταν διάπλατα ανοιγμένο.

Μόλις ο αποκαλούμενος αληθινός δάσκαλος άκουσε τα θλιβερά νέα του παλατιού, έπεσε κάτω και φάνηκε πως πέθανε, απλώς φάνηκε. Απλώς έπεσε πάνω στο χέρι του και πέθανε, κι αφού είχε χαθεί κάθε ίχνος ζωής από πάνω του, ήταν νεκρός, απολύτως νεκρός, εκατό τοις εκατό νεκρός. Όσο κι αν τον ταρακουνούσε ο ευνούχος, δεν μπορούσε να τον συνεφέρει, ήταν πραγματικά νεκρός. Προσπάθησε να του δώσει λίγο νερό ανοίγοντάς του το ράμφος και σπρώχνοντας λίγη τροφή μέσα. Αλλά ούτε έφαγε, ήταν εντελώς πεθαμένος. Ούτε φτερό κουνήθηκε, ούτε βλέφαρο πετάρισε, κειτόταν εκεί πέρα για πέρα «καπούτ».

Ο ευνούχος ήταν πολύ απογοητευμένος, αφού δεν είχε μπορέσει να πάρει ούτε μια συμβουλή από το στόμα του. Δεν

πρόλαβε να μιλήσει μαζί του πριν πεθάνει. Έτσι τον πέταξε στην άκρη του δρόμου και συνέχισε τον δικό του δρόμο. Όμως καθώς τον πετούσε στην άκρη, ο παπαγάλος πέταξε μακριά, πατ, πατ, πατ, λα, λα, λα!... πέταξε στο Πίνγκτουνγκ και βρήκε τους συντρόφους του που είχαν προχωρήσει για τον διαλογισμό με την μεγάλη ομάδα. Ωχ! Ο ευνούχος είχε σοκαριστεί! Δεν μπορούσε να το χωρέσει το μυαλό του! Πως μπόρεσε να γίνει κάτι τέτοιο! Είχε εκπλαγεί και στεκόταν περιπλεγμένος για αρκετή ώρα.

Σιγά-σιγά, πήρε τον δρόμο για το παλάτι. Δεν μπορούσε να στέκεται εκεί απορημένος όλη μέρα. Ο παπαγάλος στο παλάτι ήταν πανευτυχής που είδε τον ευνούχο. Δώσανε τα χέρια και τα πόδια, αγκαλιάζοντας ο ένας τον άλλον και ανταλλάσσοντας φιλία και ένα σωρό γλυκόλογα!

«Έχασες βάρος» έλεγε ο ένας.

Κι άλλος έλεγε, «εσύ πήρες βάρος».

Αντάλασσαν όλες αυτές τις μικρές κενολογίες, την αστρική ετικέτα του πρωτοκόλλου.

Ο ευνούχος ήθελε να του πει πολλά από τα ενδιαφέροντα πράγματα που είχε συναντήσει στο ταξίδι, τόσο ασυνήθιστα, αλλά ο παπαγάλος δεν έδειχνε ενδιαφέρον να ακούσει. «Όλα αυτά είναι άχρηστα, σε παρακαλώ μην πεις τίποτα! Τι έφαγες; Τι έπαιξες; Σε ποιο караόκι πήγες; Τι χόρευες; Πόσα όμορφα κορίτσια συνάντησες; Όλα αυτά είναι άχρηστα. Είσαι ένας ευνούχος. Γιατί να μιλάμε για όμορφα κορίτσια; Άχρηστα κι αυτά. Με ποιόν χόρευες δεν με αφορά κι ούτε με ενδιαφέρει! Αχά! Όχι, μην μιλάς γι αυτά τα πράγματα!» είπε ο παπαγάλος. «Συνάντησες κανέναν δικό μου άνθρωπο, κανένα συγγενή μου;»

«Ναι! Ναι! Πως! Συνάντησα ένα μεγάλο σμήνος, απάντησε ο ευνούχος. Φαίνονταν πως πήγαιναν για ομαδικό διαλογισμό. Κάθε παπαγάλος είχε ένα τεράστιο ολόλαμπρο μάτι σοφίας! Ξαφνιάστηκα! Είχα μεγάλο σεβασμό γι αυτούς. Ήταν πολύ αξιοπρεπείς και είχαν πολλές ευλογημένες αξίες!

Το κάτω σαγόνι τους ήταν κατεβασμένο, οι κοιλιές τους ολοστρόγγυλες και οι ώμοι τους μεγαλοπρεπείς. Καθώς πετούσαν στον αέρα φαίνονταν σαν άγγελοι...»

Τότε ο παπαγάλος έγινε ανυπόμονος, «δεν σε ρώτησα να μου πεις πως έμοιαζαν! Σου είπαν τίποτα; Σου είπαν τίποτα για το πώς θα πετύχω να απελευθερωθώ;»

Τότε είπε ο ευνούχος, «Όχι, όχι! Δεν φαίνονταν να μιλούν την δική σου γλώσσα. Αν και το μάτι της σοφίας ήταν ανοικτό, τα στόματά τους ήταν κλειστά και δεν μιλούσαν την ανθρώπινη γλώσσα. Έτσι πώς να μου πουν οτιδήποτε. Όμως μιας και ρώτησες, θυμήθηκα κάτι που ήταν δύσκολο να το καταλάβω. Δηλαδή, να, μόλις τους είπα την δική σου ιστορία, κάποιος από αυτούς πέταξε και κάθισε στο χέρι μου. Πριν προλάβω να χαρώ, είχε πεθάνει.

«Έκανε τον «πεθαμένο», πεσμένος εκεί. Τότε όσο κι αν τον ταρακούνησα, του έδωσα νερό, καλό φαί, ούτε έφαγε ούτε ήπιε. Του έδωσα πολύ νόστιμη και σπάνια τροφή, αλλά ούτε και τότε έφαγε. Του πρόσφερα καλής ποιότητας νερό από τον ποταμό Νέκταρ στο Μιαόλι κι ούτε που νοιάστηκε. Ούτε έφαγε ούτε και ήπιε. Απλώς έκανε τον πεθαμένο.

Όταν πίστεψα ότι ήταν πράγματι πεθαμένος, τον πέταξα στην άκρη του δρόμου. Και μόλις τον εκτόξευσα, αυτός αμέσως πέταξε μακριά ελεύθερος και ωραίος. Μου είπε και χαιρετίσματα. Γεια σου... μιλούσε αρκετές γλώσσες. Στην αρχή νόμιζα ότι δεν μπορεί να μιλήσει κι ότι ήταν νεκρός. Αλλά έγινε όπως σου τα είπα. Παράξενο! Μέχρι τώρα δεν έχω καταλάβει τι ήθελε να πει!»

Στο άκουσμα της ιστορίας ο παπαγάλος, έκανε πως έμεινε ανεπηρέαστος! «Ωραία! Ωραία! Σ' ευχαριστώ πολύ! Κι εγώ νοιώθω παράξενα. Είναι πολύ παράξενη αυτή η ιστορία. Πως μπόρεσε να είναι τόσο παράξενη!»

Μετά επέστρεψαν ο καθένας στο σπίτι του. Ο ευνούχος ασχολήθηκε με τα καθήκοντά του και ο παπαγάλος ασχολήθηκε με το φαγητό και το ποτό του.

Η πριγκίπισσα ερχόταν να δει τον παπαγάλο κάθε πρωί! Το επόμενο πρωί όταν ήρθε να τον δει, βρήκε τον παπαγάλο νεκρό στο κλουβί του. Η πριγκίπισσα είχε θυμώσει τόσο πολύ που τα έβαλε με τους υπηρέτες, «Εσείς τον σκοτώσατε, εσείς τον σκοτώσατε.»

Αλλά ό,τι κι είτε δεν χρησίμευε σε τίποτα. Έτσι διέταξε να πετάξουν το νεκρό κορμί του παπαγάλου μακριά. Όταν οι υπηρέτες τον πήραν και τον πέταξαν από το παράθυρο, εκείνη ακριβώς την στιγμή, ο ευνούχος κατάλαβε το σχέδιο του παπαγάλου που είχε συναντήσει.

Εσείς τι καταλαβαίνετε; (απάντηση κοινού: παριστάνουμε τον νεκρό.) Να παριστάνουμε τον νεκρό! Σωστά! Τότε κι εμείς πρέπει να κάνουμε πως είμαστε νεκροί γι αυτόν τον κόσμο. Γνωρίζουμε την αξία αυτού του κόσμου. Γνωρίζουμε ότι δύσκολα βρίσκουμε ανθρώπινο σώμα. Αλλά μην το πεις στον Βασιλιά της Ψευδαίσθησης. Ποιος είναι ο Βασιλιάς της ψευδαίσθησης; Είναι το μυαλό μας. Μην το ακούτε. Μην παίζετε μαζί του. Μην πιστεύετε ότι αυτός ο κόσμος είναι πολύ καλός για μας. Αν πεθάνουμε για τον κόσμο τότε οι ψυχές μας θα αρχίσουν να ανασταίνονται. Από αρχαιότατων χρόνων, κάθε ασκούμενος δάσκαλος θα μας έλεγε να μείνουμε ως νεκροί για τον κόσμο, εννοώντας ότι δεν πρέπει να προσκολλόμαστε σε τίποτα σε αυτόν τον κόσμο, να κάνουμε τους νεκρούς. Τότε μπορούμε να είμαστε ελεύθεροι. Στην πραγματικότητα, αν από το πρωί ως το βράδυ νοιώθουμε υπεύθυνοι για τους ανθρώπους, νοιώθουμε ντροπιασμένοι, είμαστε υποχρεωτικοί, τότε κάνουμε συντροφιά ο ένας στον άλλον, επειδή φοβόμαστε μήπως πληγώσουμε τα αισθήματα των άλλων ή φοβόμαστε αν οι άλλοι θα πουν πόσο κακοί είμαστε κ.ο.κ. Πράγματι χάνουμε πολύ χρόνο σε αυτά!

Σήμερα θα παρευρεθούμε στο πάρτυ των γενεθλίων του τάδε, αύριο θα πάμε στο πάρτυ της κηδείας του δείνα, μεθαύριο θα πάμε σε έναν γάμο, μετά την επαύριον θα είμαστε μάρτυρες σε ένα δικαστήριο για το διαζύγιο κάποιου, επειδή

είμαστε «άνθρωποι», είμαστε ευγενικοί, καλοί κ.λ.π. Πώς μπορούμε να βρούμε χρόνο μετά;

Σήμερα δεχόμαστε το μακρύ τηλεφώνημα ενός πολύ ομιλητικού προσώπου, την άλλη μέρα απαντάμε στις ανούσιες συζητήσεις κάποιου άλλου. Υπάρχει επίσης και το διάβασμα της εφημερίδας, άσε την τηλεόραση – τουλάχιστον να δούμε τα νέα, να μάθουμε ποιος σκότωσε ποιόν. Μετά, τι έχουμε την άλλη μέρα; Αν τυχαίνει να έχουμε κάμποσους συγγενείς, θα είμαστε αγκαζαρισμένοι μέχρι θανάτου. Έτσι, το να βρεις χρόνο για ν' ασκηθείς πνευματικά σ' αυτόν τον κόσμο γίνεται πράγματι πολύ δύσκολο! Αν δεχόμαστε τέτοιες υποχρεώσεις γίνεται αδύνατο να απεγκλωβιστούμε. Υπάρχει άλλος τρόπος να ξεφύγουμε αν δεν κάνουμε τον ψόφιο; Μάλλον όχι!

Τι σημαίνει κάνω τον ψόφιο; Σημαίνει ότι κάνω τον κουφό και κάνω τον κουτό. Άσε τους άλλους να παρεξηγηθούν, άσε τους άλλους να μας κατσαδιάζουν, δεν έχει σημασία. Χρειάζεται να βάλουμε όρια, γνωρίζοντας ποια είναι η προτεραιότητα. Ό,τι μπορούμε να κάνουμε το κάνουμε. Τα άλλα που δεν μπορούμε να τα κάνουμε θα πρέπει να τα αφήσουμε. Πρέπει να κάνουμε τον ψόφιο – κάνοντας ότι αγνοούμε την ετικέτα, κάνοντας ότι ξεχνάμε τα γενέθλια, κάνοντας ότι δεν ξέρουμε ότι αύριο είναι η κηδεία του τάδε.

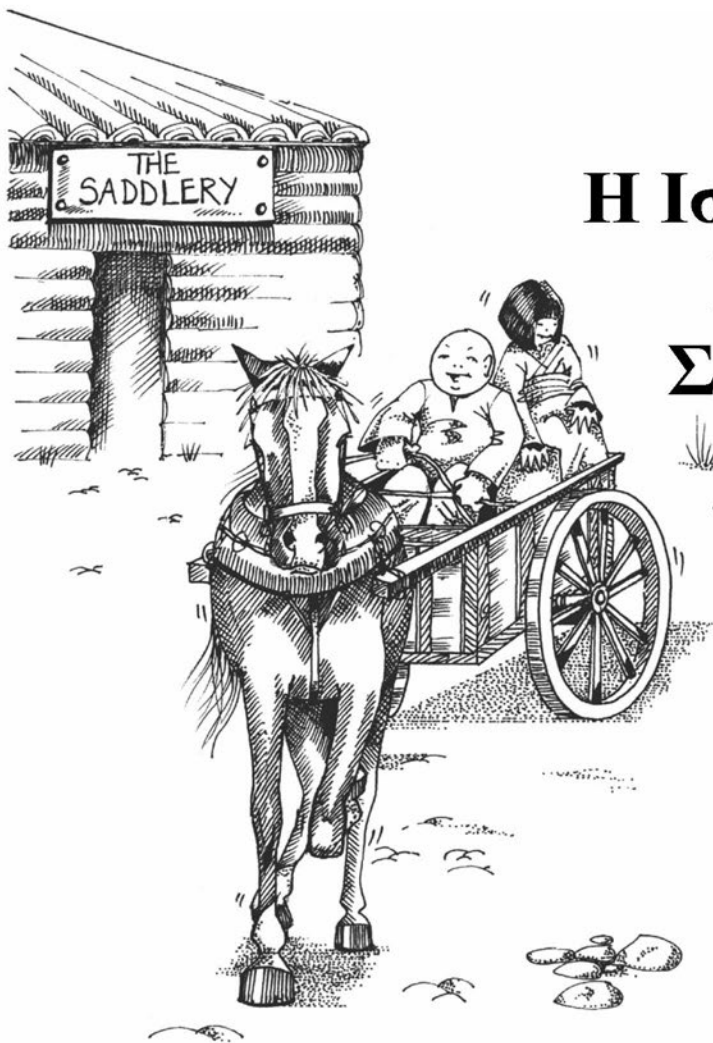
Αν ο χρόνος μας το επιτρέπει, αν είναι δυνατό να μπει στην ζωή μας, φυσικά μπορούμε να ακολουθήσουμε κάθε είδους ετικέτα κι υποχρέωση! Αν η δική μας ζωή είναι ήδη γεμάτη και πιεζόμαστε τόσο πολύ, πρέπει να βρούμε τρόπους να λύσουμε κάποιους κόμπους, τουλάχιστον να απελευθερώσουμε τα χέρια μας, αλλιώς αν είμαστε δεμένοι χειροπόδαρα πως θα κάνουμε κάποια κίνηση; Δεν μπορούμε να κάνουμε τον ψόφιο εκατό τοις εκατό, αλλά μπορούμε να το κάνουμε ογδόντα τοις εκατό. Ένα ογδόντα τοις εκατό σου δίνει κιόλας μεγάλη ελευθερία.

Σαν τον παπαγάλο, αν δεν μπόρεσε να κάνει εντελώς τον πεθαμένο, μπόρεσε να τον κάνει ογδόντα τοις εκατό. Το να

κάνεις τον άρρωστο ή τον αδιάθετο είναι κι αυτό εντάξει. Σίγουρα θα τον έβγαζαν έξω να τον πάνε στον γιατρό. Μετά θα μπορούσε να σκεφθεί τρόπους να δραπετεύσει. Αλλά αυτό θα ήταν πιο παρακινδυνευμένο. Το να κάνεις τον πεθαμένο είναι καλύτερο. Οι άνθρωποι θα τον πετούσαν στην άκρη. Μετά θα μπορούσε να πετάξει ελεύθερα.

Είναι το ίδιο με μας που κάνουμε πνευματική άσκηση. Δεν μας λείπει τίποτα σε αυτόν τον κόσμο αλλά στην ουσία δεν νοιώθουμε ελεύθεροι. Αυτό που λαχταράμε περισσότερο είναι η απελευθέρωσή μας. Τι είναι η «απελευθέρωση»; Α, το να μην έχουμε καμία ανάγκη, να μην πάσχουμε από πλεονεξία! Τότε η ζωή μας θα ήταν ήρεμη, γεμάτη ικανοποίηση. Το μέσα μας θα ήταν πολύ ευτυχισμένο. Στο έξω μας θα ήμασταν ικανοί να τακτοποιήσουμε όλες μας τις υποθέσεις. Τότε θα λέγαμε ότι είμαστε απελευθερωμένοι σ' αυτή την ζωή.

Όταν θα ερχόταν ή ώρα του θανάτου, αφού θα είχαμε ζήσει απελευθερωμένοι σε αυτή την ζωή, τότε θα ήμασταν απελευθερωμένοι και στην άλλη ζωή. Επειδή δεν προσκολλόμαστε στον κόσμο όταν είμαστε ζωντανοί, τότε όταν πεθάνουμε πως θα μπορούσαμε να προσκολληθούμε κάπου; Σαν τον παπαγάλο, είχε όλα τα καλά του κόσμου στο κλουβί του, κι όμως δεν είχε καμία όρεξη να φάει. Η ανάγκη κι η προσκόλληση στο φαγητό δεν μπορούσε να τον σταματήσει από το να πετάξει ελεύθερος. Όσοι ασκούνται πνευματικά είναι σαν τον παπαγάλο!

Η Ιστορία Με το Σαμάρι

Αυτή είναι η ιστορία με το σαμάρι. Στην αρχή δεν υπήρχαν σαμάρια για τα άλογα. Αυτά ήρθαν πολύ αργότερα, προέκυψαν ίσως από την έμπνευση κάποιου πνευματικά ασκούμενου.

Υπήρχε ένας άνδρας που τον λέγανε Λιάο Χου. Αντίθετα από εμάς, που είμαστε ευγενικοί, ήταν πολύ, πολύ, πάρα πολύ σφιχτοχέρης και πολύ, πολύ κακός κυβερνητικός

εκπρόσωπος. Εκείνος πέθανε όταν ήταν εξήντα δύο ετών και πήγε να δει τον άρχοντα της Κόλασης. Αυτός ο άρχοντας της Κόλασης ήταν από την Φορμόζα και ήταν κάπως παράξενος. Ήταν μαύρος από την αριστερή του πλευρά και λευκός από την δεξιά του πλευρά. Γιατί άραγε; (γέλια από το κοινό)

Ο Άρχοντας της Κολάσεως ξεφύλλισε το βιβλίο που κρατούσε με τις αμαρτίες και τις καλοσύνες για να εξετάσει τις καλές και τις κακές πράξεις που είχε αυτός ο άνθρωπος στον λογαριασμό του όσο ζούσε. Κι ανακάλυψε ότι αυτός ο άνθρωπος είχε συσσωρεύσει πολύ κακό κάρμα καθώς δεν είχε δώσει ποτέ τίποτα για κανένα φιλανθρωπικό σκοπό. Δεν είχε πάει ποτέ στο Χονγκ Κονγκ για να διαμαρτυρηθεί για λογαριασμό των προσφύγων. (γέλια) Δεν είχε δώσει ποτέ καμία προσφορά στους ναούς και δεν είχε πατήσει ποτέ σε εκκλησία. Δεν είχε δώσει τίποτα σε κανένα ζητιάνο και ποτέ δεν είχε κάνει δωρεά ούτε ένα σεντ στο κοινωφελές ίδρυμα Τσε-Τσι, ούτε είχε δώσει σεντ σε κανέναν άλλο φιλανθρωπικό οργανισμό.

Ο Λιάο Χού δεν ήταν χορτοφάγος, αλλά δεν έτρωγε κρέας από την τσιγγουνιά του. Δεν φιλοδοξούσε να αποκτήσει φώτιση και να γίνει ένας Βούδας που δεν έτρωγε κρέας. Γι αυτό άλλωστε σας έχω πει κι εγώ ότι το να είσαι χορτοφάγος δεν θα σε κάνει Βούδα, γιατί εξαρτάται από τον σκοπό σου. Αυτός ειδικά ο άνθρωπος δεν έτρωγε κρέας επειδή δεν ήθελε να χαλάσει χρήματα και δεν αγόραζε κρέας ούτε για την υπόλοιπη οικογένεια. Μερικές φορές όταν το λαχταρούσε, χωνόταν στο μπάνιο και έτρωγε κανένα κομμάτι κρέας στα κρυφά και μόνος του. Μετά έβγαινε σαν κύριος και κανένας από την οικογένειά του δεν ήξερε ότι είχε φάει. Τόσο κακός ήταν.

Δεν είχε ποτέ παρακολουθήσει τις διαλέξεις της Σούμα Τσίνγκ Χάϊ. (Γέλια) Ο Άρχοντας της Κολάσεως έμαχνε από δω κι από κει και δεν μπορούσε να βρει κανένα πάτημα για να τον σώσει. Υπήρχε μόνο σωρεία από κακό κάρμα και ούτε μία

ενάρητη πράξη, ούτε μία. Κάποτε ένας μαθητής της Σούμα Τσίγκ Χαϊ προσπάθησε να του σώσει ένα βιβλιαράκι Της. Ήταν δωρεάν. Αλλά είχε αρνηθεί επειδή το βιβλιαράκι θα έπιανε χώρο στην πλαστική του τσάντα με τα ψώνια. (Γέλια). Πως μπορούσε να σώσει κανείς έναν τέτοιο άνθρωπο;!

Ο Άρχοντας της Κολάσεως τον κοίταζε στα μάτια και του είπε, «Ούτε ένα Καλό! Ξέχνα το! Ξέχνα το! Έκανα ότι καλύτερο μπορούσα ψάχνοντας κάθε γωνιά του βιβλίου μήπως

και βρω τίποτα καλό, αλλά τίποτα, είναι γεμάτο με σωρεία κακών, πολύ κακό κάρμα. Τώρα θα πρέπει να ξαναγεννηθείς σαν άλογο για να πληρώσεις τις παλιές σου αμαρτίες.»

Και λέγοντάς το αυτό, με μια κίνηση του χεριού και μια κίνηση του ποδιού του έδωσε μια κλωτσιά. Έτσι

έπεσε ξανά στην γη και ξαναγεννήθηκε σαν άλογο. Αυτό το άλογο τώρα είχε όνομα και ταυτότητα. Έτσι έγινε γνωστό ότι ήταν η μετενσάρκωση του Λιάο Χού.

Κι αυτό το άλογο που λεγόταν Λιάο Χού μεγάλωνε με την ημέρα. Έτρωγε παχύ γρασίδι και ήταν πολύ ικανοποιημένο. Στην προηγούμενη ζωή του δεν ήθελε να αγοράσει κρέας, ούτε καν τοφού (χορτοφαγικό «κρέας»), έτσι το να τρώει γρασίδι ήταν το μόνο που του απέμεινε και ήταν

εντελώς ικανοποιημένος. Ποτέ δεν παραπονέθηκε που έτρωγε χόρτο. Εκτός αυτού ήταν και εντελώς ελεύθερος! Αλλά ακόμα και σαν άλογο παρέμενε πολύ τσιγκούνης. Έτρωγε το φτηνό μαραμένο και πατημένο γρασίδι, και φύλαγε το φρέσκο και καλό για να το πουλήσει στα άλλα άλογα. (Γέλια)

Όταν μεγάλωσε, το αφεντικό του το έστρωσε στην δουλειά. Έπρεπε να μεταφέρει καυσόξυλα, λάδι μαγειρέματος, ρύζι και άλλα αναγκαία

για το σπίτι. Μερικές φορές έπρεπε να τραβήξει ένα κάρο με σαράντα- πενήντα χονδρούς ανθρώπους μέσα. Ωχ! Δεν μπορούσε να το αντέξει. Αλλά αν δεν προχωρούσε, ο οδηγός του κατέβαζε κι από μία καμτσικιά. Δεν μπορούσε να χωνέψει την όλη κατάσταση και έφτασε να μην το αντέχει καθόλου. Το αφεντικό του ήταν κι αυτός τσιγκούνης. Το κλωτσούσε, το μαστίγωνε και του φερόταν απάνθρωπα. Όταν δε το καβαλούσε, χωρίς σαμάρι, ήταν όχι μόνο άβολο αλλά και επώδυνο για το άλογο. Αυτό το άλογο είχε μόλις μετενσαρκωθεί από άνθρωπος. Κουβαλούσε ακόμα την ανθρώπινη νοοτροπία και δεν είχε συνηθίσει σαν άλογο. Γι αυτό ήταν πολύ ενοχλημένο, πολύ λυπημένο και τελικά έκανε απεργία πείνας. Έπαψε να τρώει για τρεις-τέσσερις ημέρες και μετά πέθανε. Μερικοί μαθητές της Σούμα Τσίγκ Χάϊ λυπήθηκαν την ψυχή του και έψελναν σούτρες, έλεγαν το Αλληλούια και προσευχήθηκαν γι αυτό. Αλλά ακόμα και μετά από όλ' αυτά το κάρμα του παρέμενε βαρύ κι ασήκωτο, γι αυτό έπρεπε ξανά να πάει κάτω και να συναντήσει τον Άρχοντα της Κολάσεως.

Ο Άρχοντας της Κολάσεως ήταν πολύ θυμωμένος μαζί του και του έβαλε τις φωνές, «Μήπως προσπαθείς να ξεφύγεις από το βάρος των αμαρτιών σου; Νομίζεις ότι μπορεί να γίνει

αυτό; Κατάλαβέ το μια και καλή ότι δεν μπορείς! Όχι, κύριε, δεν μπορείς! Σου το λέω καθαρά, αν εγώ θέλω εσύ να γεννηθείς άλογο, τότε θα γεννηθείς άλογο. Αν θέλω εγώ να γεννηθείς εσύ σκύλος, τότε θα γίνεις σκύλος. Αποκλείεται να ξεφύγεις με τέτοιο τρόπο. Μήπως δεν ξέρεις ότι μέχρι να ξεπληρώσεις και την τελευταία κακή πράξη δεν μπορείς να ξεφύγεις από πουθενά;

Ο Άρχοντας της Κολάσεως συνέχιζε να του φωνάζει μέχρι που το πρόσωπό του είχε αναμοκοκκινίσει. «Πήγες να με ξεγελάσεις! Δεν είχε έρθει ακόμα η ώρα σου, το κάρμα σου δεν είχε ξοφληθεί κι εσύ πήγες και έκανες απεργία πείνας εξ' επίτηδες, για να πεθάνεις. Αυτό λέγεται απάτη, κύριε!»

Έτσι ο άρχοντας της Κολάσεως δεν είχε άλλη επιλογή έπρεπε να τον κάνει σκύλο. Έκανε μια κίνηση του χεριού του από το κεφάλι μέχρι τα πόδια του και του έδωσε μια κλωτσιά. Με αυτή τον έστειλε στην μήτρα μια σκύλας που ήταν έγκυος και έτσι γεννήθηκε.

Ακόμα και τώρα που ήταν σκύλος, ο Λιάο Χού, διατηρούσε πάλι κάποιες ανθρώπινες ιδιότητες και κάποια ευφυΐα. Ένοιωθε απέραντα λυπημένος, πολύ ενοχλημένος, πολύ δυστυχής, ανήσυχος, θλιμμένος, ανήμπορος, αδύναμος και πολύ βαριεστημένος (που στα κινέζικα ηχεί το ίδιο με το όνομά του Χου, Λιάο). (Η Δασκάλα και το κοινό γελούν). Όμως παρ' όλ' αυτά δεν τολμούσε να αυτοκτονήσει ξανά, γνωρίζοντας ότι ο Άρχοντας της Κολάσεως θα τον τιμωρούσε ακόμα χειρότερα.

Καθόταν εκεί και σκεπτόταν, «δεν μπορώ να αφήσω τον εαυτό μου να πεθάνει της πείνας τώρα! Ακόμα κι αν οι σκυλοτροφές είναι απαίσιες, εγώ πρέπει να τις φάω. Ειδάλλως, δεν ξέρω με ποιόν καινούργιο τρόπο θα με τιμωρήσει ο Άρχοντας της Κολάσεως!»

Σκεπτόταν και σκεπτόταν χρησιμοποιώντας το σκυλήσιο σκεπτικό του. Μετά, ω μετά... Ξαφνικά φωτίστηκε! Είπε μέσα του, «Τώρα αν δαγκώσω το αφεντικό μου δυνατά,

αυτός θα με σκοτώσει. Αχά, το είχε βρει! (Η Δασκάλα και το κοινό γελούν). Τότε και θα έχω πεθάνει και δεν θα έχω αυτοκτονήσει!»

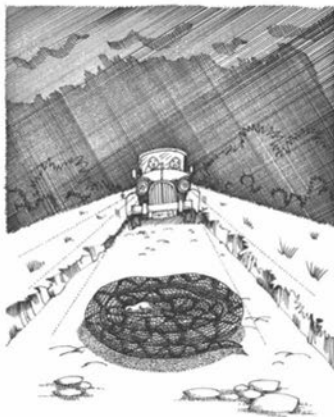
Μπήκε αμέσως στην δουλειά. Άρχισε να ψάλλει μερικές σούτρες (βουδιστικοί ψαλμοί), «Ντα, ντα, ντα, ντα...» για να ανακουφίσει τον εαυτό του ενώ περίμενε το αφεντικό του να επιστρέψει. Αφού κάπνισε και τα ήπιε, το αφεντικό του επέστρεψε στο σπίτι. Ο σκύλος κούνησε την ουρά του και μετά πάτησε μια δαγκωνιά στον πισινό του αφεντικού του κι άλλη μία από μπροστά. Η δαγκωνιά ήταν τόσο οδυνηρή, και το αφεντικό τόσο πιωμένο και θυμωμένο, που πήρε ένα μεγάλο φτυάρι και κτύπησε τον σκύλο. Κι ο σκύλος τέζα!

Να-σου ξανά στο Βασίλειο της Κόλασης. Ο Άρχοντας της Κολάσεως φυσικά εξαγριώθηκε και για άλλη μια φορά του έβαλε τις φωνές. «Εσύ κακό σκυλί! Πως τόλμησες να μου την φέρεις ξανά; Τώρα θα δεις, κατ' αρχάς θα φας πενήντα ραβδισμούς.»

Μετά το ξυλοκόπημα, ξαναγεννήθηκε σαν φίδι. Παναγία μου! Το να είσαι σκύλος δεν είναι και τόσο κακό, αλλά το να είσαι φίδι, αυτό κι αν είναι. Όσο προσπαθούσε να ξεφύγει τόσο πιο βαθιά χωνόταν.

Ως φίδι, ο Άρχοντας της Κολάσεως τον έριξε σε ένα μπουντρούμι και τον κλείδωσε μέσα για να μην μπορεί να πάει πουθενά. Παρ' όλ' αυτά αυτός μπόρεσε να σκάψει μια τρύπα και γλίστρησε μακριά. Τώρα που να τολμήσει να σχεδιάσει αυτοκτονία ή να δαγκώσει κανέναν, ήξερε εκ των προτέρων ότι όλα θα γίνονταν χειρότερα. Τώρα, χμμμ, σκεφτόταν και ξανασκεφτόταν με το φιδίσιο του μυαλό και τελικά αποφάσισε να συρθεί ως την μέση του δρόμου και να στρωθεί στον ύπνο. (Η Δασκάλα και το κοινό γελούν). Αυτό το άτομο ήταν όλο ιδέες – να κοιμηθεί στην μέση του δρόμου την νύχτα! Εκείνα τα χρόνια δεν υπήρχαν ούτε φώτα. Έτσι με το πέρασμα του πρώτου αυτοκινήτου έγινε κομμάτια και λυτρώθηκε!

Κοιτάζοντας την αξιοθρήνητη όψη του ο Άρχοντας της Κολάσεως, αποφάσισε ότι αρκετά με τις τιμωρίες. Τελικά είχε νικήσει! Ο ίδιος ο Άρχοντας της Κολάσεως ένοιωσε οίκτο για τα βάσανα και την δυστυχία του ανθρώπου και δεν άντεχε να τον τιμωρήσει άλλο. Ο Άρχοντας της Κόλασης ήταν τελικά συμπονετικός! Μάλλον θα είχε ασκηθεί πνευματικά με την

Μέθοδο Κουάν Γιν. Μισό-ασκηθεί φυσικά, γι αυτό και ήταν μισός λευκός και μισός μαύρος! (Γέλια). Έτσι συγχωρέθηκε και του επιτράπηκε να ξαναγεννηθεί σαν άνθρωπος ξανά.

Για άλλη μια φορά επρόκειτο να γίνει κυβερνητικός εκπρόσωπος! Αλλά του είχαν θυμίσει να είναι ενάρετος και καλός, να κυβερνάει τους ανθρώπου με ευγένεια, σοφία και καλοσύνη. Δεν θα έπρεπε να είναι πλεονέκτης ή διεφθαρμένος. Δεν θα έπρεπε να είναι μοχθηρός και να φέρεται άσχημα στους ανθρώπους. «Ειδάλλως,» τον προειδοποίησε ο Άρχοντας της Κολάσεως, «δεν θα σε ξανα-συγχωρήσω! Πρέπει δε, να τηρείς και τους πέντε κανόνες.»

Του είπε ακόμα να πάει να βρει την Δασκάλα Τσίγκ Χάϊ για να μυηθεί! (χειροκροτήματα.) Απλώς αστειεύομαι! Αυτού του είδους οι άνθρωποι δύσκολα σώζονται. Καλύτερα να μην έρθουν σε μας! (Η Δασκάλα γελάει).

Κι όμως αυτός Την ανακάλυψε! Εκείνη τότε του δίδαξε πως να τηρεί τους πέντε κανόνες, να είναι χορτοφάγος, να διαλογίζεται δυο-μισή ώρες κάθε μέρα, να συμμετέχει στους ομαδικούς διαλογισμούς, να υψώνει την φωνή του και να διαμαρτύρεται για λογαριασμό αυτών που υποφέρουν... κ.λ.π... κ.λ.π. Από εκείνη την ημέρα αυτός άλλαξε και έγινε καλός άνθρωπος. Κι αργότερα εξελίχθηκε σε ένα εξαιρετικό

έντιμο κυβερνητικό εκπρόσωπο. Έδινε οδηγίες στους υπαλλήλους του να βάζουν σαμάρια στα άλογα όταν τα καβαλάνε, να μην τα κλωτσάνε με τα σπιρούνια, κι ούτε να τα μαστιγώνουν δυνατά. Τα έλεγε αυτά και θυμόταν πόσο πολύ είχε υποφέρει ο ίδιος όταν ήταν άλογο. Ήταν επίσης πολύ γενναιόδωρος και ευγενικός με τους ανθρώπους του. Και γι όλα αυτά, όλη η σωρεία των αμαρτιών και του κακού κάρμα σβήστηκε!

Ο Κίνδυνος της Χρήσης Μαγικών Δυνάμεων Χωρίς Σοφία

Λεγόταν κάποτε η ιστορία μερικών πολύ ένθερμων μαθητών που πήγαν να μαθητεύσουν σε έναν δάσκαλο. Επειδή ο δάσκαλος διέθετε ισχυρές μαγικές δυνάμεις, ήθελαν κι εκείνοι να αποκτήσουν λίγο από αυτές. Όμως ο δάσκαλος αρνιόταν και ξανά αρνιόταν, λέγοντάς τους ότι δεν ήταν έτοιμοι ακόμα για κάτι τέτοιο. Είναι πολύ επικίνδυνο να αποκτήεις πνευματικές δυνάμεις χωρίς να διαθέτεις αρετή και σοφία. Αλλά οι μαθητές ούτε που ήθελαν να ακούσουν κάτι τέτοιο. Έβλεπαν τον δάσκαλο να πραγματοποιεί όλων των ειδών τα θαύματα και θέλανε κι εκείνοι να κάνουν το ίδιο. Ειδικά εκείνο στο οποίο ανασταίνεται ξανά ο νεκρός, αυτό κι αν ήθελαν να το παίζουν! Γι αυτό συνέχιζαν να πιέζουν τον δάσκαλο συνέχεια έως ότου μία μέρα εκείνος ενέδωσε και τους δίδαξε την μυστική φόρμουλα για την ανάσταση των νεκρών.

Και με αυτή την καινούργια ανακάλυψη ήταν πολύ ευχαριστημένοι. Έτσι λοιπόν απλώς εγκατέλειψαν τον δάσκαλο επειδή πίστευαν ότι είχαν όλα όσα ήθελαν από εκείνον. Όλοι μαζί σηκώθηκαν και πήγαν κάπου αλλού. Κατά την διάρκεια του ταξιδιού, πέρασαν από κάποιους έρημους τόπους. Για χιλιάδες χρόνια δεν είχε ζήσει

κανείς εκεί. Υπήρχαν κάτι κόκαλα στον δρόμο.
Θέλησαν να δοκιμάσουν τις καινούργιες
δεξιότητες που είχαν μόλις αποκτήσει.
Έκαναν την μάντρα, τις
κινήσεις των χεριών και
τις κινήσεις των
ποδιών, μπλα, μπλα,
μπλα, κάπως έτσι.
Ξαφνικά όλα τα κόκαλα
σηκώθηκαν στον

αέρα, κόλλησαν μεταξύ τους και
σημάτισαν το ζωντανό σώμα ενός
ζώου. Όλη η σάρκα και τα οστά
επανήλθαν στην ζωή, μετά βγήκαν
τα κέρατα, τα πτερύγια, όλα
φύτρωσαν στην

θέση τους ξανά. Κι εμφανίστηκε ένας δεινόσαυρος που είχε
εξαφανιστεί εδώ και εκατομμύρια χρόνια. Ήταν πελώριος.
Τους κυνήγησε και τους έφαγε, λυτρώνοντάς τους!

Αυτός επίσης είναι ένας από τους κινδύνους της
αντιγραφής.

Το να αντιγράφεις τον δάσκαλο χωρίς να έχεις την
σοφία ενός αληθινά φωτισμένου ανθρώπου, χωρίς να διαθέτεις
την δύναμη να ελέγχεις την περιέργειά σου, χωρίς να έχεις την

ευσπλαχνία για να κάνεις τα πράγματα την σωστή στιγμή, όταν νοήμονα πλάσματα χρειάζονται την βοήθειά σου κι όχι επειδή εσύ είσαι περίεργος ή επειδή θέλεις να κάνεις επίδειξη δυνάμεων, είναι πολύ επικίνδυνο. Αυτός είναι ο λόγος που στην δική μας πνευματική πρακτική, δεν ενθαρρύνουμε τους ανθρώπους να χρησιμοποιούν μαγικές δυνάμεις. Αν κι εσύ διαθέτεις καμία, καλύτερα να μην την χρησιμοποιήσεις.

Όπως σας έχω ξαναπεί, πρόκειται για ένα είδος δανεικής ουσίας από την αποθήκη του σύμπαντος, και δεν πρόκειται για ανώτερη δύναμη. Κι ό,τι δανείζεσαι από μια κατώτερη ύπαρξη, πρέπει να την επιστρέψεις με τόκο. Αν την έχεις από το ανώτατο επίπεδο, εκεί που κυκλοφορεί ανώτατη σοφία και δύναμη, τότε αυτή ανήκει σε σένα, στην Δύναμη του Θεού, και δεν είσαι υποχρεωμένος να την επιστρέψεις.

Υπήρχε κάποτε ένας δάσκαλος, δεν θυμάμαι το όνομά του. Γερνούσε και φυσικά τα μάτια του θόλωναν από την ηλικία, τόσο πολύ που δεν μπορούσε να δει τους μαθητές του ούτε και να αναγνωρίσει το περιβάλλον του πλέον. Ένας ψυχικός θεραπευτής... (αυτοί που μερικές φορές βάζουν τα χέρια τους επάνω σου και σε θεραπεύουν, κάτι τα τέτοιο) είπε στον δάσκαλο, «Έλα σε μένα και δείξε μου εμπιστοσύνη, μπορώ να θεραπεύσω τα μάτια σου και να σε κάνω να δεις ξανά.»

Αλλά ο δάσκαλος είπε, «Όχι, όχι. Ό,τι χρειάζομαι να δω, το βλέπω ήδη μέσα μου. Όλα τα άλλα δεν έχουν και τόση σημασία.»

Αυτή είναι η σωστή στάση για κάθε πνευματικό άνθρωπο. Όσο για μας, δεν πρέπει ποτέ να νοιώθουμε πλεονεξία για να αποκτήσουμε μαγικές θεραπευτικές δυνάμεις και κάθε είδους παρόμοιες εξυπηρετικές καταστάσεις. Είναι προσωρινές, προσφέρουν μόνο λίγη παροδική ανακούφιση και σε αντάλλαγμα χάνουμε ένα σωρό άλλα πράγματα. Δεν υπάρχει τίποτα μέσα στους τρεις κόσμους που μπορούμε να το αποκτήσουμε χωρίς τίμημα. Μόνο στο πέμπτο επίπεδο όλα

βρίσκονται εν αφθονία και χωρίς χρέωση. Όλα τα άλλα προέρχονται από υλικές ουσίες, τόσο σε αυτόν τον κόσμο όσο και στους τρεις κόσμους. Αν πάρουμε πάρα πολλά για τον εαυτό μας, τότε θα σημειωθεί έλλειψη κάπου αλλού. Ως εκ τούτου οι μαγικές δυνάμεις δεν είναι τίποτε άλλο παρά να πάρεις κάτι από κάπου αλλού και να το μεταφέρεις σε ένα άλλο μέρος.

Μεγάλη

Απληστία

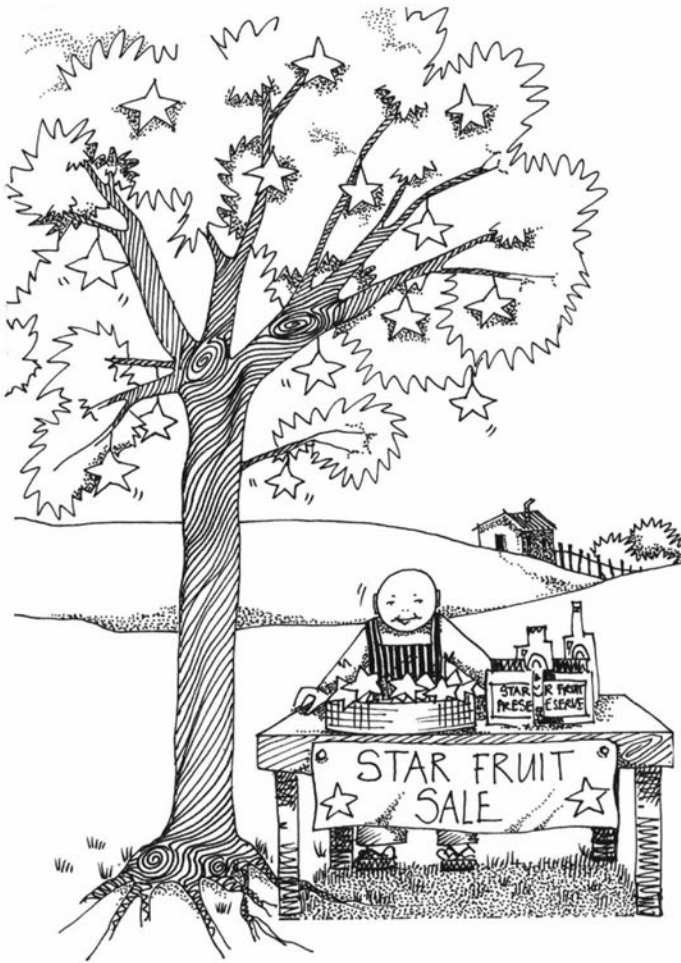
Θα σας πω μια ιστορία από την Ω-Λακ. Μια φορά και έναν καιρό, ζούσε μια πολύ φτωχή οικογένεια. Όταν πέθαναν οι γονείς, άφησαν κάποια χωράφια στους δυο τους γιους. Ο μεγαλύτερος αδελφός ήταν πιο έξυπνος, πιο πονηρός και γνώριζε καλύτερα τις μηχανοραφίες του κόσμου. Ο μικρότερος αδερφός δεν ήταν και πολύ εύστροφος, αλλά ήταν ευγενικός, αγνός και είχε πίστη. Όταν πέθαναν οι γονείς τους, άρχισαν να μοιράζουν την περιουσία τους. Ο μεγαλύτερος

αδερφός ήταν παντρεμένος ενώ ο μικρός ελεύθερος. Ο μεγαλύτερος αδερφός είπε στον μικρότερο, «είναι καλύτερα να αφήσεις εμένα να κανονίζω τα περιουσιακά. Αφού εσύ δεν

έχεις γυναίκα και παιδιά, δεν έχεις ιδέα πώς να φροντίζεις τα περιουσιακά. Θα ήταν άχρηστο να σου τα δώσω. Όμως αφού ξέρω ότι είσαι πολύ καλός αδερφός θα σε αφήσω να έχεις ένα οπωροφόρο δένδρο. Το δένδρο που βρίσκεται σε αυτή την γωνία είναι όλο δικό σου και τα υπόλοιπα είναι όλα δικά μου. Εντάξει;» Κι ο μικρός αδερφός είπε «Εντάξει.» (το κοινό γελάει).

Έκτοτε ο μεγάλος αδελφός εργαζόταν στο κτήμα. Έγινε πλούσιος και ζούσε καλά. Κι ο

μικρότερος αδελφός επίσης ζούσε καλά με το οπωροφόρο του δένδρο. Όταν τα φρούτα ωρίμαζαν, τα μάζευε και τα πουλούσε. Το δένδρο ήταν αρκετά μεγάλο και έβγαζε πολλά

φρούτα. Όταν δεν μπορούσε να τα πουλήσει όλα, τα επέστρεφε στο σπίτι του και τα έκανε μαρμελάδα και χυμό. Ήταν πολύ επινοητικός. Διατηρούσε μερικά σε ζάχαρη, μερικά στο αλάτι και μερικά στο ξύδι. Έφτιαχνε πολλά προϊόντα από τα φρούτα που είχε, και είχε αποκτήσει πολύ μεγάλη φήμη. Άρρεσαν σε πολλούς και έρχονταν από μακριά για να τα αγοράσουν. Έτσι εκείνος κέρδιζε αρκετά, ήταν ικανοποιημένος και ζούσε πολύ άνετα. Δεν ήταν πολύ πλούσιος αλλά ήταν ικανοποιημένος.

Μια μέρα, είχε βγει για να αγοράσει μερικά πράγματα που χρειαζόταν για να φτιάξει τις μαρμελάδες του. Όταν γύρισε στο σπίτι, είδε ότι σχεδόν τα μισά φρούτα είχαν φαγωθεί. Ήταν πολύ στενοχωρημένος. Τότε πρόσεξε ένα κοράκι που στεκόταν ακόμα στο δένδρο και έτρωγε τα φρούτα του. «Ω!» σκέφθηκε. «Πώς γίνεται αυτό;» Ρώτησε λοιπόν το κοράκι, «Γιατί τρως τα δικά μου φρούτα;».

Το κοράκι απάντησε, «Επειδή πεινάω!» (το κοινό γελάει.)

Ήταν πολύ απλό. Το κοράκι έτρωγε επειδή πεινούσε.

«Όταν πεινάς εσύ, δεν τρως;» ρώτησε ο κόρακας.

«Φυσικά και τρώω.» απάντησε αυτός.

«Τότε γιατί ρωτάς εμένα;»

Ο μικρός αδερφός ήταν λίγο αργόστροφος και δεν ήξερε πώς να επιχειρηματολογήσει, τα είχε χάσει. Σκέφθηκε, «Φυσικά, όταν ένας κόρακας είναι πεινασμένος, τότε τρώει. Γιατί να ρωτήσω; (Η Δασκάλα και το κοινό γελούν.) Όμως το δένδρο είναι η μόνη μου περιουσία. Αν φαγωθεί όλο, τότε τελείωσα κι εγώ, αύριο θα πεινάσω και δεν θα έχω να φάω.» Είπε λοιπόν αυτά που ένοιωθε στο κοράκι.

Κι αυτό το κοράκι ήταν ένα παράξενο κοράκι. Δεν έμοιαζε καν με συνηθισμένο κοράκι. Το ράμφος του ήταν πολύ μακρύ. (Το κοινό γελά.) Τα κοράκια δεν έχουν αυτιά, αλλά αυτό το κοράκι είχε τεράστια αυτιά και ένα σκουλαρίκι κρεμόταν εκεί. (Η Δασκάλα και το κοινό γελούν.) Τα φτερά

του
ήταν

σγουρά και πολύ στην μόδα. Τα ρούχα του ήταν πολύ κομψά. Αν και κοράκι, εντούτοις τα ρούχα του ήταν πολύχρωμα.

Ο νεαρός αδερφός είπε στο κοράκι, «Δεν είναι ότι σου γκρινιάζω που έφαγες τα φρούτα. Φυσικά και μπορείς να τα φας όταν πεινάς. Είσαι ευπρόσδεκτος. Όμως, ειλικρινά μιλώντας σου λέω ότι μετά τον θάνατο των γονιών μας, ο αδερφός μου, άφησε αυτό το δένδρο σε μένα. Σε αυτό βασίζομαι για να ζήσω. Δεν είμαι πολύ εύστροφος για άλλα πράγματα. Χωρίς αυτό το δένδρο θα πεθάνω. Αυτή είναι η δεινή μου θέση. Δεν είναι ότι σου γκρινιάζω για τα φρούτα.»

Με το που άκουσε αυτά τα λόγια το κοράκι, συγκινήθηκε και είπε, «Καλά! Είσαι τόσο καλός άνθρωπος.

Εντάξει, εντάξει. Κανένα πρόβλημα. Αφού έφαγα τα φρούτα σου, θα σε πληρώσω σε χρυσάφι. Συμφωνείς με αυτό;»

Τότε ο νεαρός απάντησε, «Εντάξει, συμφωνώ!» (Η Δασκάλα και το κοινό γελούν.)

Το μόνο που μπορούσε να πει ο νεαρός ήταν «Εντάξει», «σύμφωνοι», τίποτε άλλο. Δεν μπορούσε να αρνηθεί στους άλλους.

Έτσι το κοράκι του είπε, «Νωρίς το πρωί αύριο στις τρεις ακριβώς, θα έρθω να σε πάρω. Τώρα πήγαινε στο σπίτι σου και φτιάξε μια υφασμάτινη τσάντα τόσο φαρδιά και τόσο βαθιά. Αύριο θα έρθω να σε πάω σε ένα μέρος για να μαζέψεις μαργαριτάρια, κοσμήματα και χρυσάφι.»

«Α, τότε εντάξει!» είπε ο νεαρός, και πήγε στο σπίτι του για να φτιάξει την τσάντα στο μέγεθος που είχε πει ο κόρακας. Ούτε μεγαλύτερη ούτε μικρότερη.

Το επόμενο πρωινό, όπως είχαν συμφωνήσει, ο κόρακας περίμενε έτοιμος στην πόρτα να τον πάρει. Του λέει ο κόρακας, «Εντάξει. Ανέβα τώρα στην πλάτη μου. Θα πετάξω πάνω από την θάλασσα. Όση ώρα πετάω, εσύ δεν πρέπει ούτε να μιλήσεις ούτε και να ανοίξεις τα μάτια σου. Άσχετα με ό,τι γίνει δεν πρέπει να παρακούσεις την εντολή μου, αλλιώς δεν θα ζήσεις.»

«Εντάξει!» είπε ο μικρός αδερφός.

Όταν είχε ανεβεί στην πλάτη του κορακιού και κρατιόταν από τον λαιμό του, το κοράκι ξαφνικά έγινε πολύ μεγάλο. Ο νεαρός ένοιωσε άνετα καθισμένος εκεί και αποκοιμήθηκε. Μπορούσε να κάνει τον διαλογισμό Κουάν Γιν εκεί πάνω, κανένα πρόβλημα (το κοινό γελάει.) Όχι, δεν μπορούσε να κάνει Κουάν Γιν, μπορούσε να κάνει Κουάν Γκουάν μόνο.

Εμείς που κάνουμε πνευματική άσκηση, δεν μιλάμε αν δεν μας ρωτήσει κανείς κάτι. Πέρα από «καλά», και «εντάξει», δεν πρέπει να λέμε τίποτε άλλο. Και η Αγία Γραφή λέει το ίδιο πράγμα: Όταν σε ρωτούν πρέπει να λες μόνο «Εντάξει» και

«καλά». Δεν πρέπει να λες αερολογίες. Αυτό σημαίνει ότι πρέπει να κρατάμε την γλώσσα μας και να μην μιλάμε.

Ο μικρός αδερφός γυμναζόταν πνευματικά με την Μέθοδο Κουάν Γιν και ήταν πολύ καλός. Όταν του έλεγαν να μην μιλάει, δεν μιλούσε. Μετά από λίγη ώρα που άρχισε τον διαλογισμό μπήκε σε Έκσταση. Μετά έφθασαν στον προορισμό τους.

Ω! Σ' αυτό το μέρος υπήρχαν πανέμορφα βουνά, πανέμορφες παραλίες και όλων των ειδών τα πράγματα. Τα μαργαριτάρια και τα κοσμήματα σχημάτιζαν λόφους. Τα δένδρα και όλα γύρω ήταν φτιαγμένα από μαργαριτάρια και κοσμήματα. Τα φύλλα ήταν από χρυσό και στα κλαδιά κρέμονταν μαργαριτάρια και κοσμήματα. Όλα ήταν φτιαγμένα από μαργαριτάρια και κοσμήματα. Δεν υπήρχαν συνηθισμένες πέτρες, μόνο πολύτιμες πέτρες και διαμάντια παντού.

Τότε του λέει το κοράκι, «Τώρα μάζεψε όλα όσα σου αρέσουν και γέμισε την τσάντα σου. Μετά θα φύγουμε από εδώ αμέσως.»

«Εντάξει!» είπε ο μικρότερος αδερφός.

Μάζεψε όλα όσα του άρεσαν και μόλις γέμισε την τσάντα του, την κρέμασε στην ζώνη του και καβάλησε τον κόρακα. Καθώς ο κόρακας πετούσε πίσω, έκλεισε τα μάτια του και άρχισε ξανά τον διαλογισμό. Μπήκε σε έκσταση, και τότε βρέθηκαν στο σπίτι.

Από εκείνη την ημέρα και μετά, ο μικρός αδερφός ήταν πλούσιος. Πούλησε τα μαργαριτάρια και τα κοσμήματα, έκτισε ένα καινούργιο σπίτι, παντρεύτηκε μια όμορφη γυναίκα και υιοθέτησε ένα όμορφο γατάκι. (Το κοινό γελάει.) Ζούσε μια πολύ άνετη ζωή.

Πολύ καιρό μετά, ακούγοντας ότι ο μικρότερος αδερφός του πλούτισε ξαφνικά, ο μεγαλύτερος αδερφός, ξεκίνησε από ένα μακρινό μέρος να τον επισκεφθεί. Και ο μεγάλος αδερφός ρώτησε τον μικρό αδερφό πως έγινε ξαφνικά τόσο πλούσιος.

Ο μικρός αδερφός άρχισε να λέει την ιστορία του, «Να λοιπόν πως έγινα πλούσιος, εξ' αιτίας της δικής σου γενναιοδωρίας. Έγινα πλούσιος από αυτή την ευλογημένη πράξη που μου έκανες. Έγινα πλούσιος επειδή μου έδωσες αυτό το οπωροφόρο δένδρο. Σ' ευχαριστώ αδερφέ μου!»

Μετά προσκύνησε τον μεγάλο του αδερφό.

Τότε ο μεγάλος ρώτησε, «Και πως ένα οπωροφόρο δένδρο σε έκανε πλούσιο;»

Και φυσικά ο μικρός αδερφός του τα είπα όλα.

Στον μεγάλο αδερφό ξύπνησε μέσα του η πλεονεξία. «Μάλιστα, σίγουρα ήταν εξ' αιτίας της δικής μου εντιμότητας. Τότε λοιπόν μπορείς να μετακομίσεις στο δικό μου μέρος και να ζήσεις εκεί. Όλη η περιουσία είναι δική σου. Τώρα το δένδρο αυτό είναι δικό μου. (Η Δασκάλα και το κοινό γελούν). Τώρα ήρθε η ώρα να αλλάξουμε. Εσύ κράτησες το δένδρο για πολύ καιρό. Είχα υπόψη μου να το ανταλλάξω με τα δικά μου, επειδή πρέπει εκ περιτροπής να φροντίζουμε την οικογενειακή περιουσία. Εγώ έχω φροντίσει τα περιουσιακά για πολλά χρόνια και έχω κουραστεί πλέον. Τώρα είναι η δική σου σειρά. Να επιστρέψεις εσύ εκεί. Κι εγώ θα φροντίσω το οπωροφόρο δένδρο. Εντάξει;»

«Εντάξει!» είπε ο μικρός αδερφός.

Ύστερα μετακόμισε στο μέρος του μεγάλου του αδερφού.

Ο μεγάλος αδερφός έστησε μια αιώρα, και περίμενε κάτω από το δένδρο κάθε μέρα. Όπως ήταν αναμενόμενο, μια μέρα, ένα κοράκι εμφανίστηκε και έφαγε τα φρούτα. Ο μεγάλος αδερφός έκανε πως ενοχλήθηκε πολύ και είπε, «αν εσύ τρως τα φρούτα από το δικό μου δένδρο, τότε εγώ θα πεθάνω της πείνας.» Και συνέχισε ... «μπλά, μπλά, μπλά...» μιμούμενος τον τόνο του αδερφού του.

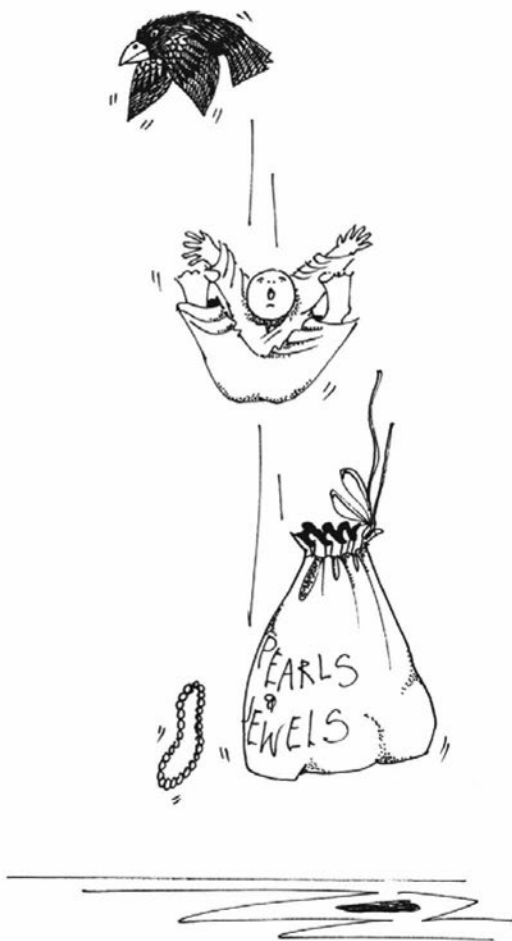
Τότε λέει το κοράκι, «Μην ανησυχείς. Αφού έφαγα τα φρούτα σου, τότε θα σε πληρώσω με χρυσάφι. Εντάξει;»

Τότε ο μεγάλος αδερφός απάντησε, «Εντάξει!»

Τότε το κοράκι είπε, «Περίμενέ με εδώ νωρίς το πρωί, στις τρεις ακριβώς. Θα πρέπει εν τω μεταξύ να έχεις φτιάξει μια τσάντα με τόσο φάρδος και τόσο βάθος. Κι εγώ θα σε πάρω να πάμε να μαζέψεις μαργαριτάρια, κοσμήματα και χρυσό.»

Ο μεγάλος αδερφός αμέσως έτρεξε στο σπίτι του και πήρε ύφασμα για να κόψει και να ράψει το σακούλι. Όμως αυτό που έκοψε και έραψε ήταν τόσο μεγάλο σαν μια Κουάν Γιν κουβέρτα. (Η Δασκάλα και το κοινό γελούν.) Ήταν τόσο μακρύ και τόσο φαρδύ. Έραψε δυο κομμάτια μαζί και αυτό ήταν, χρησιμοποίησε όλο το ύφασμα. (Το κοινό γελά.) Όταν έραψε το σακούλι ήταν τόσο μεγάλο.

Όσο για την ώρα, Αχ! Στήθηκε και περίμενε από τις δύο τα ξημερώματα. Όμως το κοράκι δεν πήγε νωρίτερα. Ήταν στην ώρα του. Στις τρεις εμφανίστηκε για να πάρει τον μεγάλο αδερφό. Έτσι ο μεγάλος αδερφός βρέθηκε στην πλάτη του. Του είπε να κρατιέται από τον λαιμό του, να μην μιλάει και να μην ανοίξει τα μάτια του.

Να όμως που ο μεγάλος αδερφός είχε πολύ κακία μέσα του. Δεν έκανε πνευματική άσκηση με την Μέθοδο Κουάν Γιν, δεν ήταν χορτοφάγος, γι αυτό είχε πολύ βαρύ κάρμα από τις αμαρτίες. Ο κόρακας με δυσκολία πετούσε πέρα από την θάλασσα. Χρειάστηκε να εξασκήσει μαγικές δυνάμεις για να μπορέσει να τα βγάλει πέρα. Ο μεγάλος αδερφός τον άκουγε να ξεφυσάει «χου! χου! χου!» και ένοιωθε το δυνατό φύσημα του αέρα. Αφού πετούσαν πολύ ώρα με δυσκολία κρατήθηκε να μην ρωτήσει, «Ακόμα να φθάσουμε;» (Η Δασκάλα γελάει). Ευτυχώς που εκείνη την ώρα η φτερούγα του κορακιού τον κτύπησε στο πρόσωπο και συνήλθε. Θυμήθηκε τι του είχε πει και δεν τόλμησε να μιλήσει.

Τελικά έφθασαν στον προορισμό τους. Τελικά έμοιαζε να είναι πολύ μακρύ το ταξίδι. Αποδείχθηκε κουραστικό τόσο για τον μεγάλο αδερφό όσο και για το κοράκι. Ήταν και οι δυο τους εξαντλημένοι. Αφού τον άφησε στο έδαφος το κοράκι, πήγε αμέσως να πάρει έναν υπνάκο να συνέλθει. «Πήγαινε εσύ να μαζέψεις όσα μαργαριτάρια και όσα κοσμήματα σου αρέσουν. Εγώ θα πάρω έναν υπνάκο πριν μπορέσω να σε επιστρέψω στο σπίτι σου. Ήθελα να ξέρω τι έτρωγες και έγινες τόσο βαρύς; Μήπως γεννήθηκες την χρονιά του ελέφαντα;» (Γέλια)

Όλοι μας έχουμε γεννηθεί την χρονιά του αλόγου ή του ποντικιού, αλλά αυτός είχε γεννηθεί την χρονιά του ελέφαντα. Ίσως ήταν επειδή το κάρμα του ήταν βαρύτερο. (Γέλια) Το κοράκι κοιμήθηκε και ζύπνησε και ο μεγάλος αδερφός δεν είχε ακόμα τελειώσει με το μάζεμα του χρυσού. Όπου έπεφτε το βλέμμα του, άστραφτε το μάτι του. Τα ήθελε όλα. Δεν μπορούσε να αφήσει ούτε τούτο ούτε εκείνο. Διάλεγε και ξεδιάλεγε. Μετά από πολύ ώρα, ακόμα δεν είχε τελειώσει.

Τελικά, το κοράκι ζύπνησε και του είπε, «Δεν μπορεί να συνεχιστεί άλλο αυτό. Πάρε ό,τι να' ναι. Ο χρόνος μας τελειώνει. Δεν μπορούμε να μείνουμε άλλο. Αν

καθυστερήσουμε, δεν θα μπορέσουμε να επιστρέψουμε. Ανέβα γρήγορα στην πλάτη μου.»

Μέχρι εκείνη την ώρα γέμιζε γρήγορα το σακούλι του. Δυσκολεύτηκε πάρα πάρα πολύ να ανέβει στην πλάτη του πουλιού. Το κοράκι είπε, «Ωχ, Όχι, είναι πολύ βαρύ. Πρέπει να βγάλεις μερικά αλλιώς δεν θα μπορέσω να πετάξω.»

Ο μεγάλος αδερφός ήταν άπληστος και γι αυτό αφαίρεσε μόνο ένα μαργαριτάρι και το πέταξε επιδεικτικά κάτω.

Το κοράκι είπε, «Όχι, όχι. Δεν είναι αρκετό. Βγάλε κι άλλα.»

Έτσι αναγκάστηκε να πάρει άλλο ένα μαργαριτάρι και το πέταξε κάτω.

«Άκουσε!» είπε με έμφαση το κοράκι. «Είπαμε όχι! Αν δεν αδειάσεις περισσότερα δεν μπορούμε να πετάξουμε. Με όλα αυτά εγώ δεν μπορώ να πετάξω τώρα.»

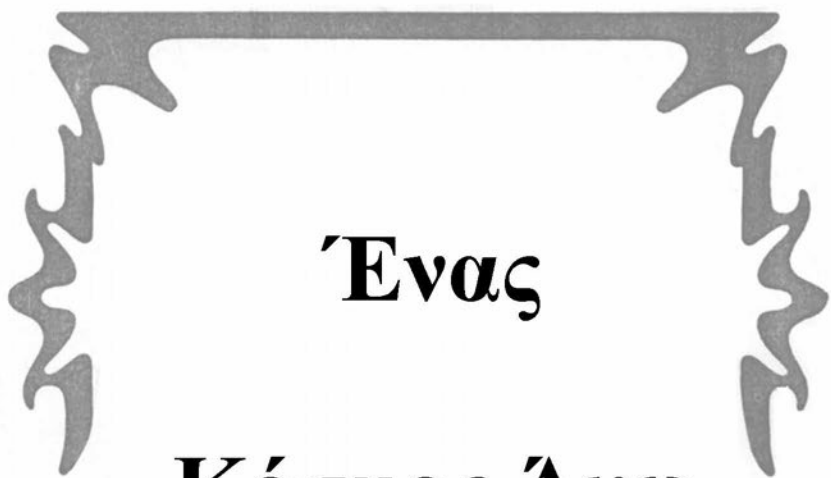
Ο μεγάλος αδερφός δυσκολευόταν να αποχωριστεί τον θησαυρό, αλλά αναγκαστικά πέταξε μια χούφτα. Τότε το κοράκι ανακοίνωσε, «Δεν είναι δυνατόν να μείνουμε περισσότερο. Πρέπει να φύγουμε. Η ώρα περνάει.»

Το κοράκι χρειάστηκε να βάλει τεράστια προσπάθεια για να σηκωθεί στον αέρα. Στο ταξίδι τους, είχαν από κάτω την θάλασσα και δεν φαινόταν τίποτε άλλο. Στην διαδρομή συνάντησαν κι ένα δυνατό τυφώνα. Τα φτερά του κορακιού δεν μπορούσαν να κρατήσουν ισορροπία. Έκανε απεγνωσμένες προσπάθειες να κρατηθεί ίσια. Όμως οι ριπές του αέρα ήταν τόσο δυνατοί που το κοράκι άρχισε να ταλαντεύεται επικίνδυνα.

Τότε ήταν που ο μεγάλος αδερφός διαμαρτυρήθηκε λέγοντας, «Αν συνεχίσεις να πετάς με αυτόν τον τρόπο, θα πεθάνω. Τι νομίζεις ότι κάνεις;» είπε και άνοιξε τα μάτια του. «Ωχ! Ωχ! Η θάλασσα!»

Μόλις άνοιξε το στόμα του και τα μάτια του τα μαργαριτάρια και τα χρυσαφικά γλίστρησαν από τα χέρια του. Ο μεγάλος αδερφός με τα μαργαριτάρια και τα χρυσαφικά έπεσαν κάτω παρέα...

Του είχε πει να φτιάξει ένα σακούλι τόσο βαθύ και τόσο φαρδύ, αλλά επειδή εκείνος το έφτιαξε τεράστιο, φυσικά το κοράκι δεν μπόρεσε να αντέξει το βάρος. Εμείς οι άνθρωποι μοιάζουμε στον μεγάλο αδερφό. Είμαστε πολύ άπληστοι και γι αυτό τελικά καταλήγουμε χωρίς τίποτα.

Ένας

Κόσμος Άνω

Κάτω

Κάποτε

ζούσε ένας
μεγάλος
φωτισμένος
δάσκαλος και
είχε έναν
μαθητή. Ο
μαθητής τον
ακολουθούσε
μόνο λίγο καιρό.
Ο φωτισμένος
δάσκαλος είχε
ήδη ανακαλύψει
την Αλήθεια και
συχνά ταξίδευε
στον κόσμο για
να οδηγήσει στην
λύτρωση κάθε
άνθρωπο που
είχε πνευματική

συγγένεια μαζί του. Ο μαθητής τον ακολουθούσε παντού. Ο δάσκαλός του ήταν τόσο αγνός και δίκαιος που αδυνατούσε να ζητήσει οτιδήποτε είχε ανάγκη. Γι αυτό συνέχεια κρυβόταν και διάλεγε τα πιο απρόσιτα μονοπάτια για να περπατήσει. Καθ' οδών, μάζευε κάποια φρούτα του δάσους και άγρια λαχανικά για να φάει. Έτρωγε ό,τι υπήρχε διαθέσιμο. Με αυτόν τον τρόπο διαβίωσης φυσικά ο μαθητής βαρέθηκε, και δεν άντεχε πλέον!

Μια μέρα ο μαθητής πήγε μόνος του στην πόλη ελπίζοντας να βρει κανένα πλουσιό-σπιτο για να ζητήσει ελεημοσύνη. Μετά από λίγο βρέθηκε σε ένα σπίτι που είχαν γιορτή και πολλοί άνθρωποι διασκεδάζαν και πανηγύριζαν. Όποιος ήθελε μπορούσε να πάει μέσα και να φάει. Πολύ χαρούμενος ο μαθητής, μπήκε μέσα και έφαγε του σκασμού.

Πήρε κιόλας φαγητό για τον δάσκαλό του. Καθώς ο μαθητής είχε κάνει τον κόπο να το κουβαλήσει, ο δάσκαλος κάθισε και το έφαγε. Ενώ έτρωγε ο δάσκαλος γέλασε και είπε, «Πρόκειται για εχθρό και δανειστή, που ήρθε να πάρει το χρέος του και να φύγει. Δεν υπάρχει κανένας λόγος για να χαίρονται!»

Ο μαθητής μπερδεύτηκε από αυτά τα λόγια και δεν κατάλαβε τι ήθελε να πει ο δάσκαλός του. Σε αυτή την οικογένεια είχε γεννηθεί ένα μωρό. Από την μεγάλη τους χαρά είχαν καλέσει όλον τον κόσμο να παρευρεθεί στην γιορτή. Είχαν χαρεί τόσο πολύ, ωστόσο ο δάσκαλός του είπε ότι πρόκειται για απατεώνα και για δανειστή που είχε έρθει να εισπράξει το χρέος του. Σκέφθηκε μέσα του, «Ίσως ο δάσκαλός μου να έφαγε πολλά άγουρα φρούτα και γι αυτό το μυαλό του δεν λειτουργεί πολύ καλά.» (Η Δασκάλα γελάει.)

Δεν είπε τίποτα όμως, ούτε και σηκώθηκε να φύγει, γιατί είχε αρκετή πίστη στον δάσκαλό του.

Αυτή η οικογένεια είχε προσευχηθεί πολλά χρόνια για ένα παιδί. Τώρα που τους δόθηκε ένας γιος, είχαν οργανώσει γιορτή που να κρατήσει πολλές ημέρες. Την επόμενη ημέρα ο μαθητής πήγε ξανά να ζητήσει λίγη τροφή. Κι εφόσον στο σπίτι αυτό είχαν ανοιχτές τις πόρτες και έμπαιναν καλεσμένοι να φάνε χωρίς χρέωση, θα ήταν κρίμα αν κάποιος δεν πήγαινε κι αυτός να συγχαρεί! Με χαρούμενη διάθεση ξεκίνησε να πάει, ελπίζοντας πως θα απολάμβανε το φαγητό για άλλη μια φορά.

Την ώρα όμως που έμπαινε στην πόρτα, είδε τους ανθρώπους να τρέχουν γύρω- γύρω πανικόβλητοι και να κλαίνε γοερά. Όσο για φαγητό δεν υπήρχε τίποτα. Χθες οι γονείς του παιδιού ήταν πολύ χαρούμενοι, αλλά σήμερα είχαν πέσει στο πάτωμα και εκτόξευαν κατάρες στον Θεό. Το παιδάκι που είχε γεννηθεί χθες, σήμερα είχε πεθάνει.

Χωρίς να βρει τίποτα να φάει, γύριζε γύρω-γύρω για να δει μήπως υπήρχε τίποτα. Οι άνθρωποι όμως ετοιμάζονταν για την κηδεία και δεν υπήρχε τίποτα για φαγητό. Γι αυτό άρπαξε

κάτι στα γρήγορα και εξαφανίστηκε! Δεν τον πρόσεξε κανείς. Επέστρεψε στον δάσκαλό του και του τα είπε όλα, «Δάσκαλε κάτι πήγε πολύ στραβά! Το παιδί που γεννήθηκε Χθες, σήμερα πέθανε. Γι αυτό δεν υπάρχει καλό φαί σήμερα, σου έφερα κάτι που είχε περισσέψει από Χθες.»

Τότε ο δάσκαλος άρχισε να γελάει δυνατά. Κι ο μαθητής απορημένος τον ρώτησε, «Γιατί γελάς; Το παιδί τους πέθανε κι αυτοί είναι τόσο στενοχωρημένοι. Εσύ γιατί γελάς;»

Τότε είπε ο δάσκαλος, «Αυτός ο κόσμος είναι άνω κάτω! Ο εχθρός ήρθε Χθες και αυτοί χάρηκαν. Σήμερα που ο εχθρός έφυγε, αυτοί στενοχωριούνται!»

Ο μαθητής ρώτησε να μάθει την λογική αυτών των λόγων και ο δάσκαλός του, του εξήγησε, «Αρχικά το παιδί αυτό ήταν ο γείτονας αυτής της οικογένειας. Τους είχε δανείσει μερικά χρήματα πριν, κι εκείνοι δεν του τα είχαν ποτέ επιστρέψει. Αργότερα εκείνοι έγιναν πλούσιοι αλλά είχαν ξεχάσει το χρέος τους. Κι αφού ο γείτονάς τους πέθανε, μετενσαρκώθηκε ως παιδί τους, ελπίζοντας να εξανεμίσει ολόκληρη την περιουσία τους. Με την γέννηση του παιδιού εκείνοι έκαναν γιορτή καλώντας πολλά άτομα και ξόδεψαν πολλά χρήματα. Το ποσόν που είχε έρθει να διεκδικήσει ξοδεύτηκε σε μία ημέρα, έτσι αυτός δεν είχε άλλο λόγο για να μείνει περισσότερο. Έφυγε αφού είχε πληρωθεί το χρέος του.» (χειροκροτήματα.)

Εμείς οι άνθρωποι χαιρόμαστε, θυμώνουμε, λυπόμαστε και θαυμάζουμε από άγνοια. Ούτε που καταλαβαίνουμε γιατί θαυμάζουμε, γιατί είμαστε θυμωμένοι, γιατί στενοχωριόμαστε και γιατί χαιρόμαστε. Είναι δύσκολο για μας να κρίνουμε ποιος είναι συγγενής μας ή φίλος μας και ποιος είναι εχθρός μας. Αν δεν ακολουθήσουμε το μονοπάτι του πνεύματος δεν θα μπορέσουμε να το καταλάβουμε ποτέ.

Η Μαθητεία
του Μωϋσή-

Σιωπή &
Αποδοχή

Τον γνωρίζετε τον Μωϋσή; Φυσικά, ποιος δεν γνωρίζει τον Μωϋσή, όλοι τον γνωρίζουν. Ο Μωϋσής ήταν ο μεγάλος άνθρωπος με τις Δέκα Εντολές. Υποτίθεται ότι βρισκόταν σε επαφή με τον ίδιο τον Θεό. Υποτίθεται ότι γνώριζε τον ίδιο τον Θεό. Υποτίθεται ότι είχε ακούσει τον Θεό να μιλάει και μετά υποτίθεται ότι είχε πάρει τις Εντολές κατευθείαν από τον Θεό. Αλλά έστω και έτσι, αν και επρόκειτο για Θείες Εντολές, κάπου ενδιάμεσα στην πορεία έσπασαν, και άλλαξαν πολλές φορές. Αναρωτιέμαι γιατί; Ίσως να μην ήταν ο θυμός του Θεού, (Η Δασκάλα γελάει) ήταν ο θυμός του Μωϋσή. Σαν κι εμένα ο θυμός του ήταν πολύ μεγάλος. (Η Δασκάλα γελάει).

Θύμωσε τόσο πολύ που πέταξε τις πέτρινες πλάκες που περιείχαν τις Δέκα Εντολές του Θεού. Νομίζω ότι αργότερα τις ξανάφτιαξε. Ίσως να του πήρε άλλες σαράντα ημέρες (Η Δασκάλα γελάει) να λαξέψει τα γράμματα. Παίρνει πολύ καιρό αυτή η δουλειά.

Ας δούμε τώρα τι άλλο έκανε ο Μωϋσής στην ζωή του. Αυτό που θα σας πω είναι μια μικρή ιστορία για τον Μωϋσή όταν αυτός ήταν ακόμα μαθητευόμενος στην κυριαρχία του πνεύματος. Δεν είχε γίνει ακόμα δάσκαλος (Μάστερ), έτσι το ταμπεραμέντο του δεν είχε τον χρόνο να φουντώσει. Αλλά έστω κι έτσι μπορούμε να παρατηρήσουμε κάτι εδώ. Ο Μωϋσής πιστεύεται ότι έγινε δάσκαλος κάπως αργότερα. Έτσι πριν μπορέσει να οδηγήσει τον λαό του Ισραήλ από την Αίγυπτο, μαθήτευε σε ένα μεγάλο δάσκαλο.

Η πρώτη αρχή που επέβαλε ο δάσκαλός του στον Μωϋσή ήταν σιωπής. Οι δυο τους περιδιάβαιναν στην εξοχή μια μέρα, έτσι ο δάσκαλος του επέβαλε την αρχή της σιωπής. Ο δάσκαλος προφανώς δέχθηκε τον Μωϋσή σαν μαθητή του γιατί είχε προβλέψει την δυνατότητα που είχε για να γίνει δάσκαλος στο μέλλον.

Μολαταύτα, όπως γνωρίζετε, το να διδάξεις κάποιον είναι πολύ «εύκολο». (Η Δασκάλα γελάει.) Αλλά το να τον κάνεις να πιστέψει, να καταλάβει και να κρατήσει τις

διδασκαλίες είναι πολύ δύσκολο. Είναι εντάξει, μπορείς να διδάξεις, αλλά αν ο άλλος ακούει ή δεν ακούει αυτό είναι μια άλλη ιστορία. Κι αυτή η άλλη ιστορία είναι πολύ σημαντική, κρίσιμη και πολύ δύσκολη. Έτσι ο Μωϋσής άρχισε την μαθητεία του με τον δάσκαλο και ο δάσκαλος του είπε να κρατάει το στόμα του κλειστό ό,τι και να γίνει. Αυτό σημαίνει το να τηρείς την αρχή της σιωπής... κρατάς το στόμα σου ... βουλωμένο. Αλλά είναι πολύ δύσκολο.

Μετά ο δάσκαλος του είπε, «Άσχετα με το τι συμβαίνει, εσύ θα παραμένεις σιωπηλός. Δεν θα μιλάς καθόλου μέχρι να σου το επιτρέψω εγώ.»

Κι ο Μωϋσής λέει «Ντακόρ – Μάλιστα κύριε. Εντάξει.»

Μετά οι δυο τους πήγαν στην εξοχή για αρκετές ημέρες, μερικές φορές κάνοντας μια στάση εδώ, άλλοτε μια στάση εκεί – σταματούσαν σε κανένα πανδοχείο. Μια μέρα βρέθηκαν σε ένα πολύ, πάρα πολύ όμορφο τοπίο. Η ομορφιά του τοπίου ήταν τόσο εκθαμβωτική που ο Μωϋσής δεν μπορούσε παρά να την κοιτάζει με ορθάνοιχτα μάτια και μετά άνοιξε και το στόμα του επίσης. Κι όχι μόνο το άνοιξε αλλά έκανε και κάποιους ήχους με αυτό, «Ω! Δάσκαλε, δεν είναι πανέμορφα;» (Η Δασκάλα και το κοινό γελούν.)

Αλλά ο δάσκαλος τον συγχώρεσε. «Σου είπα να κρατάς το στόμα σου κ-λ-ε-ι-σ-το, κλειστό.» (το κοινό γελά)

Μετά ο Μωϋσής πρόσθεσε, «Ω, ω, με συγχωρείς δάσκαλε. Συγνώμη. Συγχώρεσέ με. Το κλείνω. Δεν θα ξαναμιλήσω πάλι.»

Όταν συνέχισαν τον δρόμο τους, συνάντησαν ένα ποτάμι. Εκεί βρήκαν μια μητέρα να κλαίει στην όχθη του ποταμού επειδή το μωρό της το είχε παρασύρει το ρεύμα. Το ρεύμα ήταν πάρα-πάρα πολύ δυνατό σε αυτό το σημείο. Ο Μωϋσής ήθελε να σώσει το παιδί αλλά ο δάσκαλος δεν του το επέτρεψε. Φυσικά ούτε ο Μωϋσής θα μπορούσε να τα καταφέρει επειδή το ρεύμα ήταν τόσο πολύ δυνατό.

Γυρνάει τότε και λέει στον δάσκαλο, «Δάσκαλε, εσύ είσαι πολύ ισχυρός. Είσαι παντοδύναμος.

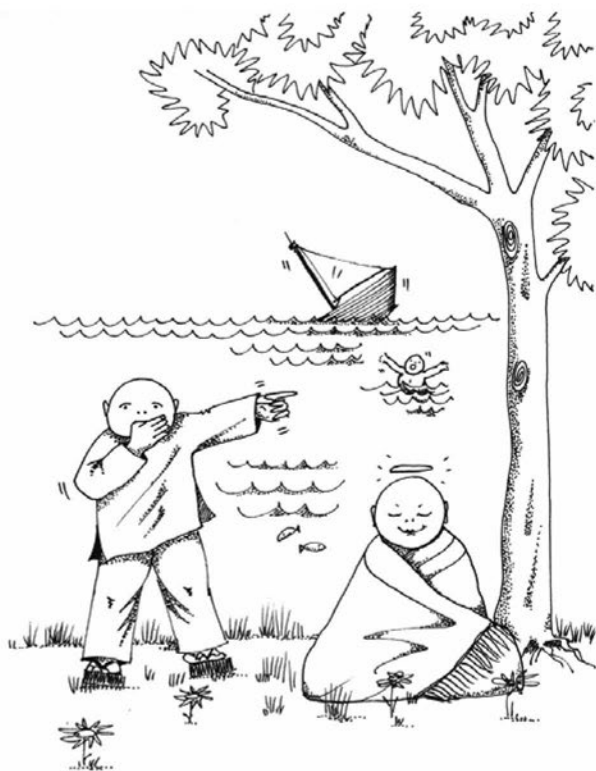
Μπορείς να σώσεις το παιδί; Πώς να κάθεται σιωπηλός και να κοιτάς; Αυτή η μάνα κλαίει. Δεν την βλέπεις; Το παιδί πνίγεται κι εσύ παραμένεις σιωπηλός!»

Κι δάσκαλος του γνέφει, «Σσους! Σιωπή!»

Του έριξε επίσης και ένα τέτοιο βλέμμα (Η Δασκάλα παίρνει ένα σοβαρό και άκαμπτο ύφος. Το

κοινό γελάει.) Γνωρίζετε πολύ καλά αυτό το ύφος, από κάποια το όνομα της οποίας δεν θα το αναφέρω. (Το κοινό γελάει.) Όταν θυμώσει Εκείνη, κάπως έτσι παρουσιάζεται. Τα μάτια Της γίνονται διπλάσια του κανονικού (το κοινό γελάει). Το γνωρίζετε αυτό το πρόσωπο. Κάποιος είπε κάτι Τσου-Τσου-Τσου, δεν το γνωρίζω αυτό το πρόσωπο.

Ακόμα κι αν ο Μωϋσής υποχώρησε στον δάσκαλό του και κράτησε το στόμα του κλειστό, μετά το γεγονός του πνιγμού του παιδιού, ήταν πάρα πολύ ταραγμένος στην καρδιά του. Όμως δεν μπορούσε να ρωτήσει τίποτα. Συνέχιζε να κατακρίνει τον δάσκαλο συνέχεια μέσα του. Έλεγε, «Αυτός θα πρέπει να είναι πολύ αναισθητός άνθρωπος, δεν έχει συμπόνια,

δεν έχει αγάπη
για τον
συνάνθρωπο.
Διδάσκει όλην
ώρα ότι πρέπει
να είμαστε
συμπονετικοί,
ότι πρέπει να
αγαπάμε τον
συνάνθρωπο, ότι
πρέπει να
βοηθάμε αυτόν
που έχει ανάγκη,
τον
αναστατωμένο,
αυτόν που
βρίσκεται σε

κίνδυνο κι όλα αυτά. Ότι πρέπει να βοηθάμε την ανθρωπότητα. Κι αυτός στεκόταν εκεί και παρακολουθούσε το παιδί να πνίγεται, την μητέρα να κλαίει ανήμπορη, κι αυτός να μην κάνει τίποτα.»

Άρχισε να έχει αμφιβολίες μέσα του, πολλές, πάρα πολλές αμφιβολίες και να είναι πολύ, πάρα πολύ ταραγμένος. Έκανε συνεχώς σκέψεις κατάκρισης για τον δάσκαλο, αλλά κρατούσε το στόμα του κλειστό. Ακόμα κι όταν ο Μωϋσής τον ikέτεψε να επιδείξει κάποιες από τις δυνάμεις και τα παρόμοια, ο δάσκαλος δεν βοήθησε καθόλου. Ήξερε ότι δεν ήταν σωστό να κατακρίνει τον δάσκαλο, αλλά δεν μπορούσε να κάνει αλλιώς. Κι ούτε μπορούσε να εκτονώσει όλο αυτό το αρνητικό φορτίο της σκέψης για τον δάσκαλο, για πολύν καιρό.

Κάποτε, πάλι σε ένα περίπατο στην έξοχή, ίσως να πήγαιναν να δουν κάποιους άλλους μαθητές. Τότε δεν είχαν αυτοκίνητα όπως έχουμε εμείς σήμερα, έτσι μάλλον έπρεπε να περπατήσουν. Μερικές φορές πιθανόν να πήγαιναν με κάρο, αν

φυσικά διέθεταν τα χρήματα. Ίσως και οι δυο τους να μην είχαν πολλά, έτσι να πήγαιναν πεζοί.

Μια μέρα φθάσανε σε κάποια παραλία. Κι εκεί είδαν μια βάρκα να βουλιάζει με όλο της το πλήρωμα. Αυτή την φορά, το μεγάλο στόμα του Μωϋσή δεν μπορούσε να κρατηθεί κλειστό. Του λέει, «Άκουσε δάσκαλε! Βούλιαξε ολόκληρη η βάρκα. Δεν το είδες αυτό; Κι όλο το πλήρωμα βουλιάζει. Μπορείς να κάνεις κάτι γι αυτό;»

Κι ο δάσκαλος του λέει, «Σςς! Σςς! Σιωπή.»

Είπε μόνο αυτό. Φυσικά ο Μωϋσής, δεν είπε τίποτε άλλο και σιώπησε. Αλλά οι κριτικές του σκέψεις αυξάνονταν και αυξάνονταν κι εκατονταπλασιάστηκαν. Κι η καρδιά του ήταν πολύ ταραγμένη – πολύ- πολύ βαριά και ταραγμένη.

Όταν επέστρεψαν στο σπίτι, παραπονέθηκε – όχι στον δάσκαλο αλλά στον Θεό. Του λέει, «Θεέ μου! Εσύ μου υπέδειξες να ακολουθήσω αυτόν τον άνθρωπο, αλλά ούτε κι Εσύ δεν γνώριζες τι είδους άνθρωπος είναι.» (Η Δασκάλα και όλοι γελούν.)

Κι ο Θεός του απάντησε, «Μην λες ανοησίες! Πως είναι δυνατόν να μην γνωρίζω;»

Ο Μωϋσής συνέχισε να του μιλάει σε αυτόν τον τόνο και πρόσθεσε, «Αλλά όμως Θεέ μου, ούτε κι Εσύ γνώριζες καλά. Είδε ένα παιδί να πνίγεται και είδε ένα πλοίο να βυθίζεται με όλο του το πλήρωμα – κάπου τριάντα άνθρωποι που ήταν επάνω του πνίγηκαν, κι αυτός δεν έκανε τίποτα. Ούτε η καρδιά του συγκινήθηκε, ούτε τα μάτια του δάκρυσαν. Τέτοιος άνθρωπος είναι. Κι Εσύ μου υπέδειξες να τον ακολουθήσω.»

Έτσι ο Θεός του λέει, «Είσαι εσύ αυτός που δεν γνωρίζεις. Το παιδί που πνίγηκε ήταν ένα άτομο που επρόκειτο να φέρει μεγάλο πόλεμο ανάμεσα σε δύο έθνη, και θα πέθαιναν εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι, χώρια τα εκατομμύρια που θα τραυματίζονταν. Έτσι ήταν δίκαιο να πέσει η καταστροφή

επάνω του και να πνιγεί – αφού έτσι σώθηκαν τόσες ανθρώπινες ζωές. Όσο για το πλεούμενο που βούλιαξε, αυτό ήταν γεμάτο πειρατές. Οι πειρατές επρόκειτο να κάνουν μια μεγάλη πειρατεία εκεί κοντά στην ακτή, εκεί κοντά που βούλιαξαν. Ήταν καλό που βούλιαξε το πλεούμενο και πνίγηκαν όλοι οι πειρατές. Έτσι σώθηκαν οι άνθρωποι αυτής της πόλης από ληστείες και σκοτωμούς, βιασμούς και όλων των ειδών τα κακά που θα τους έκαναν αυτοί οι πειρατές. Τώρα γνωρίζεις ότι όλοι οι αθώοι άνθρωποι σώθηκαν εξ' αιτίας αυτής της αναποδιάς του πνιγμού του παιδιού και της βύθισης του πειρατικού πλεούμενου.»

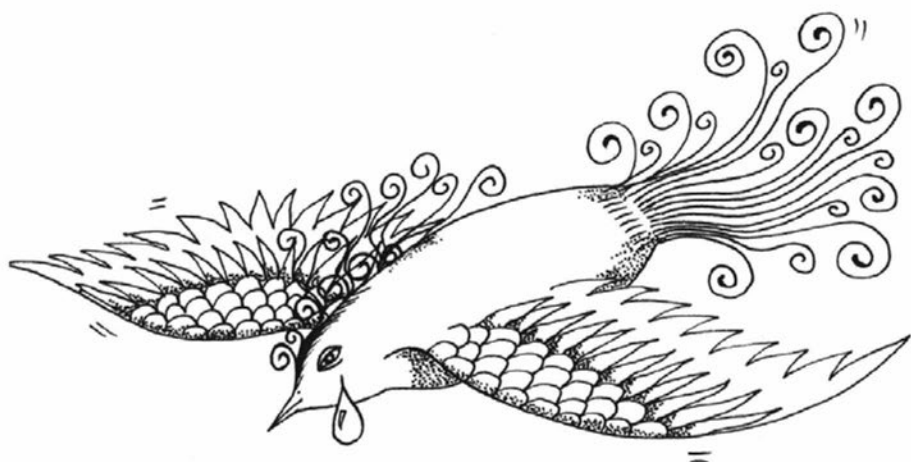
Τελικά ο Μωϋσής κράτησε το στόμα του κλειστό (Η Δασκάλα και το κοινό γελούν), σώπασε επίσης και το «εσωτερικό του στόμα». Αυτό είναι το πιο σημαντικό. Όχι το ότι δεν μιλάει εξωτερικά, αλλά όταν είναι ήσυχος εσωτερικά.

Βλέπετε λοιπόν ότι ο Μωϋσής προοριζόταν να γίνει μελλοντικός δάσκαλος, κάποιου είδους τουλάχιστον. Και κατά την διάρκεια της μαθητείας του υπήρξε ένας δύσκολος μαθητής γεμάτος άγνοια. Μπορείτε να φανταστείτε πόσο πιο δύσκολο είναι για οποιονδήποτε δάσκαλο να διδάξει συνηθισμένους ανθρώπους με μικρότερο διαμέτρημα σκέψης, λιγότερη σοφία και λιγότερες αρετές; Γιατί για να γίνεις δάσκαλος, πρέπει να είσαι ήδη μεγάλος άνθρωπος – με πολλές ικανότητες, έμφυτες αρετές και πολλή σοφία. Άνθρωπος πολύ υψηλού επιπέδου. Τώρα για να διδάξει ένα τέτοιου επιπέδου άνθρωπος, ο δάσκαλος πρέπει να περάσει «δια πυρός και σιδήρου», δυσκολίες σαν κι αυτές.

Εσείς απλώς νομίζετε ότι αν ο Μωϋσής υπακούει τον δάσκαλο και παραμένει σιωπηλός, αυτό αρκεί; Όχι, σας λέω ότι δεν αρκεί. Δεν είναι αυτό που κάνει απ' έξω, είναι αυτό που βρίσκεται μέσα και προβάλλει προς τα έξω κάποιου είδους κακόβουλη ενέργεια, που μερικές φορές αυτή η ενέργεια δημιουργεί τεράστια αναστάτωση στον δάσκαλο. Αν και ο δάσκαλος μένει σιωπηλός και τα ανέχεται όλα αδιαμαρτύρητα,

δεν σημαίνει ότι δεν πληγώνεται. Ίσως να μην πληγώνεται το σώμα του δασκάλου, αλλά πληγώνεται το νοητικό πεδίο του δασκάλου και οι ευαισθησίες του. Όχι η σοφία του δασκάλου, ούτε η συμπόνια του και η αγάπη, ούτε ακόμα και το πραγματικό πρόσωπο του δασκάλου. Αλλά πληγώνεται η νοητική του ικανότητα, ίσως. Ίσως και να πληγώνεται ακόμα και το σώμα του. Όταν μερικές φορές το φορτίο είναι πολύ μεγάλο να το αντέξει η ψυχή του, τότε βγαίνει προς τα έξω επηρεάζοντας και το σώμα του.

Έτσι τόσο η ψυχή του όσο και το σώμα του επηρεάζονται, αν η ενέργεια είναι πολύ έντονη και πολύ επιθετική. Κυρίως όταν ο μαθητής βρίσκεται τόσο κοντά στον δάσκαλο όπως ο Μωϋσής στον δικό του, τότε η επιθετικότητά του μπορεί να τον επηρεάσει πολύ-πολύ έντονα και άμεσα, και μπορεί να γίνει ανυπόφορη. Αλλά φυσικά ο δάσκαλος, παρέμενε σιωπηλός αδυνατώντας να μιλήσει γι αυτό, καθώς δεν υπήρχε απτή ένδειξη, επειδή ο Μωϋσής σιωπούσε. Κανείς δεν μπορούσε να γνωρίζει ότι επιτίθεται στον δάσκαλο νοερά, πράγμα που προκαλεί τόσο πόνο όσο και κάθε εξωτερικό κτύπημα. Πιστέψτε με.

Το Πουλί

Που Έσωσε Το Δάσος

Σήμερα θα σας πω μια ιστορία για μικρά παιδιά! Αφορά μια από τις προηγούμενες ζωές του Σακουαμούνι Βούδα. Υπάρχουν πολλές ιστορίες για τις προηγούμενες ζωές του, και αυτή αναφέρεται την φορά που Εκείνος ήταν παπαγάλος.

Κάποτε, ο Σακουαμούνι Βούδα, ενσαρκώθηκε σε ένα μικρό παπαγαλάκι. Αυτός ο παπαγάλος ζούσε σε ένα μικρό δάσος. Ζούσε πολύ ευτυχισμένος, μακριά από τις ανησυχίες του κόσμου. Πέρα από το γεγονός ότι μπορούσε να διαλογίζεται δυόμισι ώρες κάθε μέρα ανενόχλητος, πετούσε στα σύννεφα και στα δένδρα τραγουδώντας και χορεύοντας. Όλα τα ζώα του δάσους το αγαπούσαν πάρα πολύ, έτσι γυρνούσε συχνά να επισκέπτεται τους φίλους του. Όλοι είχαν «ταυτότητες». (Η Δασκάλα γελάει.) Κανείς δεν ήταν άγνωστος σ' αυτά τα μέρη. Όπου κι αν πήγαινε λοιπόν, χαιρετούσε τον καθένα λέγοντας, «Γεια σου!» Επειδή πίστευε ότι ο Θεός του είχε δώσει την ικανότητα να πετάει, ένοιωθε πραγματικά πολύ τυχερός και ευτυχής!

Μια μέρα, ο ουρανός συννέφιασε ξαφνικά και ο κόσμος γύρω σκοτεινίασε πάρα πολύ. Τότε άστραψε μια φοβερή αστραπή! Κι αστραπή κτύπησε ένα ξεραμένο δένδρο. Γύρω από το δένδρο υπήρχε πολύ ξερό χορτάρι, έτσι άρχισε μια μεγάλη φωτιά. Ο αέρας φυσούσε και φούντωνε την φωτιά. Αμέσως όλο το δάσος παραδόθηκε στις φλόγες. Όλα τα ζώα άρχισαν να τρέχουν γύρω-γύρω ψάχνοντας για κατάλληλο μέρος να κρυφτούν. Φοβερό! Και να μην ξέρουν που να πάνε, επειδή ζούσαν ακριβώς στην μέση του δάσους και δεν υπήρχε οδός διαφυγής! Όπου κι στρέφονταν έβλεπαν την φωτιά να έρχεται κατ' πάνω τους. Βρέθηκαν παγιδευμένοι σε ένα πέλαγος

φωτιάς. Βρίσκονταν σε αγωνία! Μερικοί δεν μπορούσαν να αναπνεύσουν πλέον – υπήρχε παντού καπνός και πουθενά οξυγόνο!

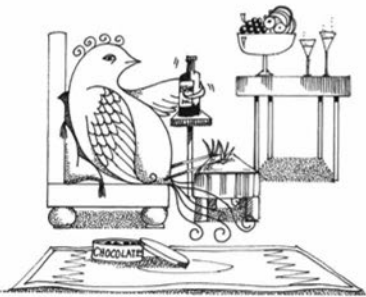
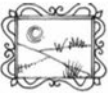
Κι αυτός ο μικρός παπαγάλος, προηγουμένως Σακυαμούνι Βούδα, απλώς πετούσε γύρω-γύρω. Πέταξε μέσα στην μέση της φωτιάς και του καπνού και φώναζε με ένα μικρόφωνο: «Γρήγορα, τρέξτε! Φωτιά! Πηγαίνετε προς τα εκεί! Δεν υπάρχει φωτιά εκεί, γρήγορα!»

Όμως το δάσος ήταν πολύ μεγάλο, και ο παπαγάλος πολύ μικρός για να ακουστεί η φωνή του. Γινόταν πολύ φασαρία από τον αέρα και την φωτιά τριγύρω, έτσι η μικρή του φωνούλα χανόταν στον αέρα και στην φωτιά. Πολλά ζώα κάηκαν, άλλα πνίγηκαν από τον καπνό και πέθαναν μέσα στην αγωνία. Εκείνος όμως συνέχισε να φωνάζει: «Πηγαίνετε κατευθείαν στο ποτάμι!»

Αλλά ένα σωρό ζώα δεν μπορούσαν να τρέξουν προς τα εκεί.

Κατά την διάρκεια αυτής της τραγωδίας, είχε την ιδέα να χρησιμοποιήσει το νερό για να σβήσει την φωτιά. Πέταξε λοιπόν στο ποτάμι, βυθίστηκε στο νερό και επέστρεψε στην φωτιά για να τινάξει το νερό από τα φτερά του στο δάσος που καιγόταν. Αν και γνώριζε ότι δεν ήταν αρκετό, συνέχιζε να το κάνει ξανά και ξανά και ξανά. Έλεγε στον εαυτό του: «Κάνω ό,τι καλύτερο μπορώ.»

Έτσι συνέχισε να θυσιάζεται, πετώντας προς-πίσω στο ποτάμι για να μαζέψει νερό με τα φτερά του και να πετάξει πίσω για να τινάξει μερικές σταγόνες στην φωτιά. Ανώφελο ήταν, αλλά εκείνος το έκανε, ξανά και ξανά έως ότου έγινε κατάμαυρος και λιγδωμένος. Το κορμί του είχε τυλιχθεί με στάχτη. Φαινόταν μάλλον σαν κοράκι παρά σαν

παπαγάλος. Συνέχιζε να κάνει αυτό που νόμιζε αν και ήταν πολύ εξαντλημένος. Μετά είπε στον εαυτό του: «Είμαι μόνο ένα μικρό πουλάκι. Τι μπορώ να κάνω σε μια περίπτωση σαν κι αυτή; Τουλάχιστον μπορώ να κάνω το καλύτερο που μπορώ. Θα πετάξω όσο πιο μακριά μπορώ.»

Εκείνη την ώρα, οι θεοί και οι άγγελοι του Ουρανού κάθονταν εκεί πάνω και ρουφούσαν το νέκταρ τους. Αναπαύονταν στους ολόχρυσους θρόνους τους στα πανέμορφα και υπέρλαμπρα παλάτια τους. Υπήρχε φως παντού, έτσι δεν χρειαζόταν ηλεκτρισμός. Έτρωγαν κι έπιναν με μεγάλη ευωχία. (Η Δασκάλα γελάει) Έτρωγαν τις παραδείσιες λιχουδιές και έπιναν κρασί από γλυκύτατο νέκταρ. Ήταν κάπως μεθυσμένοι αλλά ήταν πολύ ευτυχείς.

Ξαφνικά έριξαν μια ματιά προς τα κάτω στο δάσος γιατί είδαν καπνό να ανεβαίνει. Κοίταξαν και είδαν αυτό το μικροσκοπικό μαύρο σημάδι να πετάει γύρω-γύρω στο δάσος και να πηγαίνει στο ποτάμι. Από 'κει πάνω ήταν δύσκολο να καταλάβεις τι είδους πουλί ήταν. Το έβλεπαν που βουτούσε στο νερό και μετά πετούσε πίσω για να τινάζει το νερό από τα φτερά του στην φωτιά που μαινόταν.

Ένας-δυο από αυτούς, με το στόμα γεμάτο από ευλογημένες τροφές, είπε: «Χα! Κοιτάζτε αυτό το ανόητο μικρό πουλί! Έχει χάσει τα μυαλά του! (Η Δασκάλα και το κοινό γελούν.) Πως είναι δυνατόν να πιστεύει ότι μπορεί να σβήσει αυτή την τεράστια φωτιά με μερικές σταγόνες νερού που κουβαλάει στα φτερά του; Απίστευτο ανόητο! Φυσικά, αφού είναι ένα απλό πουλί!»

Κι όλοι μαζί γέλασαν από κεί πάνω ενώ το παρατηρούσαν. Τους φάνηκε πολύ αστείο. Αλλά ένας θεός από την παρέα που κοίταξε το θέαμα, συγκινήθηκε. Γι αυτό μεταμορφώθηκε σε ένα τεράστιο πουλί. Αυτό το τεράστιο πουλί έκανε μια βουτιά και πέταξε εκεί που βρισκόταν ο μικρός παπαγάλος! Ο δυστυχής παπαγάλος πετούσε ακόμα

μπρος πίσω, κουνώντας απελπισμένα τα φτερά του πάνω στις φλόγες της φωτιάς.

Ξαφνικά ο παπαγάλος είδε αυτό το τεράστιο πουλί. Δεν είχε ξαναδεί ποτέ του ένα τέτοιο όμορφο πουλί. Τα φτερά του είχαν τα χρώματα του ουράνιου τόξου! Τα μάτια του ήταν πελώρια και έλαμπαν σαν ατσάλινα φλιτζάνια. Όλο το κορμί του δονούνταν από την στιλπνότητα και την ιπποτική δύναμη της αγάπης. Ο παπαγάλος ένοιωσε ξαφνικά να φεύγει ένα βάρος από πάνω του! Αλλά ακόμα και εκείνη την στιγμή δεν ξεχνούσε το καθήκον του. Συνέχιζε να τινάζει τα φτερά του τα μουσκεμένα στο νερό. Αν και κουρασμένος, συνέχιζε να πηγαίνει στο ποτάμι και να βουτάει στο νερό.

Το τεράστιο πουλί πέταξε μαζί του λέγοντας: «Χεί, μικρέ μου παπαγάλε μην είσαι ανόητος! Έλα και ξεκουράσου! Μην μπαίνεις μέσα στο δάσος που καίγεται! Ξύπνα πριν είναι πολύ αργά, ειδάλλως θα πεθάνεις κι εσύ εκεί μέσα!»

Ο παπαγάλος ούτε που ήθελε να ακούσει. Είπε μόνο: «Δεν έχω χρόνο. Δεν έχω χρόνο ούτε να σε ακούσω! Έχω τεράστιο έργο στα χέρια μου! Πρέπει να κάνω το καθήκον μου. Και θα το κάνω όσο μου το επιτρέπει το μικρό κι αδύναμο κορμί μου! Δεν έχω καιρό ν' ακούσω αυτά που λες!»

Και συνέχισε να πετάει μπρος πίσω στο ποτάμι και στο δάσος. Ήθελε ακόμα να σβήσει την φωτιά και να σώσει τα ζώα που είχαν παγιδευτεί εκεί μέσα. Είπε ακόμα στο μεγάλο πουλί: «Δεν έχω ανάγκη από συμβούλους τώρα (Η Δασκάλα γελάει.) Το μόνο που χρειάζομαι είναι βοήθεια! Χρειάζομαι νερό! Δεν έχω ανάγκη από τις στείρες δηλώσεις ενός συμβούλου.»

Συνέχισε να κάνει την δουλειά του, κι ούτε νοιάστηκε για το μεγάλο πανέμορφο πουλί. Αυτό το μεγάλο πουλί που στην ουσία ήταν θεός από τον ουρανό, συγκινήθηκε ακόμα περισσότερο βλέποντας την θυσία του παπαγάλου για χάρη των ζώων του κόσμου. Το μεγάλο πουλί δεν μπορούσε να συγχωρήσει τον εαυτό του. Ο θεός ένοιωσε ντροπή στην σκέψη: «Τι κάνω εγώ κι ανακατεύομαι με τις ευλογίες τις

χαρές και τα πανηγύρια; Τρώω κάθε μέρα μπισκότα, πίνω γάλα, ρουφάω το κρασί μου από νέκταρ, και παραμένω άχρηστος για οτιδήποτε!»

Είδε ότι αυτό το μικρό ζωντανό είχε συνεισφέρει τόσα πολλά με το πνεύμα της αυτοθυσίας του, που ο ίδιος ένοιωθε βαθιά ντροπή. Κοίταξε ψηλά στον Ουρανό. Είδε τους θεούς και τους αγγέλους να διασκεδάζουν, κοιτώντας κάτω έναν κόσμο γεμάτο πόνο και θλίψη, βρίσκοντας ότι το θέαμα ήταν αστείο, σαν να παρακολουθούσαν σώου! Σκέφθηκε ότι δεν θα έπρεπε να ζουν με αυτόν τον τρόπο. Βλέποντας την συμπνία αυτού του μικρού παπαγάλου, την γενναιότητα και το πνεύμα αυτοθυσίας, σκέφθηκε ότι ήθελε να κάνει κάτι να βοηθήσει τον παπαγάλο. Του φάνηκε ότι ήταν απείρως καλύτερο από το να πίνει το κρασάκι του ή το γαλατάκι του και να τρώει τα μπισκοτάκια του κάθε μέρα στον ουρανό, χωρίς να προσφέρει τίποτε άλλο.

Αυτές είναι απλώς ουράνιες ευλογίες. Ένα σωρό άνθρωποι ασκούνται πνευματικά κάθε μέρα ώστε να μπορέσουν να ανέβουν στα ουράνια και να ζήσουν μια άνετη ζωή. Αλλά αυτός ο θεός που ζούσε στον Ουρανό και απολάμβανε τα αγαθά, πίστευε ότι αυτό ήταν πολύ βαρετό και τον έκανε να ντρέπεται. Έτσι αποφάσισε να βοηθήσει τον παπαγάλο! Είπε φωναχτά : «Θα βοηθήσω τον παπαγάλο!»

Σκέφθηκε πόσο συγκινημένος ήταν, βλέποντας τον μικρό παπαγάλο να βοηθάει τους άλλους προσπαθώντας να απαλύνει τον πόνο τους. Είδε πως τα ζώα που έτρεχαν πανικόβλητα πέρα δώθε, υπέφεραν. Συγκινηθήκε τόσο πολύ που άρχισε να κλαίει! Έκλαιγε γοερά. Έτρεχαν βροχή δάκρυά του. (Η Δασκάλα γελάει.) Πετούσε κυκλικά και έκλαιγε και τα δάκρυά του έτρεχαν σαν δυνατή βροχή.

Η φωτιά του δάσους σύντομα έσβησε! Ο μικρός παπαγάλος είχε κι αυτός ξεπλυθεί στην βροχή και έγινε ξανά όμορφος. Είδε ότι δεν χρειαζόταν να κάνει τίποτα πλέον και ότι τα ζώα όλα είχαν ξεφύγει από τον κίνδυνο. Άρχισε να

γελάει με όλη του την δύναμη. Και τραγουδούσε: «Μπρος! Μπρος! Μπρος! (Η Δασκάλα και όλοι γελούν. Χειροκροτήματα.)

Όλα τα ζώα που ξέφυγαν από τον κίνδυνο ήξεραν ότι όλα τα χρωστούσαν στον μικρό παπαγάλο. Όλα τον είχαν δει να πετάει μπρος πίσω. Ήξεραν για ποιόν λόγο ο θεός συγκινήθηκε και έτρεξε να βοηθήσει. Όλα τιτίβιζαν, χόρευαν, κτυπούσαν τις φτερούγες τους και επευφημούσαν τον παπαγάλο. Κι όλοι ζήσανε καλά από κει και πέρα, σαν και πριν! (Η Δασκάλα γελάει. Χειροκροτήματα.)

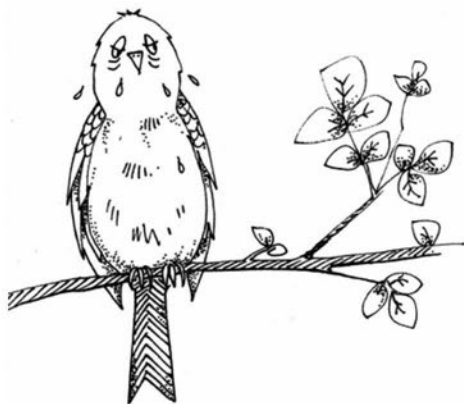
Αν και αυτή η ιστορία έχει κάτι παιδικό μέσα της, υπάρχουν μερικά πράγματα που μπορούμε να διδαχτούμε από αυτή. Ζώντας σε αυτόν τον κόσμο, άσχετα αν είναι για το σπίτι μας ή την πατρίδα μας, πρέπει να κάνουμε ό,τι μπορούμε για να βοηθήσουμε τους άλλους. Είναι καθήκον μας. Δεν χρειάζεται να μιλάμε για μεγαλεπήβολα πράγματα, όπως η παγκόσμια ειρήνη. Το μόνο που πρέπει να κάνουμε είναι οι καθημερινές μας δραστηριότητες και να τις κάνουμε καλά, τότε αυτό είναι πολύ καλό.

Γι αυτό, φροντίστε το σπίτι σας, κρατήστε το τακτικό, καθαρό, όμορφο, έτοιμο να υποδεχθεί τα μέλη της οικογένειας πίσω. Δώστε στα παιδιά καθαρό περιβάλλον και κρατήστε τα υγιή. Τότε έχετε κάνει ένα μεγάλο καθήκον. Μερικές φορές όταν βλέπουμε καταστροφές κάπου, όπως πλημμύρες, σεισμούς, φωτιές, πρέπει να κάνουμε το καλύτερο που μπορούμε για να βοηθήσουμε, σαν κι αυτό που συχνά κάνουμε εμείς εδώ. Είναι δικό μας καθήκον. Υπάρχουν τόσα πράγματα που δεν γνωρίζουμε γι αυτά και δεν μπορούμε να βοηθήσουμε. Αλλά κάνουμε αυτό που μπορούμε να κάνουμε. Δεν χρειάζεται να σκεπτόμαστε: «Υπάρχει τόσος πόνος στον κόσμο. Θα ήθελα μια ζωή να βοηθάω.» Το μόνο που χρειάζεται να κάνεις είναι να βοηθάς σε ό,τι συμβαίνει μπροστά σου ή γι αυτό το οποίο γνωρίζεις.

*Τα εσωτερικά
Συναισθήματα
Μιας Δασκάλας*

Η Ιστορία ενός Πουλιού.

Σήμερα το πρωί, πριν φύγω από το σπίτι ήταν ένα πουλί. Προφανώς πέταξε τόσο γρήγορα που κτύπησε το τζάμι στο παράθυρο και έπεσε νεκρό μπροστά μου. Αυτό ήταν το σκληρό, αλλά το χειρότερο δεν ήταν αυτό. Υπήρχε ένα άλλο πουλί δίπλα σε αυτό – καθόταν εκεί, δεν κουνιόταν ούτε πόντο για μισή, μία ή περισσότερη ώρα, έως ότου τα ανακάλυψα και τα δύο. Καθόταν εκεί επειδή περίμενε το άλλο να σηκωθεί και να πετάξουν παρέα. Ο τρόπος που στεκόταν εκεί, χωρίς να κουνιέται ούτε χιλιοστό!

Φυσιολογικά τα πουλιά ακόμα κι όταν στέκονται, κουνιούνται, κουνάνε τα κεφάλια τους εδώ κι εκεί. Αλλά αυτό το πουλί, καθόταν εκεί πετρωμένο σαν πεθαμένο, κοιτώντας το σώμα το άλλου πουλιού. Προφανώς ήταν πολύ σοκαρισμένο για να κινηθεί, ή ίσως σκεπτόταν «Γιατί δεν σηκώνεσαι να πετάξεις μαζί μου;» Ίσως ένοιωθε ότι το πουλί ήταν ήδη νεκρό, αλλά αυτό περίμενε ακόμα, ίσως με την απορία μήπως και το άλλο μπορεί να σηκωθεί. Φαινόταν κι αυτό σαν πεθαμένο επειδή εγώ περπατούσα πάνω κάτω δίπλα του, μιλούσα σε κάποιον, κι αυτό ούτε που κουνήθηκε.

Είπα σε αυτό το πρόσωπο, «Έλα εδώ, ίσως και τα δύο έχουν πεθάνει.»

Τότε, με το που το πλησίασε εκείνη, αυτό πέταξε – αυτό που στεκόταν. Το άλλο που ήταν πεθαμένο, παρέμενε πεθαμένο. Είχα συγκινηθεί τόσο πολύ από την πιστότητα αυτού του πουλιού. Το πεθαμένο, ήταν ευτυχισμένο, αλλά το ζωντανό, ίσως να υπέφερε τώρα. Ο τρόπος που στεκόταν εκεί περιμένοντας το άλλο να σηκωθεί και να πετάξουν και οι δυο μαζί. Μαζί είχαν πετάξει μέσα και ξαφνικά το ένα έπεσε νεκρό, και το άλλο απλώς καθόταν εκεί περιμένοντας. Ω, ήταν πολύ βαρύ για μένα.

Γι αυτό μην ανησυχείτε για τις μικρές σας ερωτήσεις, δεν είναι μικρές για μένα, τίποτα δεν είναι μικρό. Όσον αφορά την οπτική γωνία ενός ανθρώπου, δεν είναι μικρό. Δεν ξέρω αν αυτό το πουλί μπορεί να βρει άλλον σύντροφο ή όχι. Ίσως να συνεχίσει να πετάει πάνω κάτω εκεί, για να πειστεί ότι το άλλο δεν υπάρχει. Οι αδερφές που μένανε εκεί, το θάψανε.

Η Ιστορία Μιας Μύγας

Να άλλη μια ιστορία από την Ινδία. Πριν δυο μήνες είχα πάει στην Ινδία, απλώς για ξεκούραση. Πήγα πίσω να ξανά-επισκεφθώ τα Ιμαλάια. Αλλά αυτή την φορά απογοητεύθηκα πάρα πολύ. Παντού κυριαρχούσε βρωμιά, τίποτα το υγιές. Οι άνθρωποι έχουν μετατρέψει σε τουαλέτα όλο το μήκος της ακτής του ποταμού και είναι αδύνατον να βρεις ένα καθαρό μέρος στο ποτάμι να καθίσεις και να διαλογιστείς. Αυτό ήταν απαίσιο. Κι αυτό ήταν παντού το ίδιο και

πολύς θόρυβος. Χιλιάδες προσκυνητές πηγαίνουν εκεί και υπάρχει κάθε είδος φτηνής μουσικής. Έτσι ακριβώς ήταν. Τέλος πάντων, έμεινα και διαλογίστηκε κάμποσο. Μιας και βρισκόμουν, εκεί, αυτό ήταν όλο κι όλο, έμεινα.

Μια μέρα πήγα σε ένα εστιατόριο για να φάω κάτι. Φυσικά όταν είμαι μόνη μου δεν μαγειρεύω για τον εαυτό μου. Κι εκεί κανένα πρόβλημα, παντού υπάρχουν χορτοφαγικά εστιατόρια. Εκεί που καθόμουν στο εστιατόριο, είδα μια μύγα έξω από το παράθυρο που είχε παγιδευτεί στον ιστό μιας αράχνης. Ο τρόπος που αγωνιζόταν με πονούσε. Φυσικά η τάση μου ήταν να προσπαθήσω να την σώσω. Το παράθυρο ήταν ασφαλισμένο με καρφιά όμως και δεν μπορούσα να το ανοίξω – ινδικό στυλ. Προσπάθησα να το ανοίξω με τα προυίνοι και το μαχαίρι και παρόμοια μαραφέτια, δεν τα κατάφερα. Αγωνιζόμυνα κάπου μισή ώρα με αυτό. Ένας άνθρωπος που καθόταν δίπλα μου, που γνωριζόμασταν. Ήταν Ιταλός. Είπε, «Μην ασχολείσαι με την μύγα. Τι είναι μια μύγα; Μια μύγα δεν είναι τίποτα.»

Του λέω εγώ, «Καλά, για σένα δεν είναι τίποτα, αλλά για μένα είναι κάτι. Γιατί ανακατεύεσαι;»

Εκείνος κούνησε το κεφάλι του. Δεν μπορούσε να με πείσει για την ασημαντότητα της ζωής της μύγας. Συνεχίσαμε να μιλάμε για λίγο, καθώς εγώ προσπαθούσα μάταια να σώσω την μύγα. Μιλούσαμε, κι εκείνος προσπαθούσε να μου πει να το εγκαταλείψω, κι εγώ του είπα, «Μπορεί η μύγα να μην είναι τόσο σημαντική, αλλά αγωνίζεται μπροστά μου και εγώ το βλέπω. Κι αν μπορώ να βοηθήσω, πρέπει να το κάνω. Είτε πρόκειται για μύγα είτε για άνθρωπο, ποια είναι η διαφορά; Πρόκειται για τον αγώνα, την αγωνία και τον πόνο που προσπαθώ να σταματήσω. Εσένα δεν σε νοιάζει αυτό το θέμα. Εμένα με νοιάζει είτε αφορά την μύγα, είτε αφορά τον εαυτό μου, επειδή δεν αντέχω να βλέπω τον πόνο.»

Μιλούσαμε ακόμα όταν ήρθε κάποιος Ινδός. Μου ζήτησε την άδεια να καθίσει δίπλα μου. Του επέτρεψα

λέγοντας, «Είναι εντάξει, γιατί βρισκόμαστε σε εστιατόριο. Ο καθένας μπορεί να καθίσει. (Η Δασκάλα γελάει.) Γιατί με ρωτάτε;»

«Α ! ναι, είναι επειδή θέλω να σας μιλήσω.» απάντησε εκείνος.

«Αχά!» είπα, «για ποιο πράγμα;»

Προσπάθησε να μου δώσει ένα μάθημα διδασκαλίας γύρω από το πόσο μικρή κι ασήμαντη είναι η ζωή της μύγας. Είχε το δικό του σκεπτικό, χωρίς αμφιβολία. «Με συγχωρείτε κυρία μου,» είπε «Αλλά θα πρέπει να γνωρίζετε ότι αυτή την στιγμή, έξω από εδώ αλλά και οπουδήποτε στον κόσμο, χιλιάδες, εκατομμύρια μύγες πεθαίνουν. Εσύ γιατί να νοιάζεσαι τόσο πολύ γι αυτήν εδώ ειδικά;»

Του είπα, «Ναι, όμως επειδή αυτή πεθαίνει μπροστά στα μάτια μου ενώ τις άλλες τις χιλιάδες δεν τις βλέπω, γι αυτό νοιάζομαι. Δεν μπορώ να κάνω τίποτα για τις χιλιάδες, δεν ξέρω, αλλά μπορώ να κάνω αυτό που ξέρω γι αυτήν εδώ. Ειδάλλως, με το ίδιο σκεπτικό, βλέπουμε χιλιάδες και εκατομμύρια ανθρώπους να πεθαίνουν κάθε μέρα. Γιατί θα έπρεπε να νοιαζόμαστε γι αυτούς καθόλου; Και γιατί τότε να νοιαζόμαστε για την δική μας ζωή; Ή μήπως δεν θα έπρεπε να ταΐζουμε τα δικά μας παιδιά, επειδή χιλιάδες παιδιά πεινάνε στην Αφρική. Με την ίδια λογική, γιατί θα έπρεπε να φροντίζουμε ένα ή δυο παιδιά εδώ;»

Αλλά δεν ικανοποιήθηκε καθόλου. Αντίθετα προσπάθησε να με διδάξει περισσότερα. Δεν ξέρω. Σκεπτόμουνα πως μάλλον θα πρέπει να φαίνομαι πολύ ανόητη, γιατί πάντα βρίσκεται κάποιος που προσπαθεί να με διδάξει κάτι. Εγώ ένοιωθα φρικτά επειδή η μύγα έπρεπε να αγωνιστεί για την ζωή της. Τότε ο άλλος μου είπε, «Όμως σώζοντας την μύγα, στερείτε το φαγητό από την αράχνη.»

«Ναι, μάλιστα» πρόσθεσα, «αλλά η αράχνη είναι φευγάτη. Η αράχνη δεν βρίσκεται εδώ.»

«Και πώς το ξέρεις εσύ;» μου λέει.

Του λέω, «Επειδή μπορείς να δεις και μόνος σου ότι ο ιστός είναι σχεδόν ολοκληρωτικά χαλασμένος ενώ ήδη βρίσκονται σε αυτόν πολλά νεκρά σώματα. Δεν βρέθηκε κανείς να τα φάει. Βλέπεις ότι το μέρος το παίρνει ο αέρας και η αράχνη δεν μπορούσε να ζήσει εδώ για πολύ. Έχει φύγει εδώ και καιρό. Υπάρχουν πολλά νεκρά σώματα και κανείς να επωφεληθεί από αυτά και να τα φάει. Ως εκ τούτου αν σώσω την μύγα, δεν θα πειραχτεί η αράχνη. Αλλά ακόμα κι βρισκόταν ακόμα εδώ, υπάρχει τόσο φαγητό για εκείνη ήδη, πολύ περισσότερο απ' όσο θα μπορούσε να φάει. Δεν υπάρχει λόγος λοιπόν να προστεθεί άλλο ένα θύμα, για το τίποτα. Πρέπει άλλωστε να τρώμε μόνο όταν πεινάμε και να παίρνουμε μόνο αυτό που χρειαζόμαστε.»

Τελικά με άφησαν ήσυχη. Πιθανόν να νόμιζαν ότι ήμουνα χαμένη υπόθεση σαν μαθήτριά, (Η Δασκάλα γελάει) δεν υπήρχε καν η δυνατότητα μάθησης εκ μέρους μου. Έτσι με άφησαν ήσυχη κι εκεί τέλειωσε το επεισόδιο.

Βλέπετε, δεν είμαι αναισθητή. Αυτό κάνει την δική μου δουλειά δυσκολότερη, αλλά τα καταφέρνω. Ίσως μισοπεθαμένη, αλλά όχι εντελώς πεθαμένη. Έχω όλα τα συναισθήματα που έχετε κι εσείς. Απλώς γνωρίζω πώς να τα ελέγχω, αν το θέλω κι αν είναι απαραίτητο. Επίσης γνωρίζω ότι όλα αυτά τα πράγματα αποτελούν περαστικές διαθέσεις του μυαλού μας. Μερικές φορές τα διατηρώ για να επιβιώνω σ' αυτόν τον κόσμο, μερικές φορές τα καταπιέζω, άλλες φορές τα αγνοώ. Ανάλογα με την περίπτωση. Δεν μπορώ όμως να τα πετάξω όλα στην άκρη. Ειδάλλως δεν θα μπορούσα να σας καταλάβω, δεν θα μπορούσα να καταλάβω τους ανθρώπους. Είναι ανάγκη να διατηρήσω όλα τα ανθρώπινα συναισθήματα. Είναι ανάγκη να βρίσκομαι ταυτόχρονα στον Ουρανό και στην Γη. Αν είμαι πάρα πολύ ψηλά, δεν μπορείτε να με φθάσετε κι εγώ δεν μπορώ να σας καταλάβω.

Στον Βουδισμό, υπάρχει μια σούτρα που ονομάζεται η σούτρα του Αμιτάμπα. Σε αυτή την σούτρα, ο Σακυαμούνι Βούδα περιγράφει πόσο όμορφη είναι η Καθαρή Γη. Σε αυτή την Καθαρή Γη, πέρα από το όμορφο τοπίο, τα πολύτιμα σπίτια (φτιαγμένα από κρύσταλλο, διαμάντια κι όλων των ειδών τις πολύτιμες πέτρες), την πληθώρα των πανέμορφων λουλουδιών και όλων των ειδών οι υπέροχοι άνθρωποι που ζουν εκεί, υπάρχουν κι άλλα πράγματα. Το κάθε τι είναι εξάισιο.

Αλλά υπάρχει ένα πράγμα που είναι εξαιρετικό σε εκείνη την Γη και γι αυτό αξιοπρόσεκτο. Σε εκείνη την Γη λοιπόν οι άνθρωποι δεν έχουν ακούσει ποτέ την λέξη δυστυχία, ποτέ δεν υπήρξε κάτι τέτοιο στο λεξιλόγιό τους, πόσο μάλλον στην εμπειρία τους. Δεν γνώριζαν τι σημαίνει δυστυχία. Αν αυτοί οι άνθρωποι ή ο Βούδας έπρεπε να καταλάβουν το νόημα της δυστυχίας που ζούμε σε αυτόν τον κόσμο, Εκείνος ο ίδιος θα έπρεπε να υποφέρει. Αν η συναίσθηση Του βρισκόταν αποκλειστικά προσκολλημένη στην Καθαρή Γη, τότε εκείνος δεν θα είχε ακούσει ποτέ την λέξη «υποφέρω», πόσο μάλλον να γνώριζε το περιεχόμενο και το νόημά της.

Έτσι λοιπόν όταν κάποιος σας λέει ότι ο Βούδας είναι υπεράνω της δυστυχίας, υπεράνω του πόνου, πέρα από τα συναισθήματα, λέει μπουρδες. Δεν γνωρίζει τι είναι ο Βούδας. Τότε γιατί τον χρειάζονται τον Βούδα; Θα μπορούσαν καλύτερα να λατρεύουν μια πέτρα.

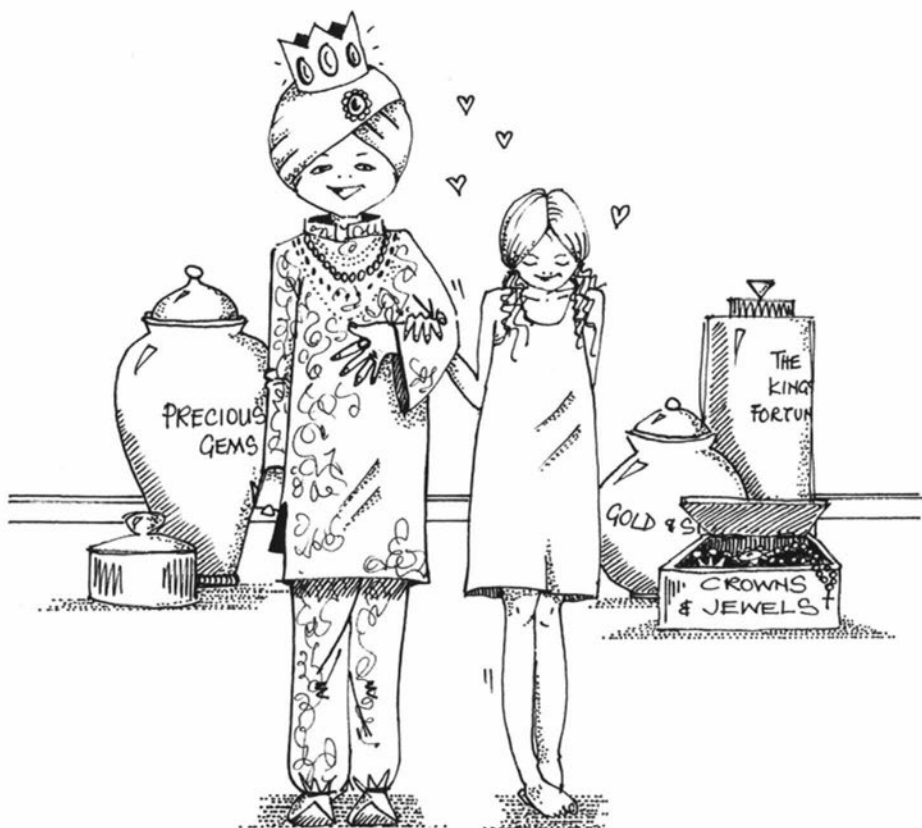

Το Κορίτσι που Διάλεξε τον Βασιλιά

Στην Ινδία λέγεται αυτή η ιστορία για κάποιον βασιλιά. Ήταν ένας πολύ καλός βασιλιάς, αγαπητός στους υπηκόους του.

Μια μέρα, αποφάσισε ώστε όλη την περιουσία που είχε και οι θησαυροί που κατείχε να δοθούν στους ανθρώπους. Όποιος κι αν χρειαζόταν κάτι, μπορούσε να έρθει και να ικανοποιήσει τις επιθυμίες της ψυχής του στην έκθεση, χωρίς κανέναν περιορισμό. Επειδή ο ίδιος δεν είχε ούτε παιδιά ούτε οικογένεια, αγαπούσε τους συνανθρώπους του σαν δική του οικογένεια.

Όλοι ήρθαν σ' αυτό το πανηγύρι και διάλεξαν ό,τι τραβούσε η ψυχή τους. Αλλά υπήρχε κι ένα κορίτσι που ήρθε και πήγε κατευθείαν πίσω από το μέρος που ο βασιλιάς εξέθετε όλα τα υπάρχοντά του. Αφού τον πλησίασε, έβαλε το χέρι της στον ώμο του και ρώτησε, «Εσείς είστε διαθέσιμος;»

Ο βασιλιάς ξαφνιάστηκε και ρώτησε, «Γιατί; Δεν σας αρέσουν κανένα από τα αντικείμενα που βρίσκονται εκεί έξω;»

Το κορίτσι απάντησε «Όχι, μου αρέσεις μόνο εσύ.» (Η Δασκάλα γελάει.)

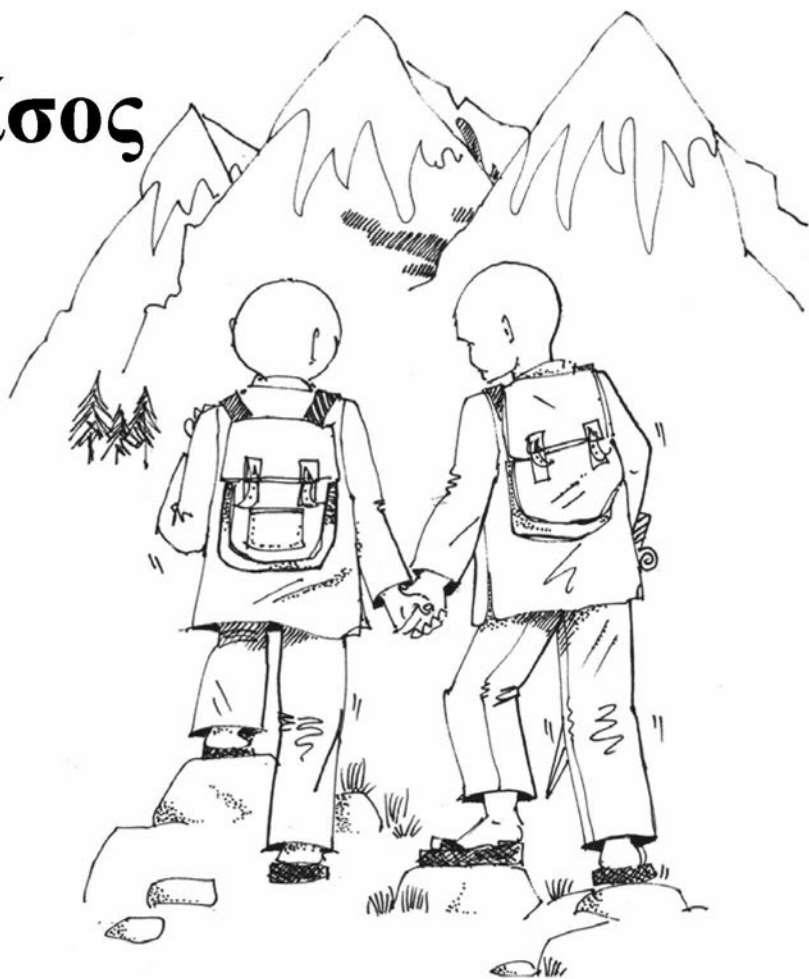
Φυσικά ο βασιλιάς ήταν πολύ ευτυχισμένος που κάποιος είχε διαλέξει τον ίδιο μόνο και μόνο γι αυτό που ήταν και όχι για τους θησαυρούς που κατείχε. Ο βασιλιάς συμφώνησε ότι ήταν διαθέσιμος, παντρεύτηκαν και από τότε έζησαν ευτυχισμένοι, όπως θα έπρεπε να ήταν.

Το κορίτσι δεν ήθελε τίποτα, όμως τώρα να που της ανήκε ένα ολόκληρο έθνος, συμπεριλαμβανομένων των υπηκόων και όλων των αντικειμένων που κατείχαν.

Αγάπη

&

Μίσος

Πριν πάρα πολύ καιρό ζούσε ένας βασιλιάς που τον έλεγαν Τσανγκ-Σου. Στα κινέζικα σημαίνει μακρόβιος. Ωστόσο δεν ζει μέχρι στις ημέρες μας. Αυτό είναι για να μας δείξει ότι αυτός ο κόσμος είναι εφήμερος. (Η Δασκάλα γελάει.) Μια μέρα ο βασιλιάς Τσανγκ-Σου βάδιζε στο παλάτι του. Ήταν ανήσυχος επειδή η χώρα του επρόκειτο να μπλεχτεί σε πόλεμο με μια γειτονική χώρα που είχε ξεσηκωθεί εναντίον τους.

Αυτός ο βασιλιάς αγαπούσε πολύ τους υπηκόους του που ήταν κυρίως χωρικοί. Ήταν καλός βασιλιάς και δεν του άρεσε ο λαός του να σκοτώνεται βάνανυσα κάθε μέρα στον πόλεμο ούτε ήθελε να βλέπει τους ανθρώπους να αιμορραγούν και να πεθαίνουν. Ήταν πολύ διστακτικός και προσπαθούσε να αποφύγει τον πόλεμο. Ο βασιλιάς περπατούσε πάνω κάτω, στο παλάτι του και σκεπτόταν όλα τα δυσοίωνα συμβάντα που επρόκειτο να συμβούν την επομένη. Όλ' αυτά τον έκαναν νευρικό, του έδιναν μεγάλη στενοχώρια και ήθελε πολύ να κλάψει.

Ξαφνικά θυμήθηκε κάποια λόγια που του είχε πει ένας αφοσιωμένος άνθρωπος με υψηλό αξίωμα. Είχε πει: «Μεγαλειότατε, μην διστάζετε τόσο πολύ. Διαθέτουμε καλά εκπαιδευμένο και ισχυρό στρατό και η πατρίδα μας ευημερεί και κυριαρχεί. Είμαι σίγουρος ότι θα μπορέσουμε να πολεμήσουμε γενναία. Σε ικετεύω μην διστάζεις πλέον. Είμαστε πανέτοιμοι και περιμένουμε την εντολή από εσένα.»

Όσο το σκεπτόταν ο βασιλιάς όμως, τόσο χειρότερα ένοιωθε, κι αδυνατούσε να πάρει μια ξεκάθαρη απόφαση. Από τότε που είχε ανέβει στον θρόνο δεν είχε χρησιμοποιήσει ποτέ την δύναμη των όπλων για να κυβερνήσει την χώρα του. Κυβερνούσε με αγάπη. Γι αυτό η χώρα του ευημερούσε, ήταν ειρηνική και οι άνθρωποι ζούσαν ήσυχοι κι ικανοποιημένοι. Ο λαός αγαπούσε και σεβόταν πολύ τον βασιλιά του κυρίως εξ' αιτίας του υψηλού ήθους και της αγάπης που επεδείκνυε αλλά και για την πολιτική του στην διακυβέρνηση της χώρας. Με

ὄλ' αὐτὰ ὅμως ὁ στρατὸς ἐκείνης τῆς χώρας δὲν μποροῦσε νὰ εἶναι πολὺ ἰσχυρὸς. Γι' αὐτὸ παρά τὶς διαβεβαιώσεις δὲν ἦταν πολὺ σίγουρος ὅτι θὰ κέρδιζε τὸν πόλεμο.

Ποτέ δὲν εἶχε περάσει ἀπὸ τὸ μυαλό του ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ κυριεύσει ἄλλες χώρες ἢ νὰ ἀρχίσει πόλεμο μαζί τους. Δὲν εἶχε ἰδέα πὼς νὰ χειριστεῖ τὴν κατάσταση ποὺ ἀντιμετώπιζε. Σίγουρα δὲν θὰ κέρδιζε τὴν μάχη ἀν' ἐβγαζε ἐξω τὰ στρατεύματα. Ἐπίσης σὲ ἓναν πόλεμο ὑπάρχουν πάντα νεκροί, ὁ θάνατος τῶν ὁποίων καταστρέφει τὶς οικογένειες, ἀποστερώντας τὰ στήριγματά τους. Θὰ ἔπεφτε μεγάλη καταστροφή στους ἀνθρώπους τῆς χώρας του. Θὰ ὑπῆρχαν χήρες καὶ ὀρφανὰ μετὰ τὸν πόλεμο. Σκεπτόταν τὰ παιδιὰ, τὶ ἀμαρτίες εἶχανε; Γιατί θὰ ἔπρεπε νὰ υποφέρουν τὴν σκληρότητα τοῦ πολέμου;

Αὐτὲς οἱ σκέψεις τὸν βασάνιζαν φρικτὰ. Ἀποφάσισε νὰ πάει ἐξω καὶ νὰ ψάξει νὰ βρεῖ ἀν' ὑπάρχει κάτι καλύτερο καὶ πολυτιμότερο ἀπὸ κάθε περιουσία ἢ κοινωνικὴ στάθμη στὸν κόσμο. Σκόπευε νὰ παραδώσει τὴν χώρα του στὸν ἐχθρό. Ἴσως νὰ ἠθέλε νὰ διαλογιστεῖ ἢ νὰ πάρει κάποια μύηση ἢ νὰ ἀρχίσει χορτοφαγικὴ διαίτα. Τότε ἔκανε μιὰ βόλτα σὲ ὀλόκληρο τὸ παλάτι γιὰ νὰ ρίξει μιὰ τελευταία ματιά στὸν πρίγκιπά του, στὶς αυτοκρατορικὲς παρακοιμώμενες καὶ στὶς ὁμορφιές τους. Ὅλα καὶ ὅλοι ἦταν βυθισμένοι στὸν ὕπνο, ἀγνοώντας ὅτι ἡ χώρα θὰ ἀλλάξε χέρια τὴν ἐπομένη ἡμέρα.

Ὁ βασιλιάς τώρα βρισκόταν στὸ δωμάτιο τοῦ διαδόχου καὶ πρίγκιπά του γιὰ νὰ τὸν δεῖ γιὰ τελευταία φορὰ. Τὸν ἔλεγε τὸν Τσανγκ-Σεν (ποὺ σημαίνει αἰώνιος στὰ κινεζικά). Τὸ «αἰώνιος» δὲν θὰ κρατοῦσε πολὺ καὶ τὸ «μακρόβιος» δὲν εἶχε πλέον ζωὴ. Ὁ βασιλιάς συνέχιζε νὰ κοιτάζει τὸν γιο του. Τὸ πριγκιπόπουλο τὸ εἶχε πάρει ὁ ὕπνος ἐπάνω στὸ γραφεῖο του μετὰ ἀπὸ πολλὰ ὥρες μελέτης. Αὐτὸς ὁ μοναχογιὸς ἦταν ἡ μοναδικὴ παρηγοριά τοῦ βασιλιά, τὸ μόνον στήριγμα ποὺ εἶχε στὸν κόσμο, ἀπὸ αὐτὸν ἀντλούσε θάρρος γιὰ τὴν ζωὴ του μετὰ τὸν θάνατο τῆς βασίλισσας. Ξαφνικὰ τὸ πριγκιπόπουλο

πετάχτηκε από τον ύπνο του. Κι όταν είδε τον πατέρα του τον χαιρέτησε.

Ο βασιλιάς μίλησε στον γιο του, «Γιε μου, ο στρατός της γειτονικής χώρας έχει φθάσει στην γη μας και σκοπεύει να πάρει την χώρα και τον θρόνο. Ωστόσο εγώ δεν θέλω να αφήσω τους ανθρώπους μου να τους καταπιεί η άβυσσος της δυστυχίας μόνο και μόνο για να κρατηθώ στον θρόνο μου. Ο πόλεμος θα προκαλέσει φοβερή δυστυχία στους ανθρώπους της άλλης χώρας και θα γίνει αιτία πολλών καταστροφών και θανάτων για εμάς. Ο πόλεμος είναι κακός για τους λαούς και των δύο χωρών. Γι αυτό αποφάσισα να αφήσω τον θρόνο μου στον γείτονα. Εμείς καλύτερα να πάμε στα βουνά και να ακολουθήσουμε το μονοπάτι της πνευματικής άσκησης.»

Όταν το πριγκιπόπουλο τα άκουσε αυτά, άρχισε να κλαίει. Υποθέτω ότι θα σκεπτόταν τις σοκολάτες, την ευλογημένη τροφή και όλα όσα θα στερούνταν. Πως θα μπορούσε να έχει ευλογημένη τροφή επάνω στα βουνά; Κι ούτε θα είχε καραμέλες και σοκοφρέτες πλέον. Ίσως και να σκεπτόταν το σπίτι που μεγάλωσε και είχε ζήσει σ' αυτό από την ημέρα που γεννήθηκε. Ποτέ πριν δεν είχε νοιώσει στο πετσί του κακουχίες. Αλλά εκείνη την στιγμή καθώς άκουγε τον πατέρα του να μιλάει, κατάλαβε ότι οι ημέρες της δόξας του ήταν παρελθόν. Και ότι από εκείνη την στιγμή και πέρα θα έπρεπε να υπομείνει κακουχίες και σκληρή δουλειά.

Ο βασιλιάς και το πριγκιπόπουλο έφυγαν χέρι-χέρι και πήραν τα βουνά. Εκεί ο βασιλιάς κάθισε για διαλογισμό κάτω από ένα δένδρο και έκανε την Μέθοδο Κουάν Γιν. Ίσως να ήταν κάπως έτσι. Μετά από λίγο καιρό δεν ξανάκουσαν άλλη ανθρώπινη φωνή, και σιγά-σιγά συνήθισαν σε αυτό το είδος ζωής, ένοιωθαν καλύτερα και δεν νοσταλγούσαν τις ένδοξες ημέρες του παρελθόντος.

Το πριγκιπόπουλο περπατούσε βαθιά στα βουνά κάθε μέρα ψάχνοντας για άγρια φρούτα και κανένα φαγώσιμο λαχανικό. Ό,τι έβρισκε το έφερνε πίσω και το πρόσφερε στον

πατέρα του. Μια μέρα το πριγκιπόπουλο τράβηξε πέρα, αφήνοντας τον πατέρα του να διαλογίζεται μόνος. Ξαφνικά ο βασιλιάς άκουσε μια ασθμαίνουσα φωνή να έρχεται από δίπλα, «αυτός είναι, αυτός είναι, είναι ο βασιλιάς.»

Τότε γυρίζει και βλέπει έναν αδύνατο καχεκτικό άνδρα να πηδάει πάνω από τους θάμνους. Ο άνδρας είπε στον βασιλιά: «Το παλάτι μας το πήραν οι εχθροί. Πολλοί αξιωματούχοι αυτοκτόνησαν σε ένδειξη αφοσίωσης. Οι υπόλοιποι εγκατέλειψαν τις θέσεις τους και επέστρεψαν στα σπίτια τους για να καλλιεργήσουν τα χωράφια τους. Ο βασιλιάς της χώρας έδωσε εντολή να σας συλλάβουμε όλους. Οι άνθρωποί μας υποφέρουν φοβερά και δεν έχουν ιδέα πόσο θα κρατήσει αυτό. Εγώ ταξίδεψα σε πολλά μέρη της χώρας ψάχνοντας να σε βρω, πήγα σχεδόν παντού. Χαίρομαι πάρα πολύ που σε ανακάλυψα σήμερα.

Στο άκουσμα των κακών νέων, ο βασιλιάς ένοιωσε τόσο άσχημα που έβαλε τα κλάματα απορώντας: «Ο λαός μου βυθίστηκε στην θλίψη επειδή εγώ έφυγα;»

«Ναι» είπε ο άνδρας, «επειδή εσύ δραπέτευσες, ο βασιλιάς των αντιπάλων έδωσε εντολή να συλλάβουν, να ανακρίνουν και να βασανίσουν τους δικούς μας για να μάθει που είχες πάει. Όμως δεν ήξερε κανείς. Ο βασιλιάς τότε υποπευόταν ότι οι δικοί μας σε κρύβουν. Και φέρθηκε πολύ βάνουσα στους δικούς μας. Ο καινούργιος βασιλιάς υποσχέθηκε να ανταμείψει πλουσιοπάροχα όποιον μπορούσε να προσφέρει πληροφορίες για το που βρίσκεσαι.»

Τότε ο άνδρας άρπαξε το μπράτσο του βασιλιά Τσανγκ-Σου λέγοντας τραχειά, «Σήκω κι έλα μαζί μου αυτή την στιγμή. Θέλω να εισπράξω την αμοιβή μου.»

Ο βασιλιάς με μια σπρωξιά τον πέταξε πέρα και το καχεκτικό ανθρωπάκι σωριάστηκε στο έδαφος. Ο βασιλιάς ήταν έτοιμος να τον επιτιμήσει, αλλά μετά σκέφθηκε, «Πως μπόρεσε να φανώ τόσο σκληρόκαρδος αφήνοντας τον λαό μου να υποφέρει τόσο πολύ για χάρη μου; Το σώμα μου έτσι κι αλλιώς δεν είναι αιώνιο.»

Έστω κι αν τον έλεγαν «Τσανγκ-Σου» κατάλαβε ότι η ζωή ήταν εφήμερη. Σκέφθηκε, «Μπορώ να σώσω το σώμα μου σήμερα, αλλά αύριο μπορεί να πεθάνω. Αν όμως επιστρέψω και παραδοθώ στον αντίπαλό μου, τότε θα σώσω την ζωή πολλών αθώνων.»

Τότε ο βασιλιάς κτύπησε τον ώμο του αξιολύπητου ανθρώπου και του λέει, «Εντάξει, μπορείς να με πάρεις πίσω, πάρε την ικανοποίησή σου εσύ, και να χαρούν πραγματικά πολλοί άνθρωποι.»

Δεν μπορούσε να μην πάει πίσω. Πριν αναχωρήσει ο βασιλιάς, πήρε μια πέτρα και χάραξε μερικές λέξεις στον κορμό ενός δένδρου, για να πει αντίο στο πριγκιπόπουλο. Ο βασιλιάς σκεπτόταν ότι το παιδί θα ταραχθεί πολύ όταν επιστρέψει και δει ότι ο βασιλιάς λείπει. Ο βασιλιάς έγραψε, «Εμένα με συνέλαβαν και με στέλνουν

στο παλάτι. Εσύ μείνε και συνέχισε την πνευματική άσκηση.»

Αφού έδωσε εντολή στον γιο του να συνεχίσει την πνευματική άσκηση αντί να τρέξει ξωπίσω του, ο βασιλιάς πήρε τον δρόμο της επιστροφής με τον άνθρωπο. Ο ανεκδιήγητος άνθρωπος πίεζε τον βασιλιά να περπατήσει γρήγορα. Ο άνθρωπος αυτός ήταν μια θλιβερή ύπαρξη που ζούσε στην αμάθεια. Δεν είχε συγκινηθεί καθόλου από την όλη κατάσταση. Το πονηρό μυαλό του δεν μπορούσε να κατανοήσει τον τρόπο σκέψης ενός πνευματικού ανθρώπου. Η απληστία του για κοσμικά αγαθά τον τύφλωνε και έκανε το φτωχό του μυαλό ακόμα φτωχότερο.

Το πριγκιπόπουλο επέστρεψε κάποια στιγμή από την μακρινή του βόλτα κρατώντας ένα καλάθι γεμάτο φρούτα και λαχανικά για τον πατέρα του. Μόνο που δεν τον έβλεπε πουθενά. Άρχισε να τον καλεί αλλά απάντηση δεν έπαιρνε. Ξαφνικά είδε τα λόγια που είχε χαράξει ο πατέρας του στον κορμό του δένδρου. Ξέσπασε σε λυγμούς. Ο πατέρας του δεν είχε καμία επιθυμία για κοσμικά πλούτη.

Ο βασιλιάς είχε αποσυρθεί εκεί και είχε γίνει πνευματικός ασκητής. Εξασκούνταν κάτω από το δένδρο και ποτέ δεν νοιάστηκε για τετριμμένα πράγματα και επίγεια αγαθά. Ποτέ δεν ήθελε τον θρόνο του πίσω. Για να δώσει όμως ένα τέλος στα βασανιστήρια που τραβούσαν οι δικοί του στα χέρια του εχθρού και να μειωθούν οι σκοτωμοί, ο βασιλιάς είχε αφήσει το παλάτι χωρίς να διστάσει ούτε λεπτό! Κι όμως υπήρχαν ακόμα άνθρωποι που ήθελαν να τον συλλάβουν και να τον σκοτώσουν. Το πριγκιπόπουλο ένοιωθε ότι η κακία, η σκληρότητα και η μοχθηρία των χαμερπών ανθρώπων ξεπερνούσε και την πιο εφιαλτική φαντασία του.

Ο βασιλιάς και το πριγκιπόπουλο είχαν αποσυρθεί σε τέτοια απομονωμένη περιοχή όπου δεν υπήρχε ψυχή ζώσα γύρω. Ζούσαν τρώγοντας άγρια φρούτα του δάσους και πίνοντας νερό από το ρυάκι. Ζούσαν τόσο ήσυχα, κι όμως άνθρωποι επιθυμούσαν τον θάνατό του και ήρθαν να τον

πιάσουν. Το πριγκιπόπουλο άρχισε ξανά τα κλάματα επειδή δεν μπορούσε να αντέξει την σκληρότητα αυτού του κόσμου.

Όταν ο βασιλιάς Τσανγκ-Σου έφθασε στην πρωτεύουσα, ο ξένος βασιλιάς της αντίπαλης χώρας, δεν έβλεπε την ώρα να τον εξοντώσει. Χωρίς να χάσει χρόνο, έβαλε να ανάψουν φωτιά για να τον κάψουν ζωντανό. Είχαν μαζευτεί πολλοί άνθρωποι γύρω από τον χώρο της εκτέλεσης. Ήταν τόσο θλιμμένοι που ξεσπούσαν σε κλάματα επειδή ήξεραν πόσο καλός ήταν ο βασιλιάς τους και πόσο αγαπούσε τον λαό του. Οι άνθρωποι δεν έκλαιγαν μόνο για τον θάνατο ενός βασιλιά αλλά και για τον θάνατο ενός καλόκαρδου ανθρώπου, έντιμου, ηθικού και αξιαγάπητου. Το πριγκιπόπουλο βρισκόταν ανάμεσα σε αυτό το λυπημένο πλήθος που έκλαιγε. Δεν μπορούσε να μην έρθει για να δει τον πατέρα του για τελευταία φορά, έστω κι αν εκείνος του είχε ζητήσει να μείνει στα βουνά και να συνεχίσει την πνευματική του άσκηση.

Το πριγκιπόπουλο δεν τόλμησε να κλάψει δυνατά. Έκανε ένα σινιάλο με τα χέρια στον πατέρα του, για να του δώσει να καταλάβει ότι βρισκόταν εκεί. Εκείνη την στιγμή οι στρατιώτες άναβαν την φωτιά. Ο βασιλιάς Τσανγκ-Σου θα πέθαινε από στιγμή σε στιγμή. Όταν ο βασιλιάς είδε τον γιο του να στέκεται εκεί με το μίσος να γυαλίζει στα μάτια του, ανησύχησε πάρα πολύ, γιατί ένοιωθε μέσα του ότι θα γίνει κάτι κακό, επειδή το πριγκιπόπουλο μιλούσε στην καρδιά του και του έλεγε ότι οπωσδήποτε θα πάρει εκδίκηση για τον θάνατο του πατέρα του. Ο βασιλιάς Τσανγκ-Σου προσπάθησε να συμβουλευτεί το πριγκιπόπουλο.

Εκεί ήταν και επρόκειτο να πεθάνει, αλλά ήθελε να συμβουλευτεί το πριγκιπόπουλο. Όμως δεν τολμούσε να μιλήσει προς την κατεύθυνση που στεκόταν το παιδί, έτσι μίλησε στον αέρα, «Τσανγκ-Σεν, πρέπει να ξεπλύνεις με την δύναμη της αγάπης το μίσος. Δεν πρέπει να απαντάς στο ξίφος με ξίφος. Πρέπει να ζήσεις μια ζωή σαν Βούδας ή σαν

Φωτισμένος, γεμάτος με έλεος και αγάπη, χωρίς να σκέπτεσαι το μίσος και την βία.»

Μετά από λίγο, οι φλόγες κατάπιαν τον βασιλιά και πέθανε. Το πριγκιπόπουλο έχασε τις αισθήσεις του. Ήταν πολύ θυμωμένος και η καρδιά του είχε γίνει συντρίμια. Ήταν μόνο δεκατεσσάρων ετών τότε. Τόσο νέος και είχε γίνει μάρτυρας του βασανιστικού θανάτου του πατέρα του. Μπορείτε να φανταστείτε το πώς ένοιωθε βλέποντας τον πατέρα του να πεθαίνει βασανιστικά. Φυσικά δεν μπορούσε να το αντέξει. Όσο περισσότερο θυμόταν τον θάνατο του πατέρα του τόσο περισσότερο διψούσε για εκδίκηση. Σκεφτόταν, «Αυτός ο άνθρωπος κατέλαβε την χώρα μας και σκότωσε τον πατέρα μου. Οποσδήποτε θα τον εκδικηθώ. Έχω χρέος να το κάνω!»

Το μυαλό του ήταν τόσο κατελιμμένο από την ιδέα της εκδίκησης που δεν υπήρχε χώρος για οποιαδήποτε άλλη σκέψη. Ήταν πεινασμένος, ξεπαγιασμένος και δεν είχε πουθενά να στραφεί. Κι όσο περισσότερο ένοιωθε την πείνα να του θερίζει τα σωθικά, το κρύο να τον παγώνει και τις κακουχίες να τον περιζώνουν, τόσο περισσότερο θύμωνε και ζητούσε εκδίκηση. Τότε συνέλαβε ένα σχέδιο να πλησιάσει τον ξένο βασιλιά όσο περισσότερο μπορούσε.

Περιπλανήθηκε στην πρωτεύουσα αρκετά προσπαθώντας να βρει μια δουλειά. Ένας υπουργός του ξένου βασιλιά έτυχε να τον δει. Βλέποντας ότι ήταν νέος και δυνατός, προσέλαβε το πριγκιπόπουλο να τον βοηθάει να φυτεύει λαχανικά, να ποτίζει τα λουλούδια και να φροντίζει τον κήπο. Το πριγκιπόπουλο ήταν πολύ επιμελής και έξυπνος. Πολύ σύντομα η οικογένεια του υπουργού τον είχε αγαπήσει πολύ. Ο υπουργός και οι βοηθοί του συμπάθησαν το πριγκιπόπουλο, το ξεχώρισαν από τους άλλους και το περιέβαλαν με την εμπιστοσύνη τους, αναθέτοντάς του ένα σωρό πράγματα. Ο υπουργός δεν είχε ιδέα ότι το νεαρό παιδί ήταν ο Πρίγκιπας Τσανγκ-Σεν, επειδή το πριγκιπόπουλο ήξερε καλά να κρύβεται και να αλλάζει την όψη του.

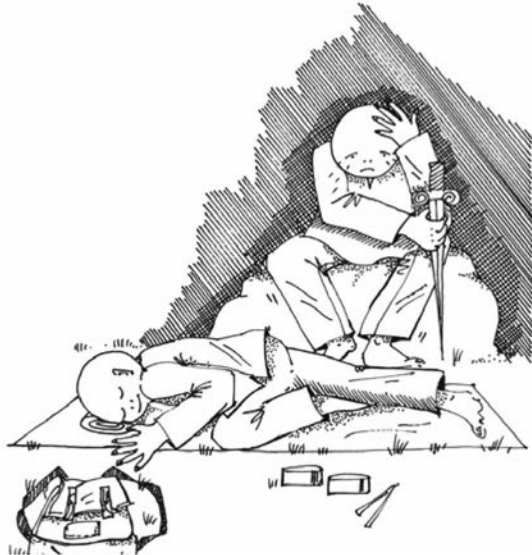
Μια μέρα ο υπουργός ρώτησε το πριγκιπόπουλο, «Μήπως διαθέτεις κι άλλα ταλέντα και ικανότητες από αυτές που έχεις ήδη δείξει;»

«Είμαι πολύ καλός μάγειρας,» του λέει το πριγκιπόπουλο.

Και πράγματι ήταν πολύ καλός μάγειρας.

Μαγειρεύε καλύτερα κι από τον αρχιμάγειρα που βρισκόταν στην υπηρεσία του υπουργού. Κι επειδή ο υπουργός ήταν πολύ υπερήφανος για τον Πρίγκιπα Τσανγκ-Σεν, μια μέρα προσκάλεσε τον βασιλιά να του κάνει το τραπέζι. Σκόπευε να καμαρώσει για τον νέο του μάγειρα, για την εξυπνάδα του και για τις υψηλές μαγειρικές του ικανότητες. Όταν έφθασε η μέρα, το πριγκιπόπουλο έβαλε τα δυνατά του για να ετοιμάσει τα πιο νόστιμα πιάτα για τον βασιλιά. Δεν είμαι σίγουρη αν αυτό που μαγειρεύε ήταν κρέας ή αν έκανε χορτοφαγικά πιάτα. Πάντως ο καινούργιος βασιλιάς εκτίμησε πολύ την μαγειρική του Πρίγκιπα Τσανγκ-Σεν. Μετά ο βασιλιάς πήρε τον υπουργό παράμερα και του λέει, «Σε παρακαλώ, δώσ' τον σε μένα.»

Ο βασιλιάς είχε ζητήσει να πάρει τον Πρίγκιπα Τσανγκ-Σεν από τον υπουργό του και να τον έχει δικό του μάγειρα, θα τον είχε κοντά του. Φυσικά ο υπουργός δεν τολμούσε να αρνηθεί το βασιλικό αίτημα. Δεν είχε άλλη επιλογή από να παραχωρήσει τον πιο αγαπημένο και έμπιστο υποτακτικό του στον βασιλιά. Τότε ο Πρίγκιπας Τσανγκ-Σεν έγινε ο αρχιμάγειρας του βασιλιά. Και για να κερδίσει την εμπιστοσύνη του βασιλιά όσο γινόταν περισσότερο, ο Τσανγκ-Σεν πέρα από το να μαγειρεύει τα καλύτερα φαγητά, προσπαθούσε να φτιάχνει τα κέφια του βασιλιά και να τον

κρατάει εύθυμο κάθε μέρα. Έκανε τα πάντα με μεγάλο σεβασμό και υπηρετούσε τον βασιλιά με μεγάλη προσοχή. Ο βασιλιάς τον αγαπούσε και τον εμπιστευόταν κάθε μέρα και περισσότερο.

Επειδή ο Πρίγκιπας Τσανγκ-Σεν ήταν πολύ οξυδερκής και έξυπνος και διέθετε πλείστες ικανότητες, ο βασιλιάς τον αγάπησε πραγματικά. Μετά ο Πρίγκιπας εξελίχθηκε σε υπασπιστή του βασιλιά και ήταν ο πλέον έμπιστός του. Ζητούσε την συμβουλή του Τσανγκ-Σεν σχεδόν για τα πάντα. Επειδή το πριγκιπόπουλο είχε γεννηθεί και μεγαλώσει στο παλάτι ήταν εξαιρετικά εξοικειωμένος με πολλά πράγματα σχετικά με αυτό. Γνώριζε πώς να οργανώνει τα πράγματα και ήξερε τι πρέπει να γίνει και πού. Μπορούσε να αντιμετωπίσει τα πάντα με επιτυχία.

Μια μέρα, το πριγκιπόπουλο, σκέφθηκε ότι είχε φθάσει η ώρα για να κάνει αυτό που επιθυμούσε περισσότερο. Ο βασιλιάς πήρε τον Πρίγκιπα Τσανγκ-Σεν για κυνήγι. Ο βασιλιάς είχε πάρει στο κατόπι ένα ζώο και είχε χωθεί βαθιά στα βουνά. Όλοι οι υπόλοιποι είχαν μείνει αρκετά πίσω, στο κάτω-κάτω, ο βασιλιάς είχε το καλύτερο άλογο. Ο βασιλιάς και ο Πρίγκιπας Τσανγκ-Σεν ακολουθούσαν την λεία τους σε απάτητα μέρη στα βουνά. Ο Πρίγκιπας Τσανγκ-Σεν γνώριζε τα κατατόπια και ήξερε πώς να βγει. Σκόπιμα όμως τραβούσε τον βασιλιά όλο και πιο βαθιά όλο και πιο ψηλά για τον κάνει να πιστέψει πως χάθηκαν στα βουνά. Μετά έκανε πως δεν είχε ιδέα για το πώς μπορούσαν να γυρίσουν πίσω.

Καθώς έπεφτε η νύχτα, εκείνοι ακόμα δεν είχαν βρει τον δρόμο της επιστροφής. Ίσως κι ο βασιλιάς να ήταν πολύ κουρασμένος. Δεν μπορούσε να συνεχίσει άλλο, ήθελε να σταματήσουν και να ξεκουραστούν. Γύρω τους υπήρχαν ψηλά δένδρα ενώ τα ίχνη από μονοπάτια ήταν πολύ αμυδρά και έδειχναν διαφορετικές κατευθύνσεις. Ο Πρίγκιπας Τσανγκ-Σεν στεκόταν δίπλα στον βασιλιά κρατώντας το ξίφος του για να τον «προστατεύει». Να που η σπάνια ευκαιρία που ζητούσε ο

Τσανγκ-Σεν είχε φθάσει. Ο Τσανγκ-Σεν υπενθύμισε στον εαυτό του και κοιτούσε τον εχθρό που βρισκόταν σε βαθύ ύπνο. Ο βασιλιάς κοιμόταν τόσο γλυκά και τόσο βαθιά δίπλα ακριβώς στον Τσανγκ-Σεν. Το μυαλό του έβραζε και τον πίεζε, «Σκότωσε τον πατέρα σου, πήρε τον θρόνο σου. Πρέπει να βιαστείς και να τον στείλεις από εκεί που ήρθε.»

Ο βασιλιάς δεν εξασκούσε την Μέθοδο Κουάν Γιν αλλά μπορούσε να λυτρωθεί! Απλώς ένα σπαθί να τον έκοβε στα δύο και όλα θα ήταν μια χαρά. Ο Πρίγκιπας Τσανγκ-Σεν δίστασε. Θυμήθηκε την συμβουλή του πατέρα του, αλλά το μυαλό του τον έσπρωχνε σε αναβρασμό. «Τι περιμένεις; Γιατί δεν τον σκοτώνεις; Βιάσου και τελείωνε μαζί του.»

Αυτός είναι ο τρόπος που λειτουργεί το μυαλό. Ο εγκέφαλος πάντα μας προτρέπει να κάνουμε το κακό, έτσι δεν είναι; Ακόμα και για ένα πνευματικό ασκητή σαν τον Τσανγκ-Σεν δεν έκανε εξαίρεση. Επειδή ήταν μικρός και είχε παρακολουθήσει αυτά που γίνανε στον πατέρα του, ένοιωθε πως ήταν άδικο.

Ο Πρίγκιπας Τσανγκ-Σεν τράβηξε το σπαθί του για να το έχει έτοιμο. Και δεν το ετοίμαζε για να κόψει χορτάρια! Αντίθετα υπολόγιζε να το καρφώσει στο «δόξα πατρί» του βασιλιά. Ξαφνικά η σκηνή με τον πατέρα του στην πυρά επέστρεψε δριμύτερη στο μυαλό του. Αυτή την φορά ο πατέρας του έλεγε με μάτια γεμάτα έλεος και αγάπη, «Παιδί μου, πρέπει να ξεπλύνεις το μίσος με την αγάπη. Πρέπει να ακολουθήσεις τον δρόμο των φωτισμένων και να μάθεις πώς να είσαι ελεήμων και συμπαθής. Δεν πρέπει να δείχνεις ανελέητη συμπεριφορά.»

Όταν το σκέφθηκε αυτό, η καρδιά του έλωσε από συμπόνια. Είπε στον εαυτό του, «Πως μπορώ να αγνοήσω την τελευταία επιθυμία του πατέρα μου. Αν κάνω κάτι τέτοιο δεν θα είμαι άξιος γιος του.»

Ο πατέρας του είχε υπάρξει ελεήμων και συμπονετικός. Έπρεπε να ακολουθήσει το παράδειγμά του αντί να κάνει το

αντίθετο. Μόλις σκέφθηκε κάτι τέτοιο το πριγκιπόπουλο, αργά-αργά έβαλε το ξίφος στην θήκη του. Κι απλώς έμεινε στην θέση του ακίνητος και έκλαψε. Εκείνη την στιγμή ο βασιλιάς άνοιξε τα μάτια του και είπε στον Πρίγκιπα Τσανγκ-Σεν, «Μόλις είχα ένα πολύ άσχημο όνειρο. Είδα ότι κάποιος προσπαθούσε να με σκοτώσει.»

Ο Πρίγκιπας Τσανγκ-Σεν απάντησε, «Είναι ίσως επειδή κοιμήθηκες σε κρύο έδαφος και γι αυτό ονειρεύτηκες άσχημα. Αφού σε προστατεύω εγώ, κανείς δεν μπορεί να σε σκοτώσει.»

Ο βασιλιάς ένοιωσε πολύ ασφαλής με την παρουσία του Τσανγκ-Σεν και ξάπλωσε πάλι να κοιμηθεί. Όταν όμως ο νέος σκεπτόταν τον μαρτυρικό θάνατο του πατέρα του το μίσος ξυπνούσε πάλι. Το μυαλό του τον εξωθούσε, «Σκότώσέ τον, σκότώσέ τον, σκότώσέ τον. Εκείνος σκότωσε τον πατέρα σου, κι εσύ πρέπει να πάρεις εκδίκηση.»

Το μυαλό του κόντευε να σπάσει και τον πίεζε ξανά και ξανά. Τράβηξε το ξίφος του, το κράτησε ψηλά και το κατέβασε με ορμή σχεδόν στο κεφάλι του βασιλιά. Τα λόγια του πατέρα του ξανάρθαν στην μνήμη του για άλλη μια φορά, «Δεν πρέπει να είσαι τόσο αδίστακτος κι ανελέητος. Πρέπει να ξεπλύνεις το μίσος με την αγάπη... κ.λ.π.-κ.λ.π.»

Δεν μπορούσε να αντέξει την πάλη με τα αισθήματά του και άρχισε να κραυγάζει πολύ πολύ δυνατά εκφράζοντας τον δυνατό θυμό του. Το πριγκιπόπουλο τότε είπε στον βασιλιά, «Εσύ είσαι ο πιο ανελέητος εχθρός μου κι εγώ σε συγχωρώ. Για χάρη του πατέρα μου, για χάρη της συμπόνιας και της αγάπης του, σε συγχωρώ!»

Μετά έβαλε ξανά το σπαθί στην θήκη του όπου και «αναπαύεται» έκτοτε και δεν ξαναβγήκε από την θέση του. Το έλεος είχε νικήσει το μίσος. Ξαφνικά ο βασιλιάς ξύπνησε ξανά! Αυτός πάντα ξυπνούσε την ώρα που παραλίγο να χάσει την ζωή του. Του λέει, «Αγαπητό μου παιδί, είχα άλλο ένα άσχημο όνειρο. Ονειρεύτηκα ότι ο γιος του προηγούμενου

βασιλιά συγχώρεσε τα αμαρτήματά μου. Ότι έπαψε να ζητάει εκδίκηση. Μήπως και ξέρεις τι θέλει να πει αυτό το όνειρο;»

Ο Πρίγκιπας Τσανγκ-Σεν κοίταξε τον βασιλιά με μάτια γεμάτα δάκρυα και του λέει με σπασμένη φωνή, «Εγώ είμαι ο γιος του προηγούμενου βασιλιά. Όταν εσύ έστειλες τον πατέρα μου στην πυρά, εκείνος μου ζήτησε να μην ανταποδώσω το μίσος με μίσος αλλά να χρησιμοποιήσω την αγάπη για να ξεπλύνω το μίσος. Ήθελε από εμένα να ακολουθήσω τον δρόμο των φωτισμένων ανθρώπων σαν τον Βούδα που έδειχνε ευσπλαχνική αγάπη, να συμπεριφέρομαι σε όλα τα ανθρώπινα όντα με αυτού του είδους την αγάπη. Σκόπευα να σε σκοτώσω, αλλά δεν μπόρεσα να το κάνω.»

Ο βασιλιάς πλημμύρισε από ένα κύμα μετανοίας. Αγκάλιασε τον Πρίγκιπα Τσανγκ-Σεν και έκλαψε πικρά. Οι δυο άνδρες έκλαψαν μαζί. Ο βασιλιάς τότε του είπε, «Είναι σωστό, γι αυτό σε παρακαλώ σκότωσέ με για να εκδικηθείς τον θάνατο του πατέρα σου. Μην παλεύεις πλέον με τον εαυτό σου και προσθέτεις κι άλλον πόνο στην ψυχή σου.»

Η σκληρόπετη φύση του βασιλιά είχε λιώσει. Σε ένα βαθμό ήταν φωτισμένος. Ήταν πρόθυμος να σκοτωθεί από τα χέρια του Πρίγκιπα Τσανγκ-Σεν. Δεν ήθελε να τον βλέπει να ταλανίζετε άλλο μέσα του, κι αυτή η στάση αποκάλυπτε ότι ακόμα κι αυτός είχε αισθήματα αγάπης. Αυτή η διαπίστωση συγκίνησε τον Πρίγκιπα Τσανγκ-Σεν πολύ βαθιά. Και του λέει, «Όχι, όχι Μεγαλειότατε, δεν θα διαπράξω έγκλημα. Ως υποτακτικός σου δεν τολμώ να κάνω κάτι τέτοιο. Παρακαλώ τιμήρησέ με.»

Οι δύο άνδρες αποφάσισαν να μην σκοτώσουν ο ένας τον άλλον και κάθισαν πολύ-πολύ ήσυχοι. Ξαφνικά ήταν φωτισμένοι. Όπως όταν ανατέλλει ο ήλιος, έτσι κι αυτοί ένοιωθαν να έχει διαλυθεί η σκοτεινιά από μέσα τους. Το γλυκό φως έμοιαζε να φωτίζει κάθε γωνιά του κόσμου. Ο βασιλιάς κρατούσε το κεφάλι του και αναλογιζόταν το πλήθος των αμαρτιών που είχε διαπράξει, ενώ ο Πρίγκιπας Τσανγκ-

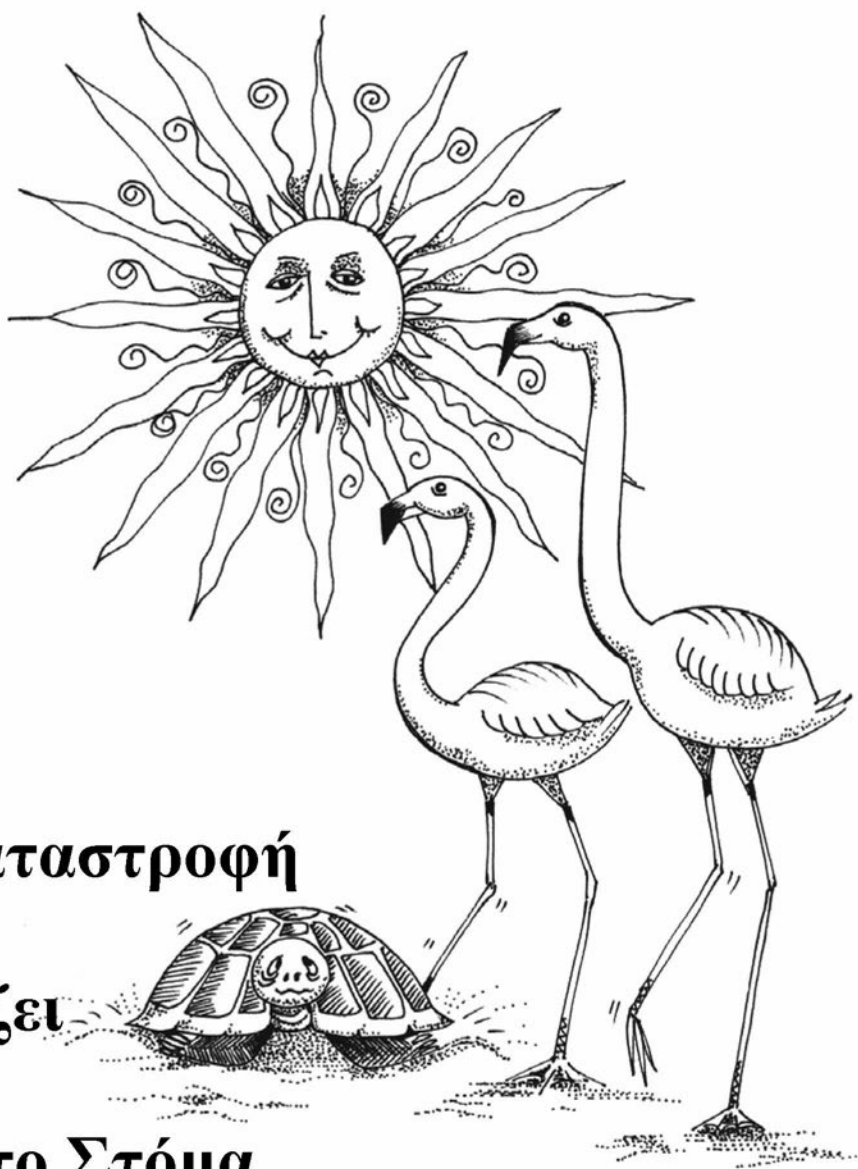

Σεν ήταν τόσο ευγενικός, τόσο ευσπλαχνικός. Ένοιωσε μεγάλη ντροπή μέσα του. Σε μια αστραπή ξαφνικής φώτισης ο βασιλιάς είχε αντιληφθεί κάτι και ένοιωσε βαθιά γαλήνη μέσα του. Ήταν φωτισμένος και είπε στον Πρίγκιπα Τσανγκ-Σεν, «Αγαπητό μου παιδί, σήμερα πραγματικά ανακάλυψα ποιο είναι το πιο όμορφο πράγμα στον κόσμο. Ο πόλεμος και το μίσος είναι γεμάτα αμαρτία και κακία. Μόνο η αγάπη αποτελεί τον αληθινό θησαυρό.»

Ο Πρίγκιπας Τσανγκ-Σεν οδήγησε τον βασιλιά έξω από το δάσος. Οι αξιωματούχοι είχαν τρελαθεί από την αγωνία τους. Δεν είχαν ιδέα για το που βρισκόταν ο βασιλιάς. Όταν ο βασιλιάς και ο Πρίγκιπας Τσανγκ-Σεν επέστρεψαν στην πρωτεύουσα, ο βασιλιάς κάλεσε όλους τους αξιωματούχους του. «Γνωρίζετε που βρίσκεται ο γιος του προηγούμενου βασιλιά;» ρώτησε. Φυσικά κανείς δεν γνώριζε. Ο βασιλιάς τότε, πήρε το χέρι του Πρίγκιπα Τσανγκ-Σεν και το σήκωσε ψηλά βροντοφωνάζοντας, «Ίδού, αυτός είναι! Αυτός είναι ο πρίγκιπας του προηγούμενου βασιλιά. Είναι και δικός μου διάδοχος επίσης. Δεν με σκότωσε, παρ' ότι μπορούσε. Αντίθετα μου δίδαξε ένα μεγάλο μάθημα. Μέσα από εκείνον μπόρεσα να διαπιστώσω τις ευγενικές και ηθικές ιδιότητες του προηγούμενου βασιλιά. Θέλω κι εγώ να ακολουθήσω το δικό του παράδειγμα.»

Ο βασιλιάς επέστρεψε στην αρχική του πατρίδα και κυβέρνησε την χώρα με συμπόνια. Επέστρεψε επίσης τις κατεχόμενες περιοχές στον Πρίγκιπα Τσανγκ-Σεν και ο Πρίγκιπας Τσανγκ-Σεν υιοθέτησε την συμπόνια και την αγάπη του πατέρα του ως οδηγό για την διακυβέρνηση της χώρας του. Η πατρίδα του οδηγήθηκε σε νέα ύψη ευημερίας, ειρήνης και προόδου. Έτσι τα βάσανα του κόσμου που ζούμε παραμερίστηκαν σε κάποια γωνιά, ενώ το φως και η λαμπρότητα της ειρήνης βασίλευσε στο μέρος αυτό. Αυτό είναι και το τέλος της ιστορίας μας.

Ο Σακυαμούνι Βούδα σε μια προηγούμενη ζωή του ήταν ο Βασιλιάς Τσανγκ-Σου. Αυτός ήταν ο γνώριμος τρόπος που μιλούσε. Ο Πρίγκιπας Τσανγκ-Σεν ήταν ο Ανάτα και ο βασιλιάς της εχθρικής χώρας ήταν ο Ντεβαντάτα σε αυτή την προηγούμενη ζωή. Δεν ήταν περίεργο που προσπαθούσε να κάνει κακό στον Σακυαμούνι Βούδα. Σε κάθε ζωή προσπαθούσε να τον σκοτώσει. Όπου πήγαινε ο Σακυαμούνι Βούδα, ακολουθούσε ο Ντεβαντάτα και προσπαθούσε να τον σκοτώσει.

Η Καταστροφή

Αρχίζει

Από το Στόμα

Πριν πάρα πολύ καιρό, υπήρχε κάπου μια λίμνη. Κοντά σ' αυτή την λίμνη ζούσαν μια χελώνα και δύο φλαμίνγκο. Ήταν φίλοι. Εκείνη την χρονιά λόγω ανομβρίας δεν υπήρχε καθόλου νερό. Για ένα χρόνο δεν είχε βρέξει σταγόνα. Και το νερό της λίμνης λιγόστευε με την ημέρα. Τώρα δεν είχαν καθόλου νερό. Ο ήλιος φαινόταν να γίνεται πιο καυτός από το συνηθισμένο. Όλο το χορτάρι και τα δένδρα είχαν αλλάξει χρώμα, είχαν γίνει καφέ χρώμα και μερικά είχαν μαυρίσει. Τότε, επειδή το νερό είχε λιγοστέψει πολύ και ο ήλιος ήταν καυτός, το νερό έγινε κι αυτό πολύ πολύ καυτό. Έτσι τα ζωντανά πλάσματα που ζούσαν εκεί, περνούσαν ένα-ένα στο νιββάνα.

Τώρα, σε μια τέτοια κατάσταση, η χελώνα ήταν πολύ ανήσυχη και το μυαλό της ήταν γεμάτο σκέψεις για το τι πρέπει να κάνει. Ήθελε πάρα πολύ να λυτρωθεί από αυτή την κατάσταση. Σκεπτόταν και σκεπτόταν! Μετά, ευτυχώς, ήρθε να την επισκεφθεί το ζευγάρι των φλαμίνγκο. Βλέποντάς την να έχει τέτοιο δυστυχημένο ύφος, να φοράει την μάσκα της μιζέριας, την ρώτησαν με πολύ φιλικό τόνο, ελαφρά, αγωνία και ενδιαφέρον στην φωνή και συμπονετικό τρόπο, «Τι συμβαίνει; Τι τρέχει με σένα; Γιατί φαίνεσαι τόσο δυστυχημένη;»

Κι η χελώνα τους λέει, «Ωχ! Ωχ! Δεν έχετε ιδέα! Βρίσκομαι σε πολύ δύσκολη θέση! Αχ! Νομίζω ότι θα πεθάνω. Δεν πιστεύω ότι θα σας δω ποτέ ξανά. Χμμ...»

Τότε ο σύζυγος φλαμίνγκο την διέκοψε λέγοντας, «Είμαστε καλοί φίλοι για πολύ καιρό. Έχουμε μοιραστεί ευτυχίες και βάσανα για πολύ καιρό. Σε παρακαλώ πες μας τι σε κάνει τόσο δυστυχημένη και ανήσυχη; Σίγουρα θα κάνουμε ότι καλύτερο μπορούμε για να σε βοηθήσουμε να λυτρωθείς από αυτή την στενόχωρη κατάσταση. Εμείς όμως ούτε ξέρουμε ποιο είναι το πρόβλημα, κι εσύ είσαι τόσο απογοητευμένη και τόσο απελπισμένη. Δεν πρέπει να είσαι έτσι. Κάθε πρόβλημα έχει την λύση του.»

Ακούστηκαν πολύ συνετά αυτά τα λόγια, πράγματι. Ίσως εφάρμοζε την Μέθοδο Κουάν Γίν. Φωτισμένα φλαμίνγκο. Α, μάλιστα! Ας δούμε τι έγινε πάρα κάτω.

Η χελώνα αναστέναζε ανακουφισμένη από τα βάθη της ψυχής της και τους απάντησε, «Δεν-ξέρω-ακριβώς-τι-μπορείτε-να-κάνετε-για-μένα εσείς οι δυο. Αλλά...εδώ και πολλές ημέρες... δεν έβαλα τίποτα στο στόμα μου. Το ηλιακό μου πλέγμα είναι άδειο. Το μόνο που μπορώ να κάνω είναι να κάνω διαλογισμό στο ηλιακό μου πλέγμα. Δεν έχει υπάρξει καμία φώτιση. Γι αυτό πιστεύω ότι πρόκειται να πεθάνω. Αχ! Καθόλου νερό, κανένα ψάρι, ούτε κανένα βατράχι, τίποτα. Σας το λέω ότι θα πεθάνω. Ή θα με βρει κανένας καουμπόη και θα με περιμαζέψει για να γίνω η σούπα του... Κάποτε, πριν πέντε χρόνια, με είχανε πιάσει. Ευτυχώς έπεσα στα χέρια μιας γυναίκας που πίστευε στον Βουδισμό. Με πήρε και με επέστρεψε στην λίμνη. Αν με ξαναπιιάσουν πάλι, δεν είμαι σίγουρη αν ο Αμιτάμπα θα μπορέσει να με σώσει ξανά. Ίσως η Δασκάλα Τσίνγκ Χάι μπορεί να το κάνει. Δεν Την έχω δοκιμάσει όμως, γι αυτό δεν ξέρω. Αχ! Κάθε φορά που σκέπτομαι το πώς γλίτωσα την τελευταία φορά, μου σηκώνεται η τρίχα κάγκελο στο κέλυφός μου.»

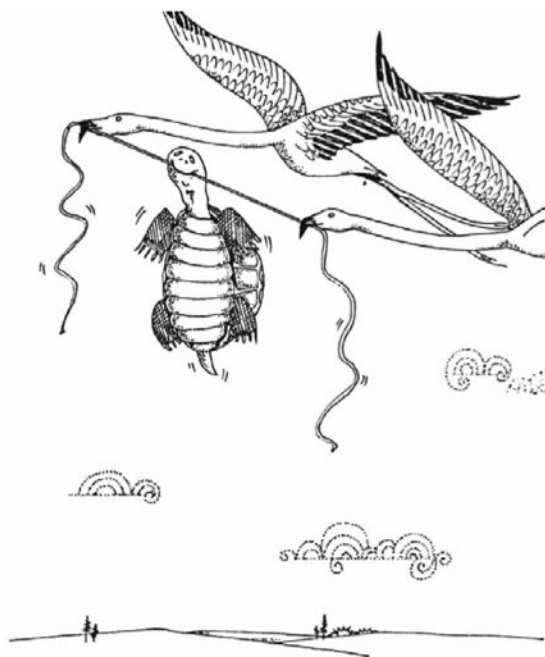
Τώρα ο σύζυγος φλαμίνγκο είχε πέσει σε πολύ, πάρα πολύ βαθιά περισυλλογή για το πρόβλημα. Τα συνοφρωμένα φρύδια του είχαν σχηματίσει τόξο πάνω από τα μάτια του, τα πόδια του ήταν σταυρωμένα κάπως έτσι, τα φτερά του ήταν ακουμπισμένα επάνω στα πόδια του, έτσι όπως ταιριάζει σε ένα φλαμίνγκο, και το μάτι της σοφίας είχε ένα συννεφιασμένο χρώμα από την ένταση της σκέψης. Η κυρία φλαμίνγκο και σύζυγός του συμπονούσε πάρα πολύ την χελώνα. Μετά είπε, «Γιατί δεν μετακινείσαι σε άλλο μέρος, μπορείς να πάρεις και το σπίτι σου μαζί!»

Η χελώνα μέσα στην βαθιά δυστυχία της, απλώς απάντησε στο φλαμίνγκο «Φαντάσου, ότι ποτέ δεν πήγα πουθενά αλλού. Δεν έχω ούτε αυτοκίνητο. Ξέρεις ότι οι

κινήσεις μου δεν είναι και πολύ γρήγορες. Χωρίς αυτοκίνητο τι να κάνω; Εκτός αυτού, αγαπώ τον τόπο μου. Προτιμώ να πεθάνω στον τόπο που γεννήθηκα. Αν με θάψουν σε κανένα άγνωστο μέρος, πιστεύεις ότι η ψυχή μου θα βρει ανάπαυση;»

Ξαφνικά ο σύζυγος φλαμίνγκο, ύψωσε τον πολύ μακρύ λαιμό του. «Έχω μια ιδέα και θέλω να την πω, παρακαλώ,» είπε. Γεμάτος ελπίδα και έμπνευση συνέχισε να λέει, «Αχ! Μην φοβάσαι, μην φοβάσαι. Γνωρίζω ότι υπάρχει μια λίμνη με λωτούς κάπου δέκα μίλια από εδώ, κι αυτή η λίμνη είναι γνωστό ότι ποτέ δεν ξηραίνεται. Ακόμα κι όταν εμείς έχουμε τέτοια ξηρασία σαν κι αυτή, ποτέ δεν ξηράθηκε. Θα σε πάμε εμείς εκεί. Και θα μείνουμε μαζί σου ώστε να μην νοιώθεις μόνο. Θα τα μοιραστούμε όλα μαζί, τα καλά και τα κακά. Συμφωνείς;»

Η χελώνα το σκεπτόταν. Ήταν πολύ αργή ακόμα και

στην σκέψη της. Σκεπτόταν με τον χελωνίσιο της τρόπο, ωστόσο ήταν σοφή. Συνέχισε να σκέπτεται ίσως και για μισή ώρα, έως ότου τελείωσε η σκέψη. Οι χελώνες είναι πολύ αργές. Είπε, «Εγώ δεν μπορώ να κάνω δέκα μέτρα, θα μπορέσω να κάνω δέκα μίλια; Δεν έχω φάει τίποτα. Δέκα μέτρα δεν μπορώ να

κουνηθώ. Πόσο μάλλον δέκα μίλια!»

Φαίνονταν σαν να επρόκειτο να πεθάνει. Μετά είπε το φλαμίνγκο, «Μην ανησυχείς! Εμείς τα έχουμε υπολογίσει κιόλας. Έχουμε κανονίσει την μεταφορά για σένα. Σου έχουμε κλείσει αεροπορικό εισιτήριο πρώτης θέσης. Μην ανησυχείς, μην ανησυχείς καθόλου. Αλλά υπάρχει ένας όρος. Πρέπει να ακούσεις πολύ προσεκτικά το σχέδιό μας. Μετά, μπορούμε να το υλοποιήσουμε.»

Η χελώνα έδειξε σοβαρό ενδιαφέρον. Είπε, «Ναι, ναι, παρακαλώ.» Τώρα ήταν πολύ γρήγορη. Τώρα απάντησε σε είκοσι λεπτά αντί για μισή ώρα. «Παρακαλώ, πέστε μου, σας παρακαλώ πολύ.»

Το φλαμίνγκο άρχισε να μιλάει, «Να, έτσι, είναι πολύ απλό. Εμείς οι δυο θα κρατάμε ένα σκοινί. Ο καθένας μας θα κρατάει από μία άκρη, κι εσύ θα κρατιέσαι με το στόμα σου από την μέση. Μετά θα σε μεταφέρουμε στον προορισμό σου. Αλλά εσύ πρέπει να ξέρεις ότι δεν θα ανοίξεις ούτε πόντο το στόμα σου σε όλη την διάρκεια του ταξιδιού. Ειδάλλως θα ήταν καταστροφικό. Ίσως από το καβούκι σου να μην μείνει ούτε κομματάκι στην θέση του, ή εσύ μπορεί να γίνεις χελωνίσια σκόνη σαν πατάτα πουρέ. Δεν έχει όμως σημασία το τι θα γίνει ενδιάμεσα, δεν έχει σημασία πόσο ενθουσιασμένη θα είσαι, πόσο θυμωμένη, ή πόσο νοιώθεις να προκαλούνται οι αισθήσεις σου, δεν πρέπει ούτε στιγμή να ανοίξεις το στόμα σου. Ποτέ. Και μόνο σε μισή ώρα, εμείς θα σε έχουμε μεταφέρει εκεί. Γι αυτό βάλτο καλά στο μυαλό σου και να τα θυμάσαι όλα.»

Το φλαμίνγκο επανέλαβε για άλλη μια φορά, «Να θυμάσαι, κράτα σφικτά το στόμα σου κλειστό, μην μιλάς. Ούτε να χασμουρηθείς. Δεν μπορείς ούτε να κάνεις αψού (να μην φταρνιστείς). Πρέπει να κάνεις υπομονή, να πειθαρχήσεις τον εαυτό σου έως ότου φθάσουμε στον προορισμό μας. Όλα είναι κανονισμένα, έτοιμα, εξηγημένα, κατανοητά, ξεκινάμε λοιπόν και καλή τύχη!»

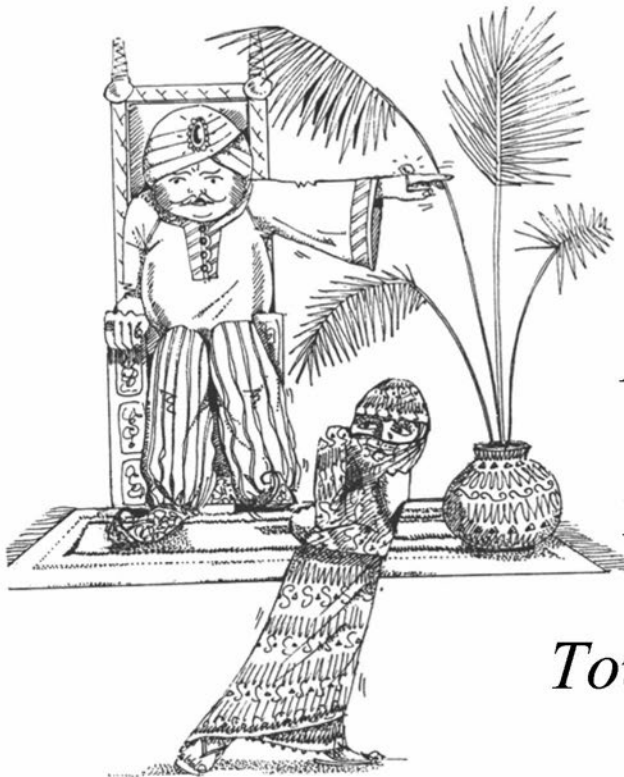
Τότε και τα δύο φλαμίνγκο έπιασαν το σκοινί με το στόμα τους και η χελώνα κρατιόταν από την μέση. Άρχισαν να υψώνονται και γρήγορα περνούσαν από το ένα μέρος στο άλλο. Πέταξαν πάνω από πράσινα λιβάδια, κόκκινα λουλούδια, ξερό χορτάρι. Πέρασαν πάνω από πολύ όμορφα τοπία. Η χελώνα τα απολάμβανε τόσο πολύ που ξέχασε την δυστυχία που είχε στον τόπο της. Πολλές φορές ήθελε να ανοίξει το στόμα της μόνο και μόνο για να εξυμνήσει την ομορφιά του περιβάλλοντος! Ω! Όμορφα Χριστουγεννιάτικα δένδρα! Νόστιμα τσαπάτις! Αρωματικό Ινδικό τσάι! Όμορφες κυρίες από την Ω-Λακ! Όμορφα Κινέζικα τραγούδια! Κρυστάλλινο νερό! Αλλά θυμόταν. Θυμόταν πολύ καλά όλα όσα της είχαν πει τα φλαμίνγκο – ότι δεν έπρεπε να ανοίξει το στόμα της για οποιονδήποτε λόγο. Έτσι πειθαρχούσε με αυστηρότητα, είχε στρέψει όλη την προσοχή της στο στόμα και το κρατούσε σφιχτά.

Αλλά... υπάρχει πάντοτε ένα «αλλά». Βρίσκονταν πάνω από ένα χωριό που υπήρχαν παιδιά. Ξέρετε τώρα πως είναι τα παιδιά, πάντοτε σκανταλιάρικα. Όταν είδαν τα δύο φλαμίνγκο να κουβαλάνε την χελώνα, άρχισαν να φωνάζουν, να χοροπηδάνε και να κοροϊδεύουν την χελώνα. Τώρα πλέον η χελώνα δεν μπορούσε να αντέξει. Ποτέ-ποτέ στην ζωή της και είχε ζήσει μέχρι αυτή την μεγάλη ηλικία, δεν είχε ούτε κανέναν άνθρωπο κι ούτε κανέναν άλλος δείξει τέτοια ασέβεια σαν κι αυτή. Ο εγωισμός της θίχτηκε θανάσιμα! Ο αυτοσεβασμός της έπεσε κατακόρυφα, η σύνεση την εγκατέλειψε, η υπερηφάνειά της άρχισε να αναβράζει σαν χύτρα ταχύτητας στο φουλ. Έτσι έριξε το αυστηρό χελωνίσιο βλέμμα της επάνω στην Γη και άνοιξε το στόμα της για να τους πει, «Βουλώστε το! Βουλώστε το στόμα σας!»

Και καθώς εκτόξευε αυτά τα αυστηρά λόγια της στην Γη, έπαψε να είναι πλέον χελώνα! Λυτρώθηκε! Απελευθερώθηκε από το καβούκι της!

Γι αυτό ο Φωτισμένος λέει «Σ' αυτόν τον κόσμο πόσοι άνθρωποι δημιουργούν καταστροφές, επειδή δεν μπορούν απλώς να κρατήσουν το στόμα τους κλειστό. Έτσι κλειστό. Γι αυτό να προσέχετε να μιλάτε μόνον όταν είναι απολύτως απαραίτητο.» Η ιστορία μιλάει από μόνη της.

Εμπιστέψου

Την Δύναμη

Του Δασκάλου

Αυτή είναι μια ιστορία από τις Ινδίες. Υπήρχε μια γυναίκα που είχε πετύχει μεγάλη πνευματική πρόοδο. Πολλοί άνθρωποι την φθονούσαν επειδή ήταν πολύ αρεστή στον κόσμο και ενέπνεε τον σεβασμό. Ακόμα και ο βασιλιάς την ζήλευε. Ήταν ξακουστή σε πολύ κόσμο που άκουγε για τα επιτεύγματά της και δεν πίστευε ότι μια γυναίκα μπορούσε να πετύχει τέτοια πρόοδο. Κάποτε ο βασιλιάς ζήτησε από κάποιον να την φέρει στο παλάτι του, με σκοπό να την γελοιοποιήσει.

Κάτω από τέτοιες συνθήκες και τόση πίεση, εκείνη προσπάθησε να αποφύγει την δύσκολη κατάσταση. Πολεμούσε με το ίδιο της το μυαλό, αλλά μάταια. Περιστασιακά θυμόταν να καλέσει τον δάσκαλό της, μια ή δυο φορές. Περισσότερο από συνήθεια και όχι επειδή είχε εμπιστοσύνη. Ακόμα προσπαθούσε να βασιστεί στις δικές της δυνάμεις, αμφιβάλλοντας κάπως ότι ο δάσκαλος μπορούσε να την σώσει.

Κι ενώ επικαλείται την βοήθεια του δασκάλου, ακόμα προσπαθούσε από μόνη της, αγωνιούσε και στην ουσία δεν επικαλείται την βοήθεια ειλικρινά, αφήνοντας τον δάσκαλό της να φροντίσει για τα πάντα. Αυτός ήταν ο λόγος που ο δάσκαλος δεν είχε φανεί.

Τελικά δεν υπήρχε τίποτε άλλο να κάνει. Εγκατέλειψε τον αγώνα και ολόψυχα βασίστηκε στον δάσκαλό της. Είπε μέσα της, «Ό,τι και να γίνει τώρα, δάσκαλε, σε παρακαλώ, φρόντισέ το εσύ.»

Εκείνη ακριβώς την στιγμή, ο δάσκαλός της παρουσιάστηκε με την μορφή του φωτεινού του σώματος και αμέσως την έσωσε.

Τις περισσότερες φορές, είναι πολύ δύσκολο, αν παλεύουμε με τις δικές μας δυνάμεις. Ποιος είναι ο δάσκαλος; Στην ουσία είναι η δική μας δύναμη, ο ανώτερος-Εαυτός μας, το τέλειο ων που γνωρίζει τα πάντα, που είναι πανταχού παρόν και παντοδύναμο. Αν χρησιμοποιούμε το δικό μας μυαλό, απλώς βασιζόμαστε στον κατώτερο συνειδητό εαυτό μας, αναμασάμε τις εμπειρίες του παρελθόντος μας. Για παράδειγμα, «Τι πρέπει να κάνω όταν αντιμετωπίζω μια ορισμένη κατάσταση; Πως πρέπει να αντιδράσω όταν αντιμετωπίζω ορισμένο είδος ανθρώπων; Το έχω περάσει αυτό ξανά, τώρα πώς να το χειριστώ; Όλα αυτά κάνουν χρήση των εμπειριών του παρελθόντος που έχουν αποθηκευτεί στο μυαλό μας. Ωστόσο θα πρέπει να ξέρετε ότι μερικές φορές οι εμπειρίες του παρελθόντος διαφέρουν από αυτή που έχουμε μπροστά μας. Μερικές φορές η πιο ελάχιστη διαφορά, κάνει τρομερά μεγάλη διαφορά.

Οι
Φωτισμένες
Νεράιδες

Υπάρχει αυτή η ιστορία από την Ινδία. Φαίνεται ότι και οι Κινέζοι έχουν μια παρόμοια ιστορία. Μια μέρα ο Βασιλιάς της Κόλασης οργάνωσε ένα πολύ μεγάλο πάρτυ. Προσκάλεσε τα φαντάσματα, θεούς και νεράιδες για να έρθουν και να φάνε όλοι μαζί. Ο Βασιλιάς της Κόλασης ήταν πολύ σκανταλιάρης (έτσι ήταν ο χαρακτήρας του). Σκόπιμα έβαλε πολλές λιχουδιές στην μέση του τραπέζιού, με τις καρέκλες πολύ μακριά από το τραπέζι και είχε βάλει πολύ μακριά πιρουνία στα πιάτα. Υπήρχαν εξαιρετικά νόστιμα πιάτα με φαγητά από το βουνό και την θάλασσα, ουράνια ροδάκινα, σταφύλια, κρασί και οτιδήποτε μπορούσες να φανταστείς βρισκόταν εκεί. Ήταν τα πιο νόστιμα εδέσματα με τα καλύτερα υλικά, και έκανε όλους να τρέχουν τα σάλια τους.

Όμως ο Βασιλιάς της Κόλασης είχε έναν όρο. Ενώ τρώγανε δεν έπρεπε κανένας να λυγίσει τον αγκώνα του. Φυσιολογικά, για να φας πρέπει να λυγίσεις τον αγκώνα σου. Η λαβή του πιρουνιού ήταν πολύ μακριά, το τραπέζι πολύ μακριά, οι αγκώνες δεν έπρεπε να λυγίσουν, κι όμως τους είχε καλέσει για να φάνε τα πάντα. Τα φαντάσματα, σαν πλάσματα του αστρικού κόσμου παραπονέθηκαν, καυγάδισαν, έβρισαν τον Βασιλιά της Κόλασης και μετά έφυγαν αγανακτισμένα! Έμειναν πίσω μόνο οι νεράιδες για να σκεφθούν κάποια λύση για να αντιμετωπίσουν την κατάσταση. Σε κλάσμα δευτερολέπτου έλυσαν το πρόβλημα! Κατάλαβαν τι έπρεπε να κάνουν. Άρχισαν να ταΐζουν η μία την άλλη. Έτσι δεν παραβίασαν κανέναν όρο, δεν λύγισαν τους αγκώνες τους, και όμως μπόρεσαν να φάνε. Υπήρχε προφανής διαφορά ανάμεσα στις φωτισμένες νεράιδες και στα φαντάσματα.

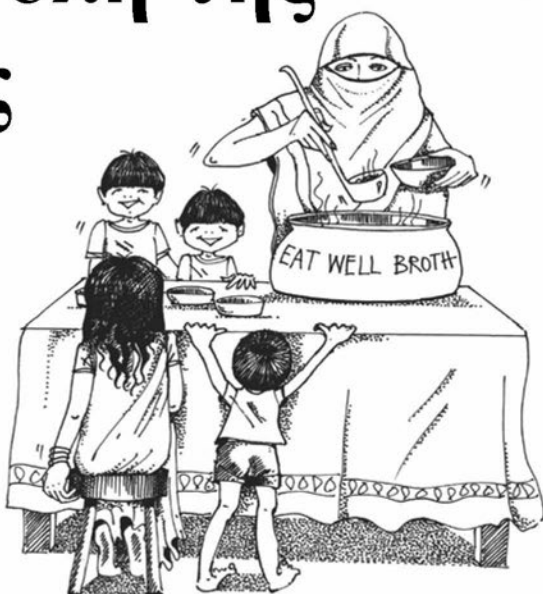
Για μας τους κοινούς ανθρώπους, όταν δεν μπορούμε να φάμε, δημιουργούμε χάος ώστε και οι άλλοι να μην μπορέσουν να φάνε. Αποτέλεσμα, κανείς να μην μπορέσει να φάει. Αυτή είναι ιδιότητα της Μάγια (Ψευδαίσθησης). Αν και κατέχουμε ανθρώπινο σώμα, μερικοί από εμάς καταφεύγουν στην Μάγια (Ψευδαίσθηση). Αν οι ενέργειές μας είναι

ενέργειες της Μάγια, τότε κι εμείς γινόμαστε Μάγια. Χωρίς πνεύμα αυτοθυσίας – αυτό που δεν μπορούμε να έχουμε εμείς, ας μην το έχουν ούτε οι άλλοι, δημιουργούμε μόνο εμπόδια και καταστροφή. Σαν τα φαντάσματα, να σκουντάμε και να σπρώχνουμε ο ένας τον άλλον, αλλά να μην φροντίζουμε ο ένας τον άλλον.

Όταν φροντίζουμε ο ένας τον άλλον, ο Θεός θα μας φροντίσει. Σας το εγγυώμαι αυτό. Κατά την διάρκεια της πρακτικής, μην φοβόσαστε ότι θα πάνε πίσω οι δουλειές σας. Πρέπει να διδαχτούμε από το πνεύμα των Νεράιδων. Οι λαβές των πιρουινιών ήταν πολύ μακριές, έτσι το να βάζεις φαγητό στο στόμα κάποιου άλλου θα πρέπει να ήταν πολύ εύκολο και διασκεδαστικό. Θα έπρεπε να το διασκέδασαν πολύ αυτό το παιχνίδι. Όλες γελούσαν. Αλλά τα φαντάσματα που πήγαν πίσω με άδειο στομάχι, κατσουφιασμένα, θυμωμένα και ανίκανα να βάλουν κάτι στο στόμα τους.

Ένα φωτισμένο άτομο ζει πολύ άνετα, επειδή μπορεί να βλέπει μέσα από τις δυσκολίες και να σκέπτεται καθαρά και ξάστερα. Αν δεν είμαστε φωτισμένοι και κρατάμε μούρη και τουπέ όλη την ώρα, σκεπτόμαστε κάπως έτσι: «Εγώ είμαι το πιο σημαντικό πρόσωπο» και τότε θα βρίσκουμε πολλές φασαρίες! Το να νομίζουμε ότι δεν υπάρχει άλλος κανένας στον κόσμο σαν κι εμάς, μόνο «εγώ» αποκλειστικά, τότε πρέπει να σηκώσουμε το βάρος της δυστυχίας μόνοι μας. Ευτυχία μπορεί κι εκείνη να γίνει αισθητή από το «εγώ». Με αυτόν τον τρόπο όμως θα φτιάχναμε ένα περιβάλλον ανόητο γύρω μας.

Η Συμβουλή της Μητέρας

Μια κόρη, παντρεύτηκε και πήγε να ζήσει με τον άνδρα της μακριά. Πριν φύγει για το σπίτι του άνδρα της, η μητέρα της, της έδωσε μια σειρά από πολύ καλές συμβουλές. Η μητέρα δεν έκλαψε κι ούτε άφησε την κόρη της να κλάψει. Αντίθετα της είπε, «Άκουσέ με προσεκτικά. Η σημερινή ημέρα είναι πολύ χαρούμενη ημέρα. Ο Θεός σε ευλόγησε με έναν καλό σύζυγο που ασκείται ακόμα και στην Μέθοδο Κουάν Γίν, (η Δασκάλα και όλο το κοινό γελούν), δεν χαρτοπαίζει, δεν

πίνει, δεν ξενο-κοιτάει, δεν εξαπατά τους άλλους. Αντίθετα είναι έντιμος, φιλόανθρωπος, φιλεύσπλαχνος, ευγενικός, ηθικός είναι ενάρτετος και όμορφος (όλοι γελούν) μέσα και έξω.»

Από μέσα ήταν πιο όμορφος απ' ότι απέξω. Από μέσα ήταν λευκός έστω κι αν απέξω ήταν μαύρος. (Η Δασκάλα και όλο το κοινό γελούν.)

Η κόρη χαμογέλασε και άκουγε την μητέρα της με προσοχή, αγάπη και σεβασμό. Η μητέρα της συνέχισε, «Τώρα, θα πας στο καινούργιο σου σπίτι. Να σέβεσαι τους συγγενείς του άνδρα σου σαν να ήταν δικοί σου. Να σέβεσαι την πεθερά και τον πεθερό σου όπως σέβεσαι εμένα και τον πατέρα σου. Να σέβεσαι τον άνδρα σου σαν να είναι θεός, δάσκαλος, φίλος, υπερασπιστής και προστάτης σου. Σα να είναι το πιο αγαπητό και

αξιοσέβαστο πρόσωπο επάνω στον πλανήτη Γη, ώστε αργότερα να γίνεις φωτεινό παράδειγμα για τα παιδιά σου και να φέρεις δόξα, τιμή, ευτυχία και υπερηφάνεια στην νέα σου οικογένεια. Αυτό το χρωστάς

στον άνδρα σου, σε μένα, στον πατέρα σου και σε όλες τις αδερφές και αδερφούς στην οικογένειά μας, να διεκπεραιώσεις αυτό το καθήκον. Το χρωστάς ακόμα στον εαυτό σου αλλά και στον άνδρα σου να μας δοξάσεις όλους μας με αυτόν τον τρόπο για να καμαρώνουμε.

«Να φροντίζεις την οικογένειά σου, την περιουσία του άνδρα σου, τις δουλειές του για να υπάρξει στο σπίτι σου πρόοδος και ευημερία. Κι αυτό θα φέρει ανάταση, ασφάλεια και αφθονία σε όλη την οικογένεια, ώστε τα παιδιά σου να μεγαλώσουν μέσα στην άνεση. Δεν υπάρχει κανένας λόγος για στενοχώρια σήμερα, υπάρχει μόνο το ελπιδοφόρο μέλλον και μια νέα πρόκληση για σένα. Το να αγαπιέσαι από τον άνδρα σου είναι το πιο όμορφο πράγμα στον κόσμο. Πρέπει να θέλεις να είσαι καλή σύζυγος, για να έχεις όλη την ευτυχία και την επιτυχία που ζητάς στην ζωή σου.»

Η κόρη απάντησε, «Αλλά τι να κάνω όμως για να γίνουν όλοι αυτοί οι ευσεβείς πόθοι πραγματικότητα; Κι όλα αυτά τα όμορφα και καλά καθήκοντα που μου απαρίθμησες πως θα υλοποιηθούν;»

Η μητέρα είπε, «Πρέπει να τρως καλά, να ντύνεται όμορφα και να κοιμάσαι βαθιά κάθε μέρα.»

Κι η κόρη κουνώντας το κεφάλι της είπε, «Μάλιστα μητέρα, σε καταλαβαίνω.»

Έτσι όταν πήγε στα πεθερικά της, έκανε ακριβώς αυτά που της είχε πει η μητέρα της – κοιμόταν βαθιά, έτρωγε καλά και ντυνόταν όμορφα κάθε μέρα. Όλα τα μέλη της οικογένειας του άνδρα της ήταν κατευχαριστημένοι μαζί της. Μεγάλωσε όμορφα παιδιά που ήταν καλόβολα, υπάκουα, έξυπνα, μελετηρά και επιμελή σε όλα τους τα καθήκοντα, για τον άνδρα και τα πεθερικά της.

Άλλοι άνθρωποι έρχονταν και ρωτούσαν ποιο ήταν το μυστικό της, «Πως τα καταφέρνεις; Ήρθες από τόσο μακριά, χωρίς να γνωρίζεις τίποτα για τα έθιμα και τις συνήθειες αυτού

του τόπου και όμως τα έχεις καταφέρει περίφημα. Πώς το έκανες αυτό το θαύμα;»

Η νύφη, τώρα υπερήφανη μητέρα τριών, μητριάρχης της οικογένειάς της, το θηλυκό αφεντικό στην επιχείρηση του άνδρα της, η ανώτερη γραμματεύς του προσωπικού, νοικοκυρά όλου του σπιτιού της, (Η Δασκάλα και το κοινό γελούν), νοσοκόμα για τους μεγαλύτερους και τα αδύναμα πλέον πεθερικά της, μία οικογενειάρχης για τα μικρότερα αδέρφια και αδερφές του άνδρα της κ.λ.π.-κ.λ.π. και τρυφερό στήριγμα για τα τρία υγιή, όμορφα και πανέξυπνα παιδιά της, απαντούσε ντροπαλά, «Τα κατάφερα όλα αυτά χάρις στις τρυφερές συμβουλές της μητέρας μου.»

Φυσικά όλοι θέλανε να μάθουν περισσότερα, «Πες μου κι άλλα, πες μου κι άλλα, πες μου, πες μου.»

«Η μητέρα μου, πριν έρθω εδώ σαν λυπημένη νύφη, μου είπε πως πρέπει να πάω στο σπίτι των πεθερικών μου και να κοιμάμαι βαθιά, να τρώω καλά και να ντύνομαι πολύ κομψά.» (Η Δασκάλα και όλο το κοινό γελούν.)

Κι όλοι έλεγαν απορώντας, «Τι; Τι είδους συμβουλές ήταν αυτές; Κι εσύ έκανες αυτά ακριβώς για να κυβερνήσεις την οικογένειά σου;»

Κι εκείνη έλεγε, «Ναι, μάλιστα, έκανα αυτά ακριβώς – έτρωγα καλά, κοιμόμουνα καλά και ντυνόμουνα πολύ σικ κάθε μέρα. Αυτά που σας λέω έκανα.»

Κι εκείνοι έλεγαν, «Και πώς; Τι εννοείς; Με το να περνάς εσύ ζωή και κότα, κράτησες την οικογένειά σου και όλα πήγανε τόσο καλά; Σε παρακαλώ εξήγησέ μας. Μήπως μας κοροϊδεύεις και θέλεις να μας παραπλανήσεις, αλλιώς τι;»

Κι εκείνη τους είπε, «Όχι! Όχι! Δεν σας κοροϊδεύω. Αυτό που εννοούσε η μητέρα μου λέγοντάς μου να τρώω καλά ήταν πως πρέπει να φροντίζω όλη μου την οικογένεια, να τους ταΐζω καλά όλους, συμπεριλαμβανομένων και των καλεσμένων έως ότου δω ότι όλοι είναι χορτάτοι και ευχαριστημένοι. Μετά έτρωγα κι εγώ ότι είχε περισσέψει. Και

καθώς όλοι ήταν χορτάτοι δεν με ενοχλούσε κανένας πλέον. (Η Δασκάλα γελάει.) Μέχρι εκείνη την στιγμή είχα πεινάσει πάρα πολύ (όλοι γελούν) – έχοντας τρέξει για τους άλλους τόσο πολύ – γι αυτό οτιδήποτε είχε περισσέψει, δεν είχε σημασία τι ήταν, εμένα μου φαινόταν πεντα-νόστιμο, λαχταριστό (όλοι γελούν), θρεπτικό και είχε μεγάλη δύναμη ευλογίας.

«Προσευχόμουν με την δύναμη της Δασκάλας πριν φάω (Η Δασκάλα και όλοι γελούν) κι Εκείνη ευλογούσε το φαγητό μου. Έτσι ότι κι αν έτρωγα γινόταν νέκταρ. Το σώμα που ήταν γερό, ο ουρανίσκος μου ικανοποιημένος, η καρδιά μου πλήρης, και γι αυτό μπορούσα να προσφέρω τις καλύτερες υπηρεσίες στην οικογένειά μου, αφού ήμουν καλοθρεμμένη, χορτάτη και είχα ευχαριστηθεί ένα γευστικότατο γεύμα με όλη την ησυχία και την γαλήνη της ψυχής μου. Κι αφού όλοι ήταν ευχαριστημένοι και χορτάτοι, μου ανταπέδιδαν την αγάπη τους, και φυσικά η αγάπη τους ήταν ευλογία για μένα εφόσον τους είχα φροντίσει καλά. Όλες οι ευχές τους και τα συναισθήματα ικανοποίησης πέφτανε επάνω μου σαν ευλογία και μοιραζόμουν κι εγώ το μερίδιο της ευτυχίας τους. Αυτό είναι λοιπόν το μυστικό του να τρώω καλά.»

Τότε είπαν οι άλλοι με περιέργεια, «Και κοιμόσουνα κάθε βράδυ καλά και βαθιά; Σε ένοιαζε ο ύπνος μετά απ' όλ' αυτά;»

Κι εκείνη συνέχισε, «Όχι! Αυτό που εννοούσε η μητέρα μου λέγοντας να κοιμάμαι βαθιά, σήμαινε ότι πρέπει να πάω για ύπνο αφού είχαν πάει για ύπνο όλοι οι άλλοι, να κοιτάξω πρώτα αν όλες οι πόρτες ήταν κλειδωμένες, να σβήσω όλα τα φώτα, να βεβαιωθώ ότι το κάθε τι βρισκόταν στη θέση του και ότι το σπίτι ήταν ασφαλισμένο από τους κλέφτες, να φροντίσω όλα τα μέλη της οικογένειας να κοιμούνται καλά και ήρεμα. Μετά απ' όλ' αυτά δεν ανησυχούσα πλέον. Τότε η καρδιά μου ησύχαζε και ηρεμούσε γιατί ήξερα ότι όλοι είναι καλοφροντισμένοι κάτω από τις ζεστές κουβέρτες τους. Έτσι

εξασφαλιζόταν ο αδιάκοπος ύπνος τους όλη νύχτα, ώστε να μην σηκωθούν να με ενοχλήσουν ζητώντας μου κάτι, και να μην αρρωσταίνουν. Τότε κι εγώ κοιμόμουνα τόσο βαθιά, επειδή τα είχα κάνει όλα και δεν υπήρχε τίποτα να με ταραξεί. (Η Δασκάλα και το κοινό γελούν). Αυτό εννοούσε η μητέρα μου.»

Μέχρι τότε οι άλλοι είχαν ξαφνιαστεί και κοιτούσαν εντυπωσιασμένοι από την σοφία της μητέρας αλλά και από την σοφία της κόρης. Φυσικά κατά μάνα κατά κόρη!

«Και τώρα ας πάμε στο τελευταίο παρακαλώ, ας πάμε στο τελευταίο. Ω! Γιατί έπρεπε να ντύνεσαι καλά;»

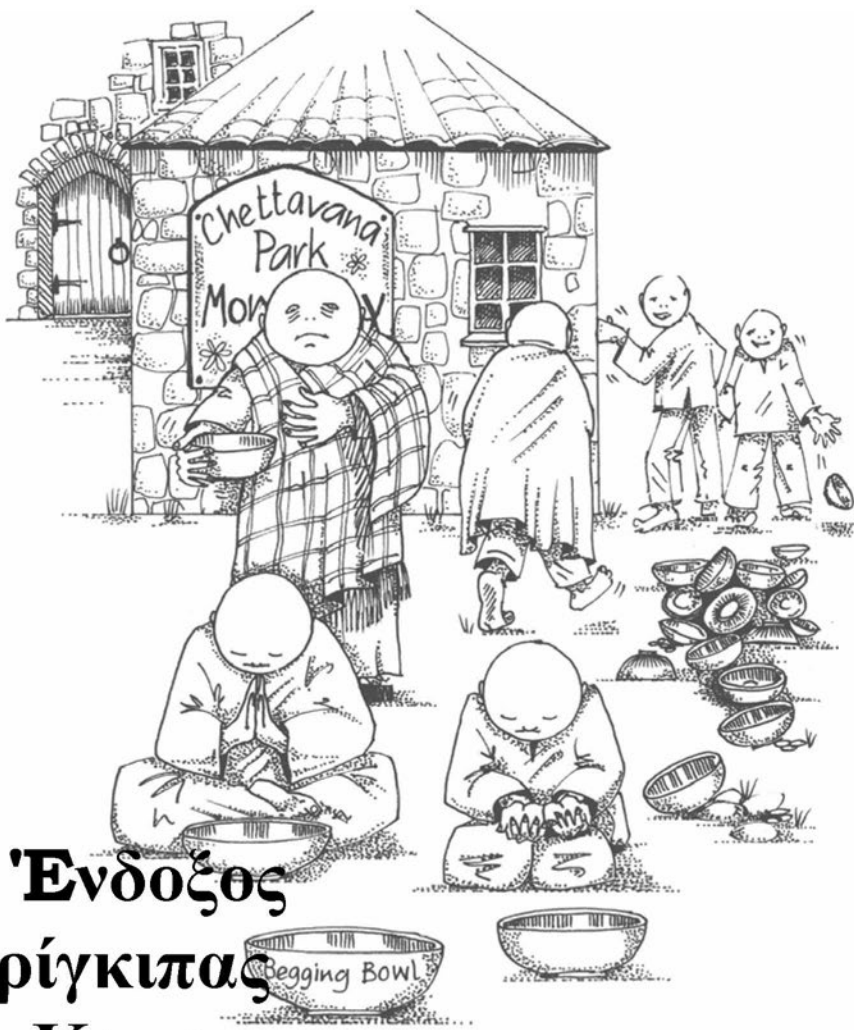
Κι εκείνη είπε, «Α, να! Ντύνομαι καλά σημαίνει ότι πρέπει πάντα να είσαι κατάλληλα ντυμένη και περιποιημένη. Ντύνεσαι με ένα μεγάλο χαμόγελο όταν ξυπνάς το πρωί και είναι το τελευταίο που βγάζεις πριν πας για ύπνο.

Περιβάλλεσαι με όλη την ευγένεια και την καλοσύνη που προίκισε ο Θεός την καρδιά σου. Έτσι όταν οι άλλοι σε βλέπουν σαν άγγελο, βλέπουν την αγάπη γραμμένη στο πρόσωπό σου, βλέπουν την ευλογία να λάμπει στα μάτια σου, βλέπουν τον ίδιο τον Θεό στο καλόγνωμο χαμόγελό σου. Αυτό εννοούσε η μητέρα μου όταν μου είπε να ντύνομαι πολύ καλά.

Κι έτσι ντυνόμουνα κάθε μέρα. Έτσι τρεφόμουνα κάθε μέρα και κρατιέμαι υγιής μέχρι σήμερα. Έτσι κοιμόμουνα και ονειρευόμουνα γλυκά κάθε βράδυ. Αν κάνετε κι εσείς το ίδιο, η οικογένειά σας, τα πεθερικά σας, θα είναι τόσο καλά όσο ήταν και οι δικοί μου εδώ!»

Φυσικά όλοι υποκλίθηκαν, χειροκρότησαν, χαμογέλασαν και ντυμένοι καλά, πήγαν στα σπίτια τους.

**Ο Ένδοξος
Πρίγκιπας
Και οι
Πεντακόσιοι Ζητιάνοι**

Να άλλη μια ιστορία από τις προηγούμενες ζωές του Βούδα. Σε εκείνη την ζωή, ήταν ένας Σπιτονοικοκύρης που τον λέγανε Ειρηναίο (Pacifier).

Εκείνη την φορά, όπως άκουσα, ο Φωτισμένος διέμενε στην πόλη Σαρασβάτι στο Άσραμ Τσεταβάνα στην «Ανατακαπικιτικακάκα». Τα ξέρετε όλοι αυτό το μέρος ε; Είναι δύσκολο να το προφέρεις. (Γέλια) Εκείνη την φορά, υπήρχαν πεντακόσιοι ζητιάνοι σ' αυτή την περιοχή που βασίζονταν στον Βούδα και στους μαθητές του περιβάλλοντός του, για την επιβίωσή τους.

Αναρωτιέμαι πως το έκαναν αυτό; Ίσως έρχονταν κι έτρωγαν τα απομεινάρια. Ή ίσως να έρχονταν και να περίμεναν για να δουν ποιος προσφέρει φαγητό στους μοναχούς και στον Βούδα και μετά συμμετείχαν κι εκείνοι. Ίσως να γινόταν με αυτόν τον τρόπο.

Κάποια μέρα στο Πάρκο της Τσεταβάνα κατέφθασαν ξαφνικά και οι πεντακόσιοι ζητιάνοι στον Βούδα και Τον ικέτευσαν να τους χειροτονήσει μοναχούς. Του είπαν, «Πολυεύχλαχνε Κύριε, με το δικό Σου έλεος και την φιλανθρωπία της κοινότητας έχουμε τραφεί μέχρι τώρα. Τώρα επιθυμούμε να μας χειροτονήσεις μοναχούς και να γίνουμε μέλη του κοινοβίου.»

Έτσι θα γίνονταν κι εκείνοι μοναχοί.

Κι ο Βούδας τους είπε, «Ο Δρόμος που διδάσκω είναι απολύτως καθαρός και δεν κάνει διάκριση ανάμεσα σε φυλή και κάστα, ούτε ανάμεσα σε φτωχούς και πλούσιους αλλά ούτε σε καλούς και κακούς. Είναι σαν να ξεπλένεστε σε πεντακάθαρο νερό. Το νερό ξεπλένει την φυλή, την κάστα, τον πλούτο και την φτώχεια, την καλοσύνη και την κακία χωρίς καμία διάκριση. Είναι σαν την φωτιά που καίει όλα τα στοιχεία χωρίς διάκριση, βουνά πέτρες, ουρανό και γη. Οι διδασκαλίες μου είναι σαν τον ουρανό που προσφέρει σκέπη σε όλους ανεξαιρέτως – άνδρες, γυναίκες, αγόρια, κορίτσια, πλούσιους, φτωχούς, όλους χωρίς διάκριση.»

Φυσικά αυτό σήμαινε ότι δεχόταν να χειροτονήσει τους ζητιάνους και να γίνουν μαθητές και μοναχοί.

Τώρα πλέον οι ζητιάνοι αγαλλίαζαν και πίστευαν όσα είχαν ακούσει και είχαν καταλάβει καλά αυτά που είχε πει ο Φωτισμένος Κύριος. Τότε ζήτησαν ξανά την άδεια να μείνουν στο κοινόβιο. Ίσως αυτό να απαιτούσε το πρωτόκολλο ευγένειας της εποχής. Έπρεπε να ζητήσεις δυο και τρεις φορές από τον Βούδα αυτό που ήθελες, για να δείξεις την ειλικρίνεια και την προθυμία να Τον ακολουθήσεις. Έτσι κι εκείνη την φορά ο Φωτισμένος Κύριος είπε, «Καλωσορίσατε.»

Τα μαλλιά και τα γένια έφυγαν. Ντύθηκαν τις κίτρινες ρόμπες του μοναχισμού και έγιναν μοναχοί. Όταν ο Φωτισμένος Κύριος τους έδωσε τις οδηγίες για τον Δρόμο του Θεού, άνοιξε το μυαλό τους κι απελευθερώθηκε, ο διασκορπισμός της προσοχής συγκρατήθηκε και έγιναν αρχάτς (άγιοι).

Όταν κάποιοι νοικοκυραίοι της υψηλής κοινωνίας όπως έμποροι και πρίγκιπες, που ζούσαν στην περιοχή άκουσαν ότι οι άθλιοι ζητιάνοι είχαν γίνει δεκτοί ως μοναχοί, θίχτηκαν. Και είπαν ο ένας στον άλλον, «Αν πρόκειται να καλέσουμε τον Βούδα και την ευγενική του συνοδεία για να έχουμε ευλογία, αυτοί οι ζητιάνοι θα έρθουν μαζί και θα στέκονται πάνω από εμάς. Πέρα από αυτό θα πρέπει να υποκλιθούμε σε αυτούς και ούτω καθ' εξής. Με αυτά και με τούτα θα υποτιμήσουμε τους εαυτούς μας, θα ατιμαστούμε κι εμείς.»

Αυτό σημαίνει ότι αρνήθηκαν να αποδώσουν την πρέπουσα τιμή στους ζητιάνους.

Έτσι σε κάποια περίπτωση ο Ένδοξος Πρίγκιπας θέλησε να προσκαλέσει τον Βούδα και την συνοδεία Του. Αλλά είπε πρώτα στον Βούδα, «Ω, Κύριε! Έχω προσκαλέσει τον Βούδα και την συνοδεία του, αλλά αυτοί οι ζητιάνοι που έγιναν μοναχοί τελευταία, δεν είναι προσκαλεσμένοι.»

Έκανε μια διάκριση. Νομίζετε ότι έκανε καλά; Όχι, δεν έκανε καλά.

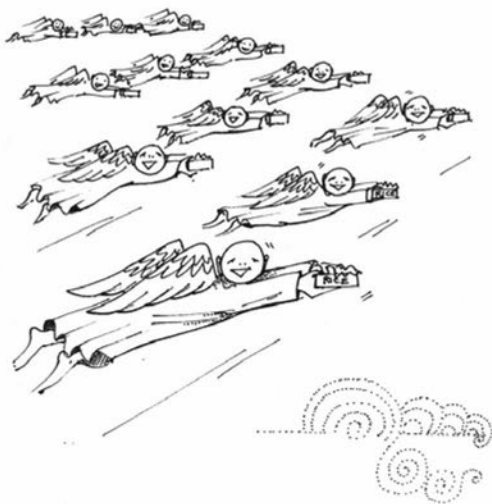

Την επομένη όταν ήρθε η ώρα ο Φωτισμένος Κύριος και οι μαθητές του να πάνε στο σπίτι του πρίγκιπα, ο Βούδας είπε σε αυτούς τους μοναχούς ότι δεν είχαν προσκληθεί. « Ο κύριος των δώρων δεν σας έχει προσκαλέσει. Πηγαίνετε στη βόρεια περιοχή και πάρτε λίγο άγριο ρύζι που δεν έχει σπαρθεί ούτε έχει θεριστεί. Φέρτε το στο σπίτι του κυρίου με τα δώρα, και φάτε το εκεί.»

Αμέσως εκείνοι έπραξαν σύμφωνα με τις εντολές του Βούδα, πετώντας με τις πνευματικές δυνάμεις των αρχάτ (αγίων) στην βόρεια περιοχή και γέμισαν τις τσάντες τους με ρύζι. Μετά σε όμορφους σχηματισμούς σαν κοπάδι από άγριες χήνες στον ουρανό, πέταξαν πίσω στο παλάτι του Ένδοξου Πρίγκιπα, κάθισαν στην σειρά και έφαγαν αυτό το ξεχωριστό ρύζι. Όταν ο Ένδοξος Πρίγκιπας είδε τους μοναχούς να έρχονται πετώντας από τον ουρανό σε αυτόν τον όμορφο σχηματισμό, έμεινε έκπληκτος από θαυμασμό και πίστεψε. Τότε ζήτησε από τον Βούδα, «Ω, Κύριε! Από πού ήρθαν αυτοί οι υπέρλαμπροι, ουράνιοι, ενάρετοι, άγιοι και σοφοί άνδρες;»

Κι ο Βούδας είπε, «Εσύ θα έπρεπε να τους αναγνωρίσεις. Άκουσε με προσεκτικά πρίγκιπα, και εγώ θα σου πω την ιστορία τους. Αυτοί οι μοναχοί είναι αυτοί που εσύ αρνήθηκες να προσκαλέσεις.

Κι επειδή δεν τους προσκάλεσες, έπρεπε κι εκείνοι να πετάξουν μέχρι τον βοριά για να μαζέψουν λίγο ρύζι και να φάνε.»

Ωχ! Τρομερό. Πως νομίζετε ότι θα νοιώθατε αν βρισκόσασταν στην θέση του Ένδοξου Πρίγκιπα; Θα νοιώθατε ωραία; Θα ντροπιαζόσασταν; Θα ήταν απαίσια;

Όταν τα άκουσε αυτά ο Ένδοξος Πρίγκιπας, συναισθάνθηκε πολύ βαθιά μέσα του ντροπή. Λοιπόν, κι εσείς είστε πολύ έξυπνοι! Μαντέψατε σωστά. Ντράπηκε πολύ για τον εαυτό του. Μετάνιωσε γι αυτό που είχε κάνει και είπε στον Βούδα, «Αυτό συνέβη επειδή με τύφλωσε το σκοτάδι της άγνοιας και δεν κατάλαβα την αγιότητα αυτών των ανθρώπων γι' αυτό αρνήθηκα να τους προσκαλέσω. Κύριε, η ευσπλαχνία Σου είναι πέρα από κάθε σύλληψη. Αν και, αυτοί οι άγιοι άνθρωποι ήταν παρακατιανοί και ζητιάνοι αυτής της χώρας, με το έλεος του Κυρίου βρήκαν την χαρά σ' αυτόν τον κόσμο και απέκτησαν πνευματικά δώρα που θα τα έχουν αιώνια. Ω Κύριε! Εσύ ήρθες σ' αυτόν τον κόσμο γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο. Σε ικετεύω, εξήγησέ μου ποιες αρετές διέθεταν αυτοί οι άνθρωποι και οδηγήθηκαν σε Σένα και μπόρεσαν να λυτρωθούν, αλλά και ποιες προηγούμενες αμαρτίες είχαν κατ' αρχάς για να γεννηθούν ζητιάνοι;»

Όλα αυτά σχετίζονται με το κάρμα.

Και γι αυτό ο Βούδας τους έδωσε τις εξηγήσεις λέγοντας, «Πριν πάρα πολύ καιρό, αναρίθμητους αιώνες πριν, υπήρχε ένα βουνό που το λέγανε «Πολλοί Σοφοί (Rishis)». Κάποια φορά όταν ζούσαν εκεί κάπου δύο χιλιάδες σοφοί, ένας μάντης προφήτησε δώδεκα χρόνια ανομβρίας.» (Σοφός είναι κάποιος που με την πνευματική άσκηση έχει αποκτήσει θαυματουργικές δυνάμεις, που συμπεριλαμβάνουν το πέταγμα στον αέρα, την διόραση – σε πολλά χιλιόμετρα απόσταση – την ικανότητα να βλέπει μέσα από τοίχους και εμπόδια, κι άλλα παρόμοια. Ήταν και πάρα πολύ ενάρετοι επίσης. Γι αυτό τους ονόμαζαν σοφούς -Rishis) «Οι σοφοί λοιπόν επισκέφθηκαν το σπίτι ενός πλούσιου που τον έλεγαν Ειρηναίο και ζούσε σε εκείνη την περιοχή. Του ζήτησαν αν είχε να τους

προσφέρει τροφή και νερό για δώδεκα χρόνια, κι αν δεν είχε εκείνοι θα πήγαιναν αλλού.

«Ο πλούσιος άνθρωπος τους είπε, «Άγιοι και σοφοί πατέρες! Μην πάτε πουθενά αλλού. Μείνετε εδώ σας ικετεύω και εγώ θα σας τρέφω για δώδεκα χρόνια.»

Επειδή δεν θα είχαν βροχές για δώδεκα χρόνια, οι σοφοί πήγαν στο σπίτι αυτού του ανθρώπου και ζήτησαν να τους εξασφαλίσει την διατροφή για δώδεκα χρόνια.

«Τότε ο πλούσιος ρώτησε τον λογιστή του αν είχε αρκετές προμήθειες για να θρέψει τους σοφούς άγιους για δώδεκα χρόνια. Όταν του είπε ότι είχε αρκετά, ο πλούσιος διόρισε πεντακόσιους άνδρες να υπηρετούν τους σοφούς. Όταν οι πεντακόσιοι άνδρες είχαν υπηρετήσει για λίγο, βαρέθηκαν και άρχισαν να μουρμουρίζουν μεταξύ τους ότι παραήταν μπελάς να φροντίζουν αυτούς τους ζητιάνους.

«Τώρα εκείνο τον καιρό υπήρχε κάποιος άνθρωπος που καλούσε τους σοφούς να φάνε μεσημεριανό και αυτός είχε ένα πιστό σκύλο που τον ακολουθούσε. Μια μέρα ο άνθρωπος αυτός ξέχασε να τους καλέσει. Ο σκύλος όμως έτρεξε σε αυτούς, άρχισε να γαβγίζει και οι σοφοί κατάλαβαν ότι το φαγητό ήταν έτοιμο και πήγαν να φάνε. Λίγο καιρό αργότερα οι σοφοί ειδοποίησαν τον άνθρωπο που τους πρόσφερε φαγητό, ότι σύντομα έρχονται οι βροχές και ότι θα έπρεπε να προετοιμάσει τα χωράφια του για να σπείρει. Κι ο άνθρωπος έδωσε εντολή στους εργάτες του να αρχίσουν να δουλεύουν στα χωράφια.

«Φύτεψαν βρώμη, σιτάρι και όλων των ειδών τις σοδειές. Όταν οι σπόροι φύτρωσαν και έφθασαν στους είκοσι πόντους, ο άνθρωπος αυτός ρώτησε τους σοφούς να του πουν αν η σοδειά του θα ήταν καλή. Οι σοφοί του είπαν η σοδειά θα είναι καλή και τον συμβούλεψαν να ποτίζει από καιρού εις καιρό. Όταν έφθασε η ώρα του θερισμού, διαπιστώσανε ότι η σοδειά ήταν υπερπολλαπλάσια και ο νοικοκύρης χάρηκε που είδε τις αποθήκες του να γεμίζουν μέχρι το ταβάνι.

«Όταν οι πεντακόσιοι άνδρες που είχαν υπηρετήσει τους σοφούς στην αρχή, είδαν την θαυμαστή τους δύναμη που εκφράστηκε με την άμπλουτη σοδειά, ένοιωσαν ντροπή, μετάνιωσαν φρικτά και ομολόγησαν στους σοφούς τα αληθινά τους αισθήματα, λέγοντας «Άγιοι! Εμείς είμαστε αυτοί που σας ταπεινώσαν με λόγια προσβλητικά και ομολογούμε την αμαρτία μας. Στο μέλλον μακάρι να σας συναντήσουμε ξανά και να πετύχουμε την λύτρωσή μας.»

«Αυτά τα προσβλητικά λόγια που είχαν εκστομίσει εναντίον των αγίων ήταν η αιτία που τους έκανε να ξαναγεννηθούν σαν άθλιοι ζητιάνοι για πεντακόσιες ζωές. Αργότερα, έχοντας ομολογήσει την αμαρτία τους και έχοντας δώσει όρκο να ξανασυναντηθούν κάποτε, πράγματι με συνάντησαν και έβαλαν τέλος στον κύκλο των επαναγεννήσεων και του θανάτου.

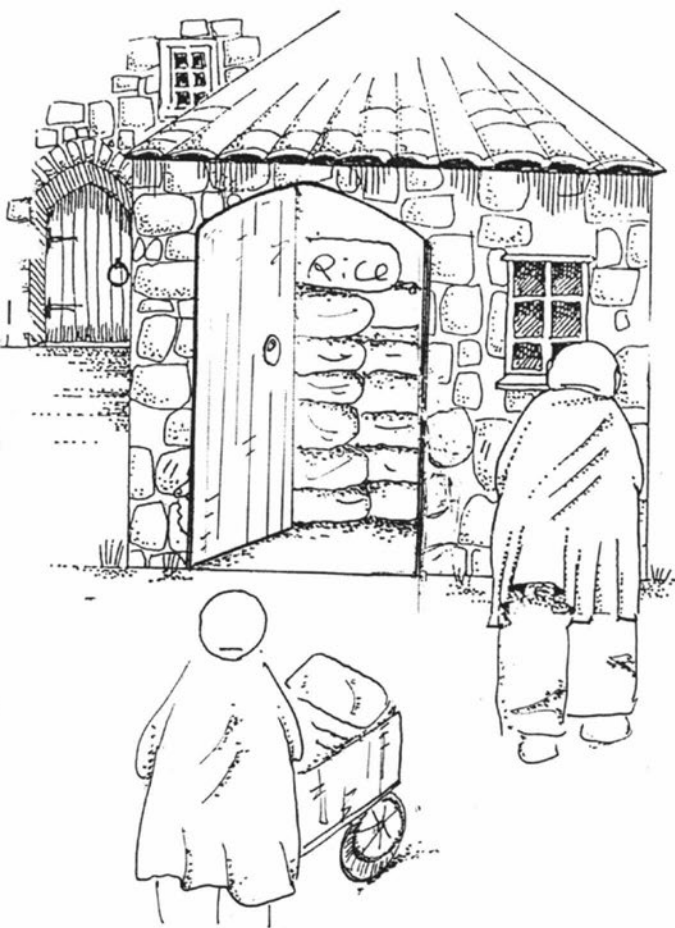
«Πρίγκιπα πρέπει να καταλάβεις τούτο. Εγώ ήμουν ο νοικοκύρης που τον έλεγαν Ειρηναίο. Ο λογιστής μου ήταν ο Ουντιγιάμα. (Ο Ουντιγιάμα ήταν μαθητής του Βούδα εκείνη την εποχή). Κι εσύ Ένδοξε Πρίγκιπα, ήσουν ο άνθρωπος που καλούσε τους αγίους καθημερινά για μεσημεριανό. Εσύ που το όνομά σου είναι Καλή Φωνή ήσουν ο σκύλος. (Υπήρχε ένα άτομο που καθόταν δίπλα στον πρίγκιπα και τον έλεγαν Καλή Φωνή.) Επειδή κάλεσες τους αγίους μόνο μία φορά με το γάβγισμα για να τους ειδοποιήσεις ότι το φαγητό ήταν έτοιμο, γι αυτό έκτοτε έχεις καλή φωνή σε όλες σου τις ζωές. Αυτοί οι πεντακόσιοι ζητιάνοι ήταν οι πεντακόσιοι υπηρέτες.»

Όταν ο Βούδας είχε μιλήσει με αυτόν τον τρόπο, κάποιοι από την μεγάλη συγκέντρωση κέρδισαν από τους πρώτους έως τους τέταρτους καρπούς του πνεύματος. Σε μερικούς αφυπνίσθηκε το κομμάτι της ανώτατης φώτισης μέσα τους. Όλοι είχαν πίστη στα λόγια του Κυρίου και αναγάλλιασε η καρδιά τους.

Οι περισσότερες ιστορίες αυτού του βιβλίου μας λένε πόσο όφελος αντλούμε από το να προσφέρουμε οτιδήποτε στα

μέλη κοινοβίου που εξασκούνται στον δρόμο του πνεύματος και διαλογίζονται. Ακόμα και οι σοφοί που δεν ήταν ασφαλώς ο Βούδας (πλήρως φωτισμένοι), αλλά απλώς ακολουθούσαν τον δρόμο της δικαιοσύνης και τον δρόμο της Αλήθειας. Από την άσκησή τους είχαν αποκτήσει σοφία σε κάποιο βαθμό και αγιότητα και δεν παρασύρονταν από τον δρόμο του κακού. Ως εκ τούτου οι άνθρωποι αυτοί άξιζαν τις προσφορές των σκεπτόμενων ανθρώπων.

Όποιος κι αν κάνει προσφορές σε αυτούς τους ανθρώπους θα αποκτήσει πολλές αρετές και πνευματικό όφελος για όλη την υπόλοιπη ζωή του, έως ότου συναντήσει τελικά ένα ζωντανό Βούδα και να αποκτήσει την τελική απελευθέρωση ή την ανώτατη φώτιση. Ακόμα κι ένας σκύλος, που από την καλοσύνη της καρδιάς του, γάβγισε για να ειδοποιήσει τους σοφούς ότι το γεύμα ήταν έτοιμο. Και μόνο γι αυτό που έκανε, γεννήθηκε ξανά σαν

άνθρωπος για πάρα πολλές ζωές και ήταν πάντα καλλίφωνος. Τελικά συνάντησε τον Βούδα όταν Εκείνος γεννήθηκε στην Ινδία και αυτός επίσης μαθήτευσε μαζί με τον Πρίγκιπα στο πλάι του Βούδα και εξασκήθηκαν στον δρόμο του πνεύματος.

Τώρα ο Ένδοξος Πρίγκιπας, δεν είχε κατακτήσει τέτοια πνευματική διάκριση για να ξεχωρίζει τα μέλη του κοινοβίου, είτε ήταν ζητιάνοι είτε ευγενείς. Αλλά ήταν το κακό κάρμα των ζητιάνων που κουβαλούσαν από τις προηγούμενες ζωές που τον εμπόδισε. Θυμόσαστε; Συνέβη όταν υπηρετούσαν τους σοφούς κάτω από τον Βούδα όταν Εκείνος ήταν λαϊκός. Επειδή είχαν δημιουργήσει αυτό το κακό προηγούμενο (κάρμα), όταν είχαν συναντήσει τον Ένδοξο Πρίγκιπα, εκείνος διαισθητικά ένοιωσε ότι αυτοί οι άνθρωποι δεν έπρεπε να συμπεριλαμβάνονται στην πρόσκλησή του. Παρόλ' αυτά, ακόμα κι αν επρόκειτο για το κάρμα των άλλων που στεκόταν εμπόδιο, ο Πρίγκιπας δεν έπρεπε να κάνει αυτή την διάκριση. Και δεν ήταν καν δικό του λάθος, γι αυτό δεν μπορούμε να τον κατηγορήσουμε. Ήταν το κάρμα των πεντακοσίων ζητιάνων από τις προηγούμενες ζωές τους. Ως εκ τούτου, βλέπετε, ότι αυτά που μας συμβαίνουν δεν είναι χωρίς λόγο κι αιτία.

Αυτή η ιστορία μας διδάσκει την υπομονή, την αποδοχή και την εγκαρτέρηση σε οποιαδήποτε δοκιμασία ζωής μας βάζουν οι Κύριοι του Κάρμα με σκοπό να μας καθαρίσουν από τις προηγούμενες αμαρτίες μας και τα παλιά μας λάθη. Πρώτα, τους πέντε κανόνες – που τηρούμε, φυσικά περικλείοντας την ευγενική καλοσύνη, την εγκαρτέρηση, την υπομονή και όλα αυτά. Οι κανόνες υπάρχουν εκεί για να μην σπέρνουμε τον κακό σπόρο για το μέλλον. Και οποιοδήποτε κακό κάρμα του παρελθόντος έχουμε μπροστά μας, με υπομονή και τρυφερότητα τα αποδεχόμαστε μέχρις ότου τα εξαλείψουμε. Για παράδειγμα σε αυτή την ιστορία, οι πεντακόσιοι ζητιάνοι, ακόμα κι αν είχαν κάνει σωρεία κακών πράξεων στο παρελθόν τους, μετάνιωσαν. Γι αυτό οι πράξεις

του παρελθόντος έσβησαν για τα καλά, μετά από πεντακόσιες ζωές που πλήρωναν την ανταπόδοση αυτών των πράξεων.

Τώρα ακόμα κι αν η τεμπελιά τους έκανε μερικές φορές να νοιώθουν πως οι σοφοί δεν ήταν άξιοι σεβασμού και προσφορών, μόνο και να το νοιώσουν στην καρδιά τους και να ξεστομίσουν μερικά λόγια ασέβειας, αυτοί οι πεντακόσιοι άνδρες, έπρεπε να γεννιόνται ως ζητιάνοι επί πεντακόσιες ζωές, να υπομένουν τις κακουχίες, τα βάσανα, την πείνα, το κρύο και τον εξευτελισμό των άλλων ανθρώπων, εξ' αιτίας της θέσης και της ζητιανιάς τους. Μετά έστω κι αν είχαν ξεπληρώσει όλες τους τις αμαρτίες, συνάντησαν τον Βούδα, έγιναν μέλη του πνευματικού του κύκλου, ακόμα και τότε, κουβαλούσαν κάποιο κατακάθι από την αμαρτία της ασέβειας, κι αυτό περιφερόταν στην ατμόσφαιρα του περιβάλλοντός τους. Γι αυτό ο Ένδοξος Πρίγκιπας, το μυρίστηκε, μπορούσε ακόμα να το αντιλαμβάνεται, να το βλέπει και να το νοιώθει με την διαίσθησή του. Γι αυτό αντέδρασε έτσι όπως αντέδρασε και αρνήθηκε να τους καλέσει στο συμπόσιο που είχε ετοιμάσει για την προσφορά στον Βούδα.

Βλέπετε λοιπόν πως ότι κι αν έχουμε κάνει, ή κάνουμε, ακόμα κι αν κανένας δεν το ξέρει, έστω και κανένας από αυτούς τους ανθρώπους δεν μας είδαν ποτέ να κάνουμε αυτά τα πράγματα, κι ούτε μας είχαν συναντήσει πριν, μπορούσαν ακόμα να ανιχνεύουν κάτι στην αύρα μας, στο ενεργειακό μας πεδίο, στο μαγνητικό μας περιβάλλον και να αντιδρούν ανάλογα. Αυτός είναι και ο λόγος που εμείς πρέπει να φροντίζουμε κάθε λεπτό τον εαυτό μας ώστε να παραμένει άψογος, καθαρός και συνειδητός, και να αγωνιζόμαστε να τον διατηρούμε πάντοτε έτσι. Ειδάλλως, οτιδήποτε μας συμβαίνει, δεν μπορούμε να κατηγορούμε κανέναν άλλον.

Η Μεγαλόψυχη Πριγκίπισσα

Άλλη μια ιστορία του Βούδα. Η ιστορία λέγεται, «η Πριγκίπισσα Σουν-ρεν.» «Σουν» σημαίνει καθαρή, αγνή, ενώ το «ρεν» σημαίνει υπομονετική. Επειδή εκείνη ήταν πάρα πολύ καλή και υπομονετική, γι αυτό την ονόμασαν Σουν-ρεν.

Αυτή η πριγκίπισσα ήταν κόρη ενός βασιλιά που τον έλεγαν Μπέρσα. Η πριγκίπισσα ήταν πολύ στοργική με τους γονείς της και είχε πολύ μεγάλη υπομονή μαζί τους. Όμως είχε ένα ελάττωμα, ήταν πολύ άσχημη, απαίσια άσχημη, φοβερά άσχημη, απίστευτα άσχημη. (γέλια) Εξ' αιτίας αυτής της ασχήμιας της, δεν παντρεύτηκε ούτε κι όταν ήταν δεκαοκτώ ετών. Το «άνθος» της ηλικίας της είχε μαραθεί, πριν καν ανθίσει. (γέλια)

Οι γονείς της δεν μπορούσαν να κανονίσουν κανέναν γάμο για την κόρη τους. Όλες τους οι προσπάθειες για να της βρουν έναν σύζυγο, απέβαιναν μάταιες. Κατηγορούσαν τον Θεό για την αδικία, λέγοντας ότι ο ίδιος ήταν υπεύθυνος που της έδωσε ένα τέτοιο πρόσωπο. Αυτή η πριγκίπισσα ήταν τόσο άσχημη που όποιος την έβλεπε δεν μπορούσε να αντέξει το θέαμα, λύγιζε και έστρεφε την πλάτη του.

Μα πόσο άσχημη μπορούσε να είναι; Ω! Η μύτη της ήταν τόσο χαμηλή και πλατιά και τα ρουθούνια της τόσο τεράστια που έδειχναν τον ουρανό! (Η Δασκάλα και το κοινό γελούν). Όλοι πρόσεχαν αμέσως τα ρουθούνια της. Το μέτωπό της είχε καρούμπαλα. Τα δόντια της ήταν μεγαλωμένα προς τα έξω, σαν να μην ήθελαν να την αφήσουν να έχει κανένα μυστικό. (γέλια) Όλα τα δόντια της έβγαιναν έξω για να πάρουν φρέσκο αέρα. Ήταν πολύ ζεστά για να μένουν μέσα στο στόμα της. Τα μάτια της, δεν φαίνονταν σαν μάτια, ήταν τόσο τεράστια και φαίνονταν απαίσια.

Παρέλειψα να αναφερθώ στο σώμα της. (γέλια) Ήταν ψηλή και λεπτή. Αλλά δεν της ταίριαζε. Περιπατούσε σαν σκιάχτρο. Όποιος την έβλεπε νόμιζε ότι μόλις είχε δει φάντασμα. Ήταν φοβερό! Πολλοί νέοι από βασιλικές οικογένειες πήγαιναν να σπουδάσουν στο εξωτερικό για να

βρουν δικαιολογία και ν' απομακρυνθούν από το σπίτι. (Η Δασκάλα και το κοινό γελούν.) Η ιστορία λέει ότι φοβόντουσαν μήπως γίνουν σύζυγοί της!

Η πριγκίπισσα θρηνούσε και θλιβόταν βαθιά όταν παρακολουθούσε τις δύο αδερφές της να κοιτάζονται στον καθρέπτη και να είναι ικανοποιημένες από τον τρόπο που φαίνονταν. Δεν ζήλεψε ποτέ τις αδερφές της, απλώς στενοχωριόταν και θλιβόταν από την ίδια της την εμφάνιση. Ήταν κυρία υψηλού ήθους και ανωτέρου πνεύματος αλλά οι αδερφές της ήταν υπερήφανες για τον εαυτό τους όμως δεν άρεσαν στους άλλους. Εκείνη όμως ήταν διαφορετική. Παρόλη την ασχήμια της όλοι την αγαπούσαν για τον χαρακτήρα της.

Οι αδερφές της ήταν υπεροπτικές και αλαζονικές για την ομορφιά τους. Ήξεραν ότι οι αδερφή τους ήταν τόσο άσχημη και σκόπιμα κινούσαν το βλέμμα τους κυκλικά (γέλια) για να την αγνοήσουν. Την κοιτούσαν περιφρονητικά και της έδειχναν ακόμα και τον πισινό τους. (γέλια) Ποτέ δεν της είχαν ρίξει ένα τρυφερό βλέμμα, δεν της έκαναν καμία φιλοφρόνηση, δεν την πλησίασαν, δεν την παρηγόρησαν και γενικά απέφευγαν κάθε επαφή μαζί της. Είχαν ακόμα ζητήσει από τον βασιλιά να μην της επιτρέψει ποτέ να βγει από το παλάτι για να αποφύγουν τα προσβλητικά λόγια και την περιφρόνηση της βασιλικής τους γενιάς. Έκτοτε λοιπόν της απαγόρευσαν να κυκλοφορεί και να παίζει έξω.

Χωρίς φίλους, ένοιωθε μοναξιά και απομόνωση. Ωστόσο, ακόμα και σε αυτή την κατάσταση τα στοργικά της αισθήματα για τους γονείς δεν είχαν αλλάξει. Τους σεβόταν και τους αγαπούσε τόσο αυτούς όσο και τις αδερφές της. Στους υποτελείς και στους υπηρέτες φερόταν πολύ ευγενικά και γενναιόδωρα. Όταν κάποιος ήταν φτωχός ή του έλειπε κάτι, εκείνη έκανε ό,τι καλύτερο περνούσε από το χέρι της για να τους βοηθήσει. Μοίραζε τα χρυσαφικά και τα προσωπικά της χρήματα για να αγοράζει φάρμακα για όσους είχαν ανάγκη. Αν κάποιος ήταν άρρωστος προσπαθούσε να τον/την βοηθήσει.

Αυτός ήταν ο λόγος που ήταν πολύ αγαπητή στους ανθρώπους, αντίθετα με τις αδερφές της. Η φήμη για τις αγαθοεργίες της, παρά το άσχημο της εμφάνισής της, είχε απλωθεί σε όλη την χώρα και είχε ξεπεράσει ακόμα και τα σύνορα της χώρας της. Είχε γίνει πασίγνωστη τόσο για το μέγεθος της αρετής όσο και το μέγεθος της ασχήμιας της.

Μια μέρα ο πρίγκιπας της γειτονικής χώρας που τον έλεγαν Σουν-ντέρ (στα Κινέζικα αυτό σημαίνει τον άνθρωπο που δείχνει ενδιαφέρον για τις αρετές), ήρθε στο δικό τους βασίλειο. Προφανώς δεν τον ενδιέφεραν καθόλου η γυναικεία ομορφιά, γιατί ο Πρίγκιπας Σούν-ντέρ ήθελε να την παντρευτεί. Μάλιστα! Όλοι οι άνθρωποι του παλατιού είχαν σοκαριστεί! Ο βασιλιάς κρατούσε τα χέρια του πρίγκιπα συνέχεια, ανησυχώντας μήπως αλλάξει γνώμη. (Η Δασκάλα και το κοινό γελούν) Ο βασιλιάς έδωσε την δικαιολογία ότι ευχαριστούσε τον πρίγκιπα αλλά πραγματικά ανησυχούσε μήπως δραπετέψει ο πρίγκιπας. Ο βασιλιάς άρπαξε τα χέρια του και τον αποκάλεσε Αϊ-τσι (Αϊ-τσι στα Κινεζικά δείχνει τον άνθρωπο που έχει την συναίσθηση της δικαιοσύνης.)

Ο βασιλιάς είπε στον Σούν-ντέρ, «Εκτιμώ πολύ την αγάπη σου για την θυγατέρα μου. Καμία γλώσσα δεν μπορεί να εκφράσει τα συναισθήματά μου. Εσύ είσαι έναν Αϊ-Τσι (άνθρωπος της δικαιοσύνης), που νοιάζεται περισσότερο για τον ενάρετο χαρακτήρα παρά για την γυναικεία γοητεία! Αν ποτέ χρειαστείς τίποτα στο μέλλον, εγώ θα είμαι απολύτως στο πλευρό σου. Από τώρα και στο εξής οι χώρες μας θα είναι μαζί στην ζωή και στον θάνατο»... κ.λ.π.

Ο βασιλιάς επιπλέον συμβούλεψε τον πρίγκιπα να κρατάει μέσα στο παλάτι την κόρη του, μετά τον γάμο τους, (γέλια) για να αποφεύγει τα κουτσομπολιά των ανθρώπων.

Ο πρίγκιπας την συνόδευσε στο σπίτι τους και έκανε ότι του είχε πει ο βασιλιάς. Αν και ο πρίγκιπας είχε πολύ ανοικτό μυαλό και ήταν γενναιόδωρος, οι ικανότητές του ήταν ακόμα

περιορισμένες. Η ασχήμια όμως της πριγκίπισσας παρέμενε απεριόριστη. Το περιορισμένο έναντι του απεριόριστου.

Τελικά ο πρίγκιπας δεν μπορούσε να το ανεχτεί άλλο. Ακόμα κι αν μερικές φορές θαύμαζε την καλοσύνη και την αρετή της, όταν την κοιτούσε δεν μπορούσε να την ανεχθεί άλλο. Δεν μπορούσε να της ρίξει ούτε ένα βλέμμα παραπάνω. Σταδιακά ο Σούν-ντέρ άρχισε να βρίσκει ενδιαφέρον στα παιχνίδια και στην διασκέδαση παρά στο ήθος και στην αρετή. Έβγαινε έξω χρησιμοποιώντας όλων των ειδών τις δικαιολογίες. Μία ήταν στο κυνήγι, την άλλη έπινε, την επομένη είχε σκάκι κ.ο.κ. Έτσι δεν την έβλεπε συχνά.

Η πριγκίπισσα ζούσε στο παλάτι και είχε τα πάντα αλλά εκείνη ήταν σαν ένα φτωχό πουλάκι. Βρισκόταν στο χρυσό κλουβί της κατάθλιψης. Βρισκόταν πάντοτε μέσα σε τέσσερις τοίχους και δεν είχε ιδέα το τι συνέβαινε στον έξω κόσμο. Η πριγκίπισσα ήταν πολύ μελαγχολική αλλά πίστευε ότι αυτή ήταν η μοίρα της. Ήταν πολύ υπομονετική κι έπαιρνε την ζωή στωικά. Σκεπτόταν πάντα την αιτία για την σημερινή της κατάσταση. Ίσως να έφταιγε ότι στις προηγούμενες ζωές της δεν είχε αρκετή πνευματική εξάσκηση, ή ίσως να οφειλόταν στο βαρύ της κάρμα. Όμως διεκπεραίωνε τα καθήκοντά της καλά και ποτέ δεν παραπονιόταν. Πάντοτε φερόταν στον σύζυγό της το ίδιο καλά όσο την πρώτη ημέρα που παντρεύτηκαν. Έφερνε βαρέως πάρα πολλά, αλλά παρέμενε αφοσιωμένη, τον φρόντιζε και τον υποστήριζε ολόψυχα. Παρόλο όμως που φερόταν πολύ γενναιοδωρα στους ανθρώπους του παλατιού, και πάλι συνέβαιναν κάποια ατυχή συμβάντα.

Οι παρακοιμώμενες του βασιλιά, οι πριγκίπισσες και οι συγγενείς της βασιλικής οικογένειας έρχονταν κοντά της για να επιδείξουν προκλητικά την ομορφιά τους. Επιπλέον συζητούσαν δημοσίως την ασχήμια της. Εκείνη με συνεχή εγκαρτέρηση τα ανεχόταν όλα αυτά και δεν θύμωσε ποτέ.

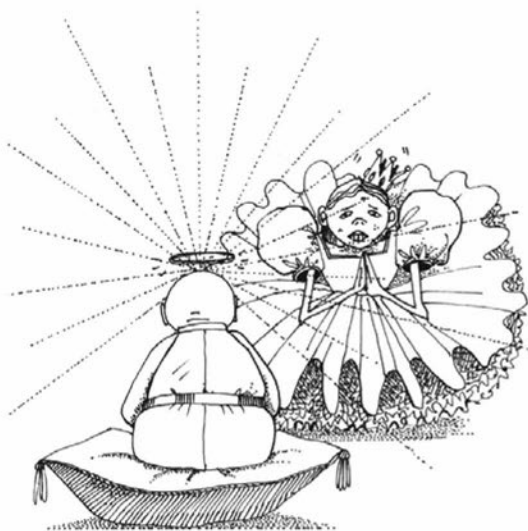
Ποτέ δεν φέρθηκε με αγένεια στους άλλους. Παρέμενε πάντοτε καλότροπη, υπομονετική και ευγενική.

Κάποια ημέρα, οι πλέον θηριώδης βασιλικές κυρίες και άλλες πριγκίπισσες σκέφθηκαν να της σκαρώσουν κάποιο αστείο. Ζήτησαν από τους συζύγους τους να οργανώσουν μια χορευτική εκδήλωση και να προσκαλέσουν πολλούς, συμπεριλαμβανομένης και της πριγκίπισσας με τον άνδρα της. Συνήθως σε αυτά τα χορευτικά πάρτυ απαιτείτο ο σύζυγος να προσέρχεται μετά της συζύγου του. Αυτές οι κυρίες είχαν περίπου την ίδια ηλικία με τον πρίγκιπα και ήταν πολύ σκανταλιάρες.

Τελικά ο Πρίγκιπας Σούν-ντέρ προσήλθε στον χορό μόνος του. Οι κυρίες αυλής και της βασιλικής οικογένειας καθώς και οι υπόλοιπες πριγκίπισσες, παντρεμένες και ανύπαντρες, επιδείκνυαν τα κάλλη τους στον πρίγκιπα και τον πείραζαν. Προσπαθούσαν να τον φλερτάρουν να τον γοητέψουν κ.ο.κ. Μερικές φορές τον πείραζαν σκόπιμα για να τον πειράξουν και να τον κάνουν να νοιώσει μειονεκτικά,

γνωρίζοντας ότι είχε παντρευτεί μια εξαιρετικά άσχημη γυναίκα.

Ο πρίγκιπας δεν έδινε πλέον σημασία στην ομορφιά της ψυχής. Κι ούτε μπορούσε να αντέξει πλέον τα γλοιώδη πειράγματα. Είχε οργιστεί εναντίον της γυναίκας του. Έτρεξε λοιπόν πίσω στο σπίτι γεμάτος οργή και

ντροπή για εκείνη. Μέσα του επαναλάμβανε ότι πρέπει να την χωρίσει. Ήταν αδύνατον πλέον να την ανεχτεί περισσότερο.

Την ίδια ημέρα, αλλά προτού επιστρέψει ο άνδρας της στο σπίτι, η πριγκίπισσα καθόταν μόνη στο δωμάτιό της, και δεν είχε ιδέα τι επρόκειτο να συμβεί. Ξαφνικά ένοιωσε να πλημμυρίζει από φόβο και εσωτερική φρίκη. Ήταν σαν η έκτη αίσθηση να την ειδοποιούσε ότι κάτι δυσοίωνα επρόκειτο να συμβεί. Μόνη καθώς ήταν με τις σκέψεις της, ξέσπασε σε λυγμούς. Έκλαιγε μόνη της. Το σώμα και η εμφάνισή της ήταν τόσο παράξενα και της είχαν προξενήσει πολύ πόνο. Ένωσε τις παλάμες της για πνευματικό χαιρετισμό και έπεσε στα γόνατα. Προσευχήθηκε στον ζωντανό Βούδα που εκείνη την εποχή ήταν ο Σακυαμούνι Βούδα. Πιθανόν να ήταν και μαθήτριά του Βούδα ή ίσως απλώς να είχε ακούσει το όνομα του Βούδα.

Προσευχόταν θερμά, «Εσύ είσαι ο ζωντανός Θεός, ο Φωτισμένος άνθρωπος ο Βούδας που σώζει τους ανθρώπους από τα βάσανά τους και απομακρύνει τα εμπόδια από μπροστά τους. Αυτή την στιγμή είμαι το πιο βασανισμένο πλάσμα σε όλη την γη. Δεν μπορώ να φύγω από το σπίτι μου για να έρθω να αποδώσω σεβασμό και τιμή σε Σένα, γι' αυτό σε παρακαλώ εισάκουσε την ευχή μου και έλα να με δεις. Εισάκουσε την επιθυμία μου, που είναι να έρθεις Εσύ να με δεις εδώ.»

Ο Σακυαμούνι Βούδα από το Μοναστήρι της Τζεταβάνα που βρισκόταν, συναισθάνθηκε την ειλικρίνειά της και πέταξε με το πνευματικό Του σώμα για να βρεθεί κοντά της. Η πριγκίπισσα ξέσπασε άλλη μια φορά σε λυγμούς καθώς αντίκρισε μπροστά της τον ίδιο τον Βούδα! Είχε ανάμικτα συναισθήματα χαράς και λύπης και συνέχιζε να κλαίει. Απευθύνθηκε στον Σακυαμούνι Βούδα και του είπε, «Τα σέβη μου στον Βούδα. Δεν γνωρίζω τι ήμουν στην προηγούμενη ζωή μου!»

Η πριγκίπισσα ζήτησε από τον Βούδα να την βοηθήσει να καταλάβει, αποκαλύπτοντας το κάρμα που είχε δημιουργήσει στην προηγούμενη ζωή της και είχε συμβάλει

στην τόσο μεγάλη ασχήμια της. Ακόμα να της πει ποιες ήταν οι καλές πράξεις είχε κάνει που την οδήγησαν να γεννηθεί σε πλούσια και αξιοσέβαστη οικογένεια. Οι άνθρωποι την σέβονταν και μερικοί την ζήλευαν, αλλά πολλοί την κοροϊδεύανε και κάνανε διακρίσεις εις βάρος της εξ' αιτίας της εμφάνισής της. Μετανόησε για τις κακές της πράξεις – όποιες κι αν ήταν – μπροστά στον Βούδα.

Ίκέτεψε τον Βούδα να πιστέψει στην ειλικρίνειά της. Μετάνιωνε φρικτά για όλες τις προηγούμενες αμαρτίες της, αν είχε κάνει.

Κι ο Βούδας της είπε, «Στην προηγούμενη ζωή σου, ήσουν μια πολύ όμορφη γυναίκα και σύζυγος. Ωστόσο είχες πολύ κρύα καρδιά απέναντι στους υπηρέτες και ζήλευες τους φίλους και τους συγγενείς σου που ήταν όμορφοι. Κοιτούσες επίμονα όσους ήταν περισσότερο όμορφοι. Συμπεριφερόσουν στους ανθρώπους με τραχύτητα και αγένεια. Βασισμένη στην όμορφη εμφάνισή σου, δεν έδειχνες σεβασμό στους άλλους. Ήσουν υπεροπτική, ψηλομύτα, απότομη. Αν μετανιώνεις πραγματικά ειλικρινά τώρα, αυτό το αμαρτωλό κάρμα θα φύγει, γιατί όλα δημιουργούνται από το μυαλό.»

Η πριγκίπισσα άκουγε την φωνή του οράματος του Βούδα. Η φωνή έφθανε στ' αυτιά της απαλή, ζεστή και

μελωδική. Ένοιωσε τόσο ευτυχισμένη, τόσο φωτεινή και βαθιά αγαλλίαση πλημμύρισε το σώμα και την ψυχή της. Μετάνωσε ακόμα πιο βαθιά. Γονάτισε εκεί που βρισκόταν και ζήτησε από τον Βούδα να την βοηθήσει να σβήσει το αμαρτωλό κάρμα. Κι επειδή ήταν πολύ ειλικρινής, μετανιωμένη και βαθύτατα συντετριμμένη, ο Σακυαμούνι Βούδα – με την φωτεινή Του μορφή, άγγιξε το κεφάλι της. Μετά εκείνη σήκωσε το κεφάλι και Τον κοίταξε στα μάτια.

Λέγεται ότι συνέχιζε να Τον κοιτάζει για πολλή ώρα.

(γέλια) Ίσως βρισκόταν σε έκσταση γι αυτό κράτησε πολλή ώρα. Λέγεται ότι διάρκεσε πολλές ώρες. Καθώς κοιτούσε στα μάτια τον Σακυαμούνι Βούδα, τα δικά της μάτια ομόρφαιναν και γίνονταν λαμπερά σαν τα δικά Του. Όταν κοίταζε την ευπρεπή παρουσία του Βούδα, ξαφνικά και η δική της εμφάνιση μεταμορφώθηκε σε ευπρεπή και ωραιότατη. Ήταν πανευτυχής. Την συνεπήραν τα πιο βαθιά συναισθήματα χαράς και αγαλλίασης. Θαύμαζε με ευλάβεια τον Βούδα, τον σεβόταν και τον αγαπούσε απεριόριστα.

Όποιο μέρος του Βούδα κοιτούσε, άλλαζε και το δικό της σώμα επίσης. Από την μια στιγμή στην άλλη μεταμορφώθηκε σε μια ωραιότατη πριγκίπισσα. Όταν τελείωσε η συνάντηση με το όραμα του Βούδα, ο Φωτισμένος

αποχώρησε με τον ίδιο τρόπο που είχε εμφανιστεί. Λέγεται ότι χρησιμοποιούσε μαγικές δυνάμεις, αλλά αυτό ήταν το Φως του πνευματικού του σώματος με το οποίο εμφανιζόταν όπου ήθελε!

Ο Βούδας είχε φύγει. Εκείνη την στιγμή ο πρίγκιπας έμπαινε στο σπίτι. Είχε φθάσει ο κόμπος στο χτένι και δεν άντεχε ούτε στιγμή να είναι μαζί με αυτή την γυναίκα, ήθελε οπωσδήποτε διαζύγιο. Όταν η πριγκίπισσα άκουσε τον καλπασμό του αλόγου του να πλησιάζει, η καρδιά της πήγε να σπάσει, καθώς σκεπτόταν τι επρόκειτο να γίνει. Ήταν πολύ νευρική και αμήχανη καθώς βγήκε έξω να υποδεχτεί τον άνδρα της.

Είδε το πρόσωπο του άνδρα της γεμάτο κακία, είχε τα νεύρα του και γι αυτό δεν τολμούσε να πει τίποτα. Αντίθετα γονάτισε μπροστά του για να του βγάλει τις μπότες. Αυτή ήταν μια συνήθεια που κρατούσε όποτε ο άνδρας της ερχόταν στο σπίτι. Τον βοηθούσε να βγάλει τα παπούτσια του για να νοιώσει πιο άνετα. Του έκανε μασάζ στα πόδια. Έβγαζε το στέμμα του που ήταν πολύ βαρύ. Αυτός ήταν ο τρόπος που αυτή η γυναίκα υποδεχόταν συνήθως τον άνδρα της. Έβαλε το ξίφος του στην θέση του και μετά του έβγαλε την ζώνη από την μέση που ήταν διακοσμημένη με πολύτιμα πετράδια, μαργαριτάρια και αχάτη. Και επίσης ήταν πολύ βαριά.

Α! και τότε ήταν που ο πρίγκιπας την πρόσεξε. Αναρωτήθηκε ποια να ήταν και κοίταξε ερευνητικά γύρω της. «Όχι, αποκλείεται να είναι αυτή!» Αλλά η μόνη που είχε αυτή την συμπεριφορά ήταν εκείνη, η γυναίκα του. Εκείνη έκανε τα ίδια πράγματα, με τον ίδιο τρόπο και την ίδια διάθεση. Το πρόσωπό της όμως ήταν εντελώς διαφορετικό το ίδιο και το σώμα της! Κοιτούσε γύρω του και δεν ήξερε γιατί. Τότε αποφάσισε να ρωτήσει την πριγκίπισσα, «Εσύ, ποια είσαι;»

Η πριγκίπισσα κατανοώντας την σύγχυσή του, του διηγήθηκε την όλη ιστορία με το όραμα του Βούδα, την προσευχή και την μεταμόρφωσή της, κ.λ.π.-κ.λ.π. Ουάου!

Ήταν τόσο πανευτυχής μαζί της ότι ξέχασε που ήθελε να την χωρίσει; (γέλια) Αργότερα έμαθε ότι το να διαλογίζεσαι ήταν η μεγαλύτερη ευλογία, έτσι έκτοτε διαλογίζονταν μαζί. (γέλια) Ίσως να πήγαν να πάρουν την μύηση και παρακολούθησαν ομαδικό διαλογισμό εκείνη την ημέρα. Ήταν πολύ επιμελείς στην πνευματική τους άσκηση και προσεύχονταν για να αποκτήσουν πνευματικές αρετές, ευλογία, διάκριση για να δίνουν φιλανθρωπίες και διαλογίζονταν να αυξήσουν την σοφία τους.

Μια μέρα, καθώς ήταν και οι δύο κεφάλτοι, έπιασαν φιλή κουβεντούλα μεταξύ τους. Και η πριγκίπισσα δεν μπορούσε να κρατηθεί άλλο και είπε στον άνδρα της, «Τελικά, νομίζω ότι σε ενδιαφέρει περισσότερο η γυναικεία γοητεία, παρά η ομορφιά της ψυχής.» (γέλια)

Του είπε ότι έπρεπε να αλλάξει το όνομά του επειδή ο πρίγκιπας έβρισκε περισσότερο ελκυστική στην εξωτερική ομορφιά παρά την ομορφιά της ψυχής. Ο πρίγκιπας είχε κοκκινίσει από ντροπή, έτσι φρόντισε να αλλάξει θέμα συζήτησης και πέρασε σε άλλα θέματα. (γέλια)

Για την πριγκίπισσα, είχε έρθει η ώρα της, έτσι ήταν αιχμάλωτη αυτής της καταναγκαστικής κατάστασης. Δεν μπορούσε να πάει έξω ούτε για να προσευχηθεί στον Βούδα. Λαχταρούσε να λατρεύσει τον Θεό της, δεν λαχταρούσε εξωτερικές ομορφιές. Πράγματι λαχταρούσε να προσευχηθεί στον Θεό της επειδή την πονούσε που η μοίρα της δεν ήταν καλή, που το σώμα της και η εμφάνισή της ήταν τόσο απαίσια, που της στερούσαν τις βασικές της ελευθερίες. Ήταν μια γυναίκα με ευγενική ψυχή αλλά της έλλειπε η ελευθερία. Όλοι οι άνθρωποι γύρω της την κατέκριναν. Την κατέκριναν τόσο πολύ που της καθάρισαν το κάρμα της αμαρτίας και την εξιλέωσαν! Εκείνη ακριβώς την ημέρα, ακόμα και ο άνδρας που τόσο υποληπτόταν ήθελε να την χωρίσει, είχε φθάσει να την κακομεταχειρίζεται συναισθηματικά. Αλλά να που όλη

αυτή η ψυχική της ταλαιπωρία, είχε καθαρίσει ένα κομμάτι από το κάρμα της.

Αυτό που την στενοχωρούσε και την πλήγωνε περισσότερο ήταν που δεν της επιτρεπόταν να πάει στο ναό να δει τον Βούδα – έστω κι αν η ψυχή της λαχταρούσε πολύ να Τον δει. Γι αυτό είχε προσευχηθεί ζητώντας Του να έρθει Εκείνος να την επισκεφθεί, κι εκείνη να έχει την ευκαιρία να ακουμπήσει το βλέμμα της επάνω Του. Δεν ήταν ότι ήλπιζε να αλλάξει η εμφάνισή της. Δεν είχε σκοπό να ζητήσει από τον Βούδα βοήθεια γι αυτό, εκείνη απλώς μετάνιωσε επειδή κατάλαβε ότι ήταν δικό της κάρμα από τις προηγούμενες ζωές της. Κι όμως άλλαξε η κατάστασή της εξ' αιτίας αυτού.

Αυτό που θέλω να πω, είναι ότι οι μαθητές που κάνουν πνευματική άσκηση, δεν χρειάζεται να ζητήσουν υλικά πράγματα. Αν αυτά έρθουν, θα έρθουν αβίαστα και φυσικά, και δεν πειράζει καθόλου αν δεν γίνει και τίποτα. Το πιο σημαντικό πράγμα είναι να αναζητάμε την Αλήθεια με ειλικρίνεια και να φροντίζουμε την υγεία της ψυχής μας, μετά τα εξωτερικά πράγματα θα ακολουθήσουν με φυσικό τρόπο. Όπως είπε και ο Ιησούς «ζητείτε πρώτον την Βασιλεία του Θεού και όλα τα υπόλοιπα θα προστεθούν σε σας.»

Θα πρέπει να έχουμε την πεποίθηση ότι είμαστε πιο όμορφοι. Δεν πιστεύετε ότι είστε όμορφοι, φωτεινοί και λαμπεροί; Ναι. Η εσωτερική μας ομορφιά βγαίνει προς τα έξω. Μερικές φορές γίνεται έτσι. Οι άνθρωποι τυφλώνονται από την ποιότητα του εσωτερικού μας φωτός, που δεν βλέπουν τις αδυναμίες μας και την εξωτερική μας εμφάνιση. Αυτό είναι η αλήθεια.

Όταν είμαστε χαρούμενοι, ευτυχισμένοι, ανοικτόμυαλοι, δεν φαινόμαστε όμορφοι; (ακροατήριο:Ναι.) Μερικοί είναι χαριτωμένοι και όμορφοι αλλά είναι κατηφείς και θλιμμένοι, κι έτσι δεν θέλουμε να τους συναναστρεφόμεστε. Όσο όμορφος κι είσαι, δεν θα μπορούσα να κοιτάζω αυτά τα κατηφή πρόσωπα ακόμα κι αν με

παρακαλούσατε να το κάνω. Δεν είναι ανάγκη να νοιάζεσαι για την εξωτερική σου ομορφιά τόσο πολύ, παρά μόνο για ότι βρίσκεται μέσα. Αν είμαστε όμορφοι από μέσα μας, η εξωτερική μας εμφάνιση εναρμονίζεται με αυτό. Ενώ η αρνητική δύναμη που απορρέει προς τα έξω θολώνει και σκοτεινιάζει το πρόσωπό μας.

Όταν είμαστε στενοχωρημένοι και βαλαντωμένοι, ασημαίνουμε. Εμείς που ακολουθούμε την πνευματική άσκηση, παρότι δεν ποθούμε εξωτερικά πράγματα, αυτά μας δίνονται απλόχερα. Αν όμως δεν τα έχουμε και πάλι καλά είμαστε. Μετά από περισσότερη πνευματική άσκηση, ούτε που μας νοιάζουν αυτά τα πράγματα. Η φυσική ομορφιά είναι καλή, αλλά το να μην είσαι φυσικά όμορφος, κι αυτό καλό είναι.

Μια Τσιγκούνα Γριά

Στους πρόποδες ενός βουνού στην Ινδία ζούσε μια γριά γυναίκα. Αυτή η γυναίκα αγαπούσε την «απομόνωση». Οι περισσότεροι άνθρωποι που θέλουν την απομόνωση, συνήθως επιζητούν την άμεση επικοινωνία με τον Θεό. Θέλουν να είναι μόνοι και μακριά για να μπορούν απερίσπαστοι να συλλογίζονται τον Θεό, να διαλογίζονται στον Θεό, να μπορούν να θυμούνται τον Θεό, να μπορούν να αγαπούν τον Θεό, να μπορούν να

βλέπουν τον Θεό, να μπορούν να ακούνε τον Θεό, να μπορούν να μιλούν με τον Θεό, κ.λ.π. Αυτό είναι το νόημα της αληθινής απομόνωσης.

Αλλά αυτή η γυναίκα δεν ενέπιπτε σε αυτή την περίπτωση. Ήταν η πλέον μίζερη από όλους τους μίζερους της χώρας, πράγμα που σημαίνει ότι ήταν πολύ τσιγκούνα. Ζούσε μόνη στην απομόνωση μόνο και μόνο επειδή δεν της άρεσε να μοιράζεται τα υπάρχοντά της και το φαγητό της με τους άλλους ανθρώπους. Η ελεημοσύνη ήταν άγνωστη λέξη γι αυτή. Δεν άφηνε να πέσει ούτε ένας κόκκος ρυζιού για τους χωρικούς της Καμπότζη. (γέλια) Σε όλη την ζωή της, δεν είχε δώσει ποτέ τίποτα σε κανέναν, ούτε καν την φθαρμένη της σφουγγαρίστρα. Όταν φθειρόταν την επισκεύαζε, την έχωνε κάπου μήπως και χρειαστεί και ποτέ δεν την έδινε σε κανένα.

Τώρα, στο Ινδικό πάνθεο υπάρχει ένας Θεός που τον λένε Βισνού. Ξέρετε τον Βισνού, είναι ο δεύτερος πιο γνωστός Θεός. Εκείνος λοιπόν, παρακολουθούσε με ενδιαφέρον την ζωή και την δράση αυτής της πολύ ενδιαφέρουσας γηραιάς κυρίας. Ανακάλυψε ότι σύντομα επρόκειτο να πεθάνει, μετά την Πρωτοχρονιά. (γέλια.) Μόλις φάει την πρώτη μπουκιά από το ψωμί ρυζιού, πιθανόν να πνιγεί. Είναι αλήθεια ότι υπάρχουν πολλοί μεγάλοι άνθρωποι στην Ιαπωνία που πνίγονται από ψωμί ρυζιού στις γιορτές της Πρωτοχρονιάς. Εσείς φροντίστε να μην τρώτε πολύ ψωμί ρυζιού που γίνεται από το κολλώδες ρύζι, σωστά; Δεν μπορώ να φανταστώ πως μπορούν να πνιγούν με αυτό, αλλά κάποιος το είχε πάθει.

Ο Θεός είδε ότι αυτή η γυναίκα είχε μόνο τρεις μέρες ζωής στην Γη. (Τι καλά! Μερικοί άνθρωποι θα μοιράζονταν τα υπάρχοντά της μετά θάνατον.) Γι αυτό ο Θεός Βισνού, κάλεσε τον Μπουσάντι κοντά του και του είπε, «Πολύ αγαπητέ μου Μπουσάντι, τουλάχιστον σήμερα, άρπαξε κάτι από αυτή την γυναίκα, γιατί μέχρι αύριο πρέπει να πεθάνει. Όταν πεθάνει, να έχει κάτι πιστωμένο στον λογαριασμό της, αν της κλέψεις κάτι, έστω λίγη σοκολάτα ή ίσως ποπ-κορν.» (Γέλια)

Ο Μπουσάντι ένευσε το κεφάλι του συμφωνώντας.

Παίρνοντας την μορφή ενός κορακιού κάθισε στο δένδρο κοντά στο σπίτι της Κατσάνι. Κατσάνι ήταν το όνομα της γριάς γυναίκας. Εκείνη την ώρα έπλενε μια χούφτα φακής που την είχε μουσκέψει στο νερό για να την βράσει. Εκείνη την στιγμή ο Μπουσάντι βρήκε ευκαιρία να βουτήξει και να γεμίσει το ράμφος του με φακή. Έδωσε ένα ξαφνικό πήδο και βρέθηκε δίπλα στο δοχείο που έπλενε αρπάζοντας με το ράμφος του την φακή σαν αστραπή, «Τσαφ!» (γέλια)

Αλλά αυτή η γυναίκα που βρισκόταν πάντα σε επιφυλακή, πρόλαβε και τον άρπαξε από τον λαιμό με ακόμα μεγαλύτερη ταχύτητα, έτοιμη να τον καρδώσει. Τον κρατούσε από τον λαιμό, έτσι. Παναγία μου! (γέλια) Άρχισε να του στρίβει τον λαιμό για να μην τον αφήσει να καταπιεί την φακή. (ακροατήριο: «Ωχ!») Θεέ μου! Εντωμεταξύ, με το άλλο της χέρι, άνοιξε το ράμφος του πουλιού και ζούλιξε το λαρύγγι του για να βγάλει έξω και την τελευταία φακή από το στόμα του κορακιού που μέχρι τώρα αγωνιούσε για την ζωή του.

Ω! Αυτό θέλει βραβείο (γέλια)- Η πιο Τσιγκούνα Γυναίκα της Ιστορίας. Δεν ξέρω ακριβώς αν υπήρχε πράγματι μια τέτοια ιστορία, αλλά θα πρέπει να υπήρχε. Μερικοί άνθρωποι είναι τόσο τσιγκούνηδες, βλάκες, σκληροί, κρυόκαρδοι. Ο Μπουσάντι έδινε μάχη για την ζωή του,

γκλούπ, γκλούπ, γκλούπ...(γέλια)
Τουλάχιστον τον άφησε να φύγει
αφού βεβαιώθηκε ότι είχε βγάλει
και την τελευταία φακή από το
στόμα του.

Πετώντας πίσω στον Θεό
Βισνού, ένοιωθε μισοπεθαμένος
δεν μπορούσε να σταθεί στα πόδια
του όταν έφθασε. Ο Θεός Βισνού
τον ρώτησε τι έγινε από την στιγμή
που ξεκίνησε για την αποστολή
του, κι ο Μπουσάντι του είπε
ασθμαίνοντας όλη την ιστορία.
Λαχανιάζοντας σε κάθε λέξη
πρόσθεσε, «Ω, Κύριε, κόντεψε να

με καρυδώσει. Δεν μπόρεσα να πετύχω στην αποστολή μου,
και λυπάμαι πολύ γι αυτό. Δεν μπόρεσα να αρπάξω ούτε σπυρί
από αυτή την αναθεματισμένη γριά.»

Τότε του λέει ο Κύριος, «Αχ, Μπουσάντι μην το λες
αυτό. Πλησίασε να εξετάσω προσεκτικά το στόμα σου. (γέλια)
Άνοιξε το στόμα σου, για να κοιτάξω καλά.

Άνοιξε ο Μπουσάντι το ράμφος του και ο Κύριος
Βισνού, χρησιμοποιώντας το τρίτο του μάτι – το μάτι της
σοφίας, και με την βοήθεια ενός μεγεθυντικού φακού κοίταξε
βαθιά στο λαρύγγι του, «Αχά, κάτι βλέπω εκεί. (γέλια) Τι είναι
αυτό; Για να δω καλύτερα τι είναι, πρέπει να είναι κάτι.»

Είδε ένα μικρό κομματάκι φλούδας από μία φακή που
είχε κολλήσει στον ουρανίσκο του. (γέλια) Δόξα τω Θεώ!
Τουλάχιστον δεν έκανε τόσο κόπο άδικα. «Κοίτα Μπουσάντι,
υπάρχει ένα μικρό κομμάτι από φλούδα μιας φακής κολλημένο
στον ουρανίσκο σου. Είμαι ικανοποιημένος.» είπε ο Θεός.

Ω! ναι, είναι πανεύκολο να ικανοποιήσεις τον Θεό.

Όστε λοιπόν υπήρχε κάτι, να πιστωθεί στον
λογαριασμό της γιαγιάς και να χρησιμοποιηθεί υπέρ της. Ω!

ευλογημένος ο Θεός, είναι τόσο συμπονετικός, τόσο στοργικός και ελεήμων! Τώρα λοιπόν του λέει, «Μπουσάντι, όταν επιστρέψει στον κόσμο μετά τον θάνατό της, να την βάλεις να τρέφεται με τα φλούδια αυτού του συγκεκριμένου καρπού που βρέθηκε κολλημένο στον ουρανίσκο σου.»

Η γριά γυναίκα λοιπόν θα έτρωγε σε όλη την καινούργια ζωή της από αυτό. Λέγοντας αυτά ο Θεός, εξαφανίστηκε.

Είναι τεράστια και αξιοθαύμαστα τα οφέλη της ελεημοσύνης, της δικαιοσύνης ακόμα κι αν γίνεται ακούσια. Ατέλειωτη και καταιγιστική είναι η αγάπη και η συμπόνια του Θεού. Αυτή είναι η μυστήρια δυναμική ακόμα και της ελάχιστης πράξης καλοσύνης και ελεημοσύνης. Ίσως και εκείνη να μην ήθελε να βγάλει αυτό το κομματάκι γιατί ήξερε ότι ήταν άχρηστο. «Άσε, δεν υπάρχει και τίποτα εκεί.» (γέλια)

Ο ίδιος ο Θεός με την μεγάλη αγάπη Του, δημιουργεί ευκαιρίες για διόρθωση και αγιοσύνη των ασυνείδητων και αμαρτωλών ανθρώπων. Η γριά γυναίκα που δεν είχε κάνει καμία αγαθοεργία στην ζωή της, έλαβε την χάρη να τρώει ψωμί από φλούδες φακής. Κι αν δίνουμε κάτι παραπάνω, πόσα περισσότερα θα έχουμε να παίρνουμε;

A decorative border with intricate, symmetrical floral and scrollwork patterns in a dark grey color, framing the central text.

Τρεις Βλαμμένοι Υπηρέτες

Ένας πάρα πολύ πλούσιος άνθρωπος, δισεκατομμυριούχος, είχε τρεις υπηρέτες. Ο ένας ήταν πολύ προνοητικός, ο άλλος πολύ φρόνιμος, κι άλλος πολύ ευγενικός. Ο πλούσιος ήταν πολύ ευχαριστημένος με τους υπηρέτες.

Μια φορά, ο γιος του πλούσιου ανθρώπου, έπεσε μέσα στο ποτάμι κατά λάθος και πνιγόταν. Ο δεύτερος υπηρέτης που ήταν πολύ φρόνιμος και μυαλωμένος είδε την σκηνή. Ωστόσο ήταν τόσο φρόνιμος που πήγε πίσω να το πει στο αφεντικό του «Αφεντικό, ο γιος σου μόλις έπεσε στο ποτάμι. Μπορώ να τον

σώσω; (το κοινό γελάει.) Πιστεύεις ότι μπορούμε να τον σώσουμε ή όχι; Ποιος είναι ο καλύτερος τρόπος; Πρέπει να το συζητήσουμε οι δυο μας για να δούμε τι καλύτερο πρέπει να κάνουμε.»

Φυσικά ο πλούσιος άνδρας οργίστηκε πάρα πολύ μαζί του και τον πέταξε έξω.

Ο ίδιος πλούσιος άνθρωπος έτρεξε με την ψυχή στο στόμα για να σώσει τον γιο του, αλλά μέχρι τότε ήταν πολύ αργά. Γι' αυτό φώναξε τον πρώτο υπηρέτη που ήταν πολύ προνοητικός, να πάει να αγοράσει ένα φέρετρο για να θάψει το παιδί του. Καθώς ο υπηρέτης αυτός ήταν άνθρωπος που προετοιμαζόταν για πράγματα που δεν είχαν ακόμα συμβεί, αγόρασε δύο φέρετρα. (Η Δασκάλα και το κοινό γελούν.) Είπαμε ήταν πολύ προνοητικός! Το αφεντικό του ήταν τόσο οργισμένο που του είπε, «Μόνο ένας μου γιος πνίγηκε, εσύ γιατί έπρεπε να αγοράσεις δύο φέρετρα;»

Ο υπηρέτης απάντησε, «Σε περίπτωση που πεθάνει και ο δεύτερος γιος σου, ή αν πνιγεί κι εκείνος, ή αν πεθάνει από κάποιο άλλο ατύχημα, (το κοινό γελά) δεν θα χρειαστεί να ξανατρέχουμε να αγοράζουμε καινούργιο ξανά. Γλιτώνουμε χρόνο, κόπο και χρήματα!»

Ο πλούσιος άνθρωπος, εκτός εαυτού, πέταξε κι αυτόν έξω!

Τώρα του έμενε μόνο ένας υπηρέτης. Αυτός που ήταν πολύ ευγενικός. Ο πλούσιος ήταν ακόμα πολύ ευχαριστημένος μαζί του. Μια μέρα αυτός και ένας άλλος υπηρέτης έβγαλαν έξω το αφεντικό τους για να δει την θέα και τον μετέφεραν επάνω σε ένα σεντάν (ειδικό φορείο). Καθ' οδόν συνάντησαν ένα ελώδες ποτάμι όπου το νερό δεν ήταν και πολύ βαθύ. Αν διέσχιζαν το ποτάμι τα ρούχα τους θα μουσκεύονταν και θα λερώνονταν. Ο άλλος υπηρέτης δίστασε. Δεν ήθελε να λερώσει τα ρούχα του κι έτσι πρότεινε να επιστρέψουν στο σπίτι. Όμως ο ευγενικός υπηρέτης είπε, «Μην τολμήσεις να στραφείς προς τα πίσω! Όσο το αφεντικό μας είναι ευχαριστημένο, εμείς

πρέπει να προχωράμε μπροστά. Εμείς οι ίδιοι δεν είμαστε τόσο σημαντικοί!» Τότε διέσχισαν το ποτάμι, χωρίς να νοιάζονται για τον εαυτό τους.

Όταν το αφεντικό άκουσε την συζήτηση και κατάλαβε ότι ο υπηρέτης του ήταν τόσο πιστός

και αφοσιωμένος, ευχαριστήθηκε πολύ. Τότε είπε στον υπηρέτη, «Μια που είσαι τόσο προνοητικός, τόσο αφοσιωμένος και πιστός σε μένα, εγώ θα σου δώσω καινούργια ρούχα και θα αυξήσω τον μισθό σου όταν επιστρέψουμε στο σπίτι.»

Μόλις άκουσε κάτι τέτοιο ο ευγενικός υπηρέτης, άφησε κάτω το φορείο (εκείνη ακριβώς την στιγμή που στέκονταν στην μέση του ποταμού), για να απαντήσει στο αφεντικό του με υπόκλιση έχοντας ενωμένες τις παλάμες του στο σημείο της καρδιάς, για να δείξει την ευγνωμοσύνη του, λέγοντας «Ευχαριστώ κύριε για την μεγάλη σου καλοσύνη!» (Η Δασκάλα και το κοινό γελούν.)

Βλέπετε λοιπόν, ότι συγκριτικά δεν διαφέρουν και πολύ οι υπηρέτες από τους δικούς μας μαθητές, έτσι δεν είναι; (το κοινό γλάει.) Δεν ξέρουν πώς να αξιολογήσουν μια κατάσταση και να ενεργήσουν ανάλογα. Ο καθένας έχει το δικό του χάρισμα, αλλά το χρησιμοποιεί σε λάθος τόπο.

Θυμόσαστε ότι ο Κομφούκιος είχε πολλούς διάσημους μαθητές. Ο Τζε-Λου ήταν πολύ γενναίος και ο Ζαν-Τσιο ήταν πολύ φρόνιμος. Άλλά ο καθένας τους διέθετε μόνο αυτή την ιδιότητα. Αν είσαι τόσο φρόνιμος, δεν ξέρεις πώς να χαλαρώσεις. Αν είσαι τόσο γενναίος, δεν ξέρεις πότε να είσαι ταπεινός και υποχωρητικός. Ξέρουμε λοιπόν ότι δεν είναι καλό να είσαι των άκρων.

Αν και ήταν πάρα πολύ καλοί, είχαν ανάγκη να έρθουν στον Κομφούκιο για να διδαχτούν από αυτόν, καθώς εκείνος ενσωμάτωνε όλες τις αρετές – γενναίος, αλλά όχι ακραία γενναίος, υποχωρητικός, αλλά όχι ακραία υποχωρητικός. Ήξερε πώς να συμπεριφέρεται σε κάθε περίπτωση. Αντιμετώπιζε τα πράγματα με έναν μάλλον ουδέτερο τρόπο χωρίς πάθος και φανατισμό.

Οι περισσότεροι από εμάς έχουμε μια τάση να είμαστε σκληροτράχηλοι. Αν χρησιμοποιήσουμε αυτή την ιδιότητα στο σωστό μέρος θα είναι καλό. Ωστόσο αν την χρησιμοποιήσουμε σε λάθος τόπο, θα είναι κακό. Είναι σαν να χρησιμοποιούμε τον ηλεκτρισμό για να ανάψουν φως, ή να δημιουργήσουν κρύο ή ζεστό αέρα. Αλλά αν αγγίξουμε τον ηλεκτρισμό κατευθείαν, θα μπλέξουμε άσχημα. Επιπλέον έχουν εφευρεθεί τόσα πολλά καινούργια φάρμακα που φέρνουν θεραπεία, αλλά μια υπερβολική δόση μπορεί να είναι θανατηφόρα.

Ερχόμαστε σε αυτή την ζωή για να μάθουμε να είμαστε τέλειοι, για να μπορούμε να χρησιμοποιούμε κάθε πνευματική ιδιότητα και να γνωρίζουμε πώς να την χρησιμοποιούμε κατάλληλα. Δεν μπορούμε να λέμε ότι επειδή είμαστε πολύ γενναίοι, τότε προχωράμε μπροστά και κάνουμε πράγματα χωρίς να νοιαζόμαστε για τίποτα. Αν είμαστε γενναίοι αλλά

δεν διαθέτουμε σοφία, καταλήγουμε να πληγώνουμε τον εαυτό μας και τους άλλους.

Ας Ξαναβρούμε Την Ταπεινότητά μας

Κάποιος άνθρωπος ήθελε πολύ να ακολουθήσει τον δρόμο του πνεύματος. Διάβαζε λοιπόν πολλές ιστορίες και γραφές και όλα αυτά έλεγαν: «Η Ταπεινότητα είναι η υπ' αριθμόν, μια ιδιότητα που δείχνει ότι κάποιος έχει αποκτήσει την αγιότητα.»

Ως εκ τούτου, λαχταρούσε να μάθει να είναι ταπεινός.

Διάλεξε έναν δάσκαλο που τον ακολουθούσε για να μάθει από αυτόν. Έλεγε στον δάσκαλό του ότι επιθυμούσε να δει τον Θεό, αλλά δεν γνώριζε το πώς να μάθει να είναι ταπεινός. Ένοιωθε ότι δεν ήταν καθαρός μέσα του, συναισθανόταν ότι δεν ήταν αρκετά απλός και ταπεινός, γι αυτό δεν μπορούσε να δει τον Θεό.

Ο Δάσκαλός του, του είπε, «Καλά! Τώρα θέλω από σένα να πάς και να βρεις κάτι ή κάποιον πιο βρώμικο, πιο ποταπό και κατώτερο από σένα. Φέρ' το σε μένα, ή απλώς να μου το πεις. Μετά εγώ θα σε οδηγήσω πώς να διδαχτείς από αυτό και πώς να γίνεις πιο απλός και ταπεινός.»

Εκείνος ταξίδεψε από την Ταϊπέι μέχρι το Καοχσιούγκ, αλλά δεν μπόρεσε να βρει κανέναν ούτε και στο Μιαολί ακόμα. Αν και εμείς εδώ έχουμε τα χάλια μας, κανένας δεν ήταν πιο χάλια από εκείνον. Ένοιωσε απογοήτευση.

Κάποια φορά ενώ βρισκόταν στην τουαλέτα ξαφνικά του πέρασε η ιδέα ότι τα κόπρανα πρέπει να είναι πιο ποταπά από τον εαυτό του, αφού κανένας δεν τα θέλει και μόλις τα βλέπει τα αηδιάζει, κλείνει την μύτη του και φεύγει τρέχοντας. Ήθελε να πάρει τα κόπρανα και να τα πάει στον δάσκαλό του, γιατί δεν μπορούσε να βρει τίποτα πιο ποταπό από αυτό.

Την στιγμή που άπλωνε το χέρι του, και πριν «τα» αγγίξει, άκουσε ξαφνικά μια φωνή που του είπε, «Μην με αγγίζεις! Μην κινηθείς! Μην με ακουμπήσεις!»

Ο άνθρωπος τα 'χασε και αναρωτιόταν για το ποιος είχε μιλήσει. Μετά η φωνή ακούστηκε ξανά, «Μην τολμήσεις να με αγγίξεις!»

Φαινόταν ότι τα κόπρανα του μιλούσαν. Εντελώς ξαφνιασμένος, μπόρεσε να ψελλίσει, «Γιατί όχι; Γιατί δεν μπορώ να σε αγγίξω;»

Κι εκείνο είπε, «Δεν βλέπεις; Δεν καταλαβαίνεις; Ήμουν ένα κομμάτι κέικ με τέλειο σχήμα χθες. (Το κοινό γελάει). Ήμουν τόσο χαριτωμένο, τόσο πολύτιμο και αξιόλογο, άξιο για να καταναλωθεί κι από βασιλιά ή να με προσφέρουν σε κανένα μεγάλο άγιο. Τώρα μόνο και μόνο που συναναστράφηκα μαζί σου μία φορά, σήμερα κατάντησα σε αυτό το χάλι. Κανείς δεν θέλει να με κοιτάξει τώρα, κι ούτε και να με πλησιάσει. Όταν με βλέπουν κλείνουν τα μάτια τους, κρατάνε τις μύτες τους και όπου φύγει-φύγει. Όλοι με σιχαίνονται. Και για να ξέρεις έφθασε σε αυτή την κατάντια επειδή συναναστράφηκα μαζί σου μία και μοναδική φορά! Αν με αγγίζεις άλλη μια φορά, τι φοβερό, (το κοινό γελάει) ποιος ξέρει τι θ' απογίνω; Ούτε που μπορώ να σκεφθώ τι μεγαλύτερα κακά θα μου συμβούν. Γι αυτό, σε παρακαλώ μην σκεφθείς να με αγγίξεις.»

Τότε, ο άνθρωπος πραγματικά κατάλαβε και ένοιωσε ταπεινωμένος.

Όλοι νομίζουμε ότι είμαστε πολύ αξιόλογοι, αλλά η αλήθεια είναι ότι μπορεί να μην είμαστε! Πιστεύουμε ότι

είμαστε καλύτεροι από τα κόπρανα, αλλά η αλήθεια είναι ότι αυτό κατάντησε έτσι εξ' αιτίας μας. Εμείς που ασκούμαστε πνευματικά, γνωρίζουμε πολύ καλά αν διαθέτουμε την ιδιότητα της ταπεινότητας ή όχι. Και μη νομίζετε ότι είμαστε τίποτα σπουδαίο.

Ο Κόκκινος Νάνος
&
Ο Πράσινος Νάνος

Αυτή είναι μια ιστορία που αφορά δύο πώς να τους πούμε, ημιφαντάσματα, ημίθεους. Ίσως μισό αγγέλους και μισό νάνους. Αυτοί οι δυο ζούσαν μαζί. Ο ένας ήταν πράσινος και ο άλλος ήταν κόκκινος, (Δασκάλα γελάει) όπως έχουμε τα φανάρια κυκλοφορίας έξω. Το πράσινο είναι για την ειρηνική και ανεμπόδιστη κυκλοφορία. Το κόκκινο είναι για πόλεμο, εμπόδια, κοκκάλωμα. Οι δυο τους πάντως ζούσαν μαζί στα βουνά ευτυχισμένοι, χωρίς προβλήματα, άγχη, επιθυμίες, τίποτα τέτοια.

Ζούσαν εκεί για πάρα-πάρα πολλούς αιώνες. Και συχνά, όταν δεν είχαν τίποτα να κάνουν, κάθονταν στην κορυφή του βουνού και αγνάντευαν τον κόσμο των ανθρώπων κάτω. Έβλεπαν όλο το τρέξιμο, τους ανθρώπους να κινούνται πάνω-κάτω, κι όλα αυτά. Έβλεπαν ότι ο κόσμος άλλαζε διαρκώς. Μια μέρα ο πράσινος λέει στον κόκκινο, «Βλέπεις ότι εμείς έχουμε ζήσει ήδη πολλούς αιώνες εδώ και η ζωή μας δεν άλλαξε ποτέ, κάθε μέρα τα ίδια πράγματα. Αλλά ο κόσμος εκεί κάτω, ο κόσμος των ανθρώπων, αλλάζει κάθε μέρα. Πως γίνεται αυτό;»

Του λέει ο κόκκινος, «Α, ναι, έχεις δίκιο, έχει πολύ ενδιαφέρον. Η δική τους ζωή είναι πολύ πιο ενδιαφέρουσα.»

Αλλά ο πράσινος του απάντησε, «Γιατί άραγε η ζωή τους να αλλάζει όλη την ώρα;»

Τότε ο κόκκινος αφού σκέφθηκε για λίγο του είπε, «Ω! θα πρέπει να είναι επειδή πάντοτε ο ένας μάχεται με τον άλλον. Χτίζουν ένα κτίριο, όμορφο και μεγάλο και την επόμενη ημέρα αρχίζουν τους καυγάδες και το καταστρέφουν. Μετά άντε και κτίζουν ένα άλλο, κάνουν πάλι πόλεμο μεταξύ τους και το καταστρέφουν ξανά. Γι αυτό ο κόσμος πάντα έχει κάτι να κάνει. (Η Δασκάλα γελάει.) Γι αυτό άλλωστε και ο κόσμος αυτός πάντα αλλάζει. Για εμάς τους δύο, εδώ στον δικό μας κόσμο, όλα είναι ήσυχια, τόσο ειρηνικά, τόσο βαρετά. Νομίζω

πως κι εμείς θα πρέπει να αρχίσουμε να μαλώνουμε ο ένας με τον άλλον.»

Αυτά σκέφθηκε ο κόκκινος και τα είχε πει.

«Απατά, όχι αυτό! Όχι καυγάδες.» είπε ο πράσινος, «Εμείς είμαστε καλοί φίλοι, είμαστε φίλοι εδώ και αιώνες. Πως μπορούμε να αρχίσουμε να καυγαδίζουμε ο ένας με τον άλλον;»

Αλλά όμως του λέει ο κόκκινος, «Αν εμείς δεν καυγαδίζουμε, τότε δεν θα γνωρίσουμε καμία αλλαγή. Η ζωή μας θα συνεχίσει να παραμένει ίδια. Είναι βαρετό όμως και δεν κάνουμε πρόοδο. Ας αρχίσουμε να μαλώνουμε λοιπόν!»

Κι ο πράσινος είπε, «Όχι, όχι, όχι! Αδύνατον να κάνω κάτι τέτοιο. Όχι, είμαστε φίλοι, πάει και τελείωσε!»

Ο κόκκινος επέμενε και είπε, «Από σήμερα δηλώνω ότι είσαι εχθρός μου. Τελείωσε.»

Είχε μόλις κηρύξει τον πόλεμο εκεί και τότε και μετά σηκώθηκε και έφυγε. Δεν ζούσε πλέον μαζί με τον πράσινο. Μετακινήθηκε στην άλλη πλευρά του βουνού και καθόταν εκεί μόνος, προετοιμαζόταν για πόλεμο. Ο πράσινος έμεινε στην άλλη γωνιά του βουνού, νοιώθοντας τόσο μόνος και δυστυχισμένος. Του έλειπε ο φίλος του ο νάνος.

Οι νάνοι, είναι μισοί άγγελοι και έχουν μαγικές δυνάμεις. Πέρα από το ότι μπορούσαν να πετάνε, να κάνουν πράγματα να παρουσιάζονται μπροστά τους, να βλέπουν πάρα πολύ μακριά, να ακούνε από την άκρη του κόσμου, είχαν επίσης και μακριά μύτη που μπορούσε να μεγαλώσει χωρίς όρια.

Ο πράσινος νάνος καθόταν στην θέση του μια μέρα, πολύ βαριεστημένος. Ξαφνικά, πρόσεξε ότι εκεί κάτω στον κόσμο των ανθρώπων κάτι άστραφτε και γυάλιζε πολύ. Τον έφαγε η περιέργεια και γι αυτό χρησιμοποίησε την μύτη του. (Γέλια) Μάκρυνε την μύτη του μέχρι που έφθασε εκεί. Είπε στην μύτη του, «Γίνε πιο μακριά, μεγάλωσε, μεγάλωσε, τεντώσου.»

Τότε η μύτη του συνέχισε να μεγαλώνει, να μεγαλώνει, να μεγαλώνει σχίζοντας τον κάτω κόσμο και φθάνοντας στο σημείο που γινόταν το αστραποβόλημα και η λάμψη. Όλη αυτή η λαμπρότητα λοιπόν, προερχόταν από τα ρούχα της πριγκίπισσας της πόλης. Εκείνη την στιγμή οι υπηρέτες της άπλωναν τα ρούχα της έξω για να πάρουν αέρα. Τα ρούχα είχαν πούλιες και ήταν κεντημένα με διαμάντια, ρουμπίνια, κ.λ.π. Στον ήλιο λαμποκοπούσαν και γι αυτό άστραφταν και έλαμπαν.

Τώρα οι υπηρέτες έλεγαν ο ένας στον άλλον, «Ω, τα ρούχα της είναι τόσο όμορφα, αλλά είναι πάρα πολλά. Δεν μας φθάνουν να σκοιινιά για να τα κρεμάσουμε. Τι να κάνουμε;»

Επάνω στην ώρα κατέφθανε και η μύτη του νάνου στο σημείο αυτό. Έτσι κι αυτοί κρέμασαν τα υπόλοιπα ρούχα της πριγκίπισσας επάνω σε αυτό το πράσινο ρόπαλο, και μετά μπήκαν πάλι μέσα στο σπίτι, πανευτυχείς να φάνε μερικά τσαπάτι.

Ο πράσινος νάνος ένοιωσε ξαφνικά κάτι βαρύ επάνω στην μύτη του. Κατατρόμαξε. Αμέσως τράβηξε την μύτη του πίσω στο κανονικό της μέγεθος, αλλά μαζί με αυτή ήρθαν και λαμπερά ρούχα, που έπεσαν στα πόδια του. Σκέφθηκε, «Αχ, ωχ, σήμερα θα πρέπει να είναι η τυχερή μου μέρα.»

Άρχισε λοιπόν να τα δοκιμάζει για να δει πόσο όμορφα του πέφτουν επάνω του! Καμάρωνε πολύ, ήταν υπερήφανος και γύριζε γύρω-γύρω.

Εκείνη την ώρα, έτυχε και ήρθε ο κόκκινος. Ήθελε να αρχίσει καυγά, για την πρόοδό τους. Αλλά μετά του λέει ο πράσινος, «Κοίτα εδώ! Έχω μερικά καινούργια ρούχα, πανέμορφα, και κοίτα, έχω κρατήσει τα μισά από αυτά, για σένα.»

Ο κόκκινος τον κοίταξε με περιφρόνηση και είπε, «Κοίτα, εγώ δεν φοράω αυτά τα γελοία ρούχα, μόνο τρελοί σαν κι εσένα το κάνουν αυτό.»

Ήθελε πολύ να αρχίσει έναν καυγά γι αυτό έλεγε διάφορες ανοησίες.

Ο πράσινος, όντας πάντα πράσινος, παρέμεινε πολύ ψύχραιμος, και δεν τσίμπησε. Είπε, «Καλά, πολύ καλά. Αφού δεν τα θέλεις, τότε μην τα φοράς, δεν βλάπτει κανέναν. Άστα εκεί. Δεν πειράζει.»

Ο κόκκινος δεν ήξερε πλέον τι άλλο να κάνει, γι αυτό επέστρεψε σπίτι του. Στην πραγματικότητα είχε ζηλέψει πάρα πολύ τον πράσινο και αργότερα προσπάθησε κι ο ίδιος να πάρει μερικά ρούχα. Μάκρυνε την μύτη του και την έφθασε στο παλάτι, περιμένοντας να της κρεμάσουν κανένα ρούχο επάνω. Όμως εκείνη την ώρα έτυχε να βρίσκονται εκεί δύο σαμουράι που έκαναν εξάσκηση με τα σπαθιά τους. Όταν είδαν να καταφθάνει ένα τέτοιο μακρύ πράγμα προς το μέρος τους, κοιτάχθηκαν και είπαν ο ένας στον άλλον, «Τι είναι αυτό;»

Ο ένας είπε, «Α, αυτό θα πρέπει να είναι η καινούργια εφεύρεση του εχθρού που προσπαθεί να μας επιτεθεί. Ας επιτεθούμε πρώτοι εμείς να τον καταστρέψουμε.»

«Α, τότε καλά» είπε ο άλλος.

Τότε με ένα «χρατς» (Η Δασκάλα μιμείται τον ήχο του κοψίματος) του σπαθιού... Ξαφνικά ο κόκκινος ένοιωσε τέτοιο διαπεραστικό πόνο, που αμέσως τράβηξε την μύτη του

πίσω στο κανονικό της μέγεθος. Έτρεχε πολύ αίμα κι εκείνος έκλαιγε και έκλαιγε με λυγμούς.

Ο πράσινος που άκουσε το κλάμα, κατέφθασε στο σημείο για να μάθει, «Τι έγινε, τι έγινε;»

Ο κόκκινος είχε ντροπιαστεί, είχε θυμώσει και δεν μπορούσε να αρθρώσει κουβέντα, για να πει την αλήθεια και το μόνο που μπόρεσε να πει ήταν «Άσε με να χαρείς. Άσε με στην ησυχία μου, μη με ενοχλείς.»

Ο πράσινος είπε, «Όχι, δεν θέλω να σε ενοχλήσω, προσπαθώ να σε βοηθήσω. Εδώ τρέχει αίμα. Κοίτα εδώ να, εγώ ξέρω το γιατρικό. Θα το βάλω επάνω και θα σταματήσει αμέσως να αιμορραγεί. Η μύτη σου θα ξαναγίνει όμορφη και καλή όπως ήταν και πριν. Αλλιώς θα σου μείνει σημάδι, θα αφήσει μια μεγάλη τρύπα εκεί. Τότε θα είναι πολύ άσχημη. Το μόνο που θέλω είναι να σε βοηθήσω.»

Ο κόκκινος, εν τέλει, συγκινήθηκε και του λέει, «Καλά, καλά.» Τότε άφησε τον εαυτό του ελεύθερο και έκλαψε με την καρδιά του, «Ωχ, πραγματικά πονάει. Κάνε γρήγορα σε παρακαλώ. Κάνε με καλά γρήγορα.»

Φυσικά, έγιναν ξανά φίλοι μεταξύ τους και τέλειωσαν με τους καυγάδες. Ο κόκκινος κατάλαβε ότι δεν ήταν καλό. Έμαθε για τα καλά το μάθημα της ειρήνης. Από τότε και στο εξής, ντύνονταν και οι δύο με όμορφα ρούχα, έπιναν τσάι μαζί κάθε μέρα και ποτέ ξανά πόλεμος.

Η Μαγική Καρέκλα

Μια φορά κι έναν καιρό, ζούσε ένας πολύ γέρος άνθρωπος. Ζούσε στους πρόποδες ενός βουνού και ήταν πάρα πολύ φτωχός. Η αχυρένια του καλύβα ήταν το μόνο πράγμα που είχε στον κόσμο. Στην ουσία αυτός ο άνθρωπος ήταν πολύ τεμπέλης, γι αυτό του άξιζε!

Μια μέρα, άκουσε ότι σε ένα μέρος ζούσε ένας πολύ δυνατός γιόγκι με υπερφυσικές δυνάμεις που μπορούσε να δημιουργεί οτιδήποτε του άρεσε. Μόλις το άκουσε, αυτός ο μεγάλος τεμπέλης, που δεν ήθελε με τίποτα να δουλέψει,

σκέφθηκε να πάει εκεί και να ζητήσει από τον γιόγκι με τις υπερφυσικές δυνάμεις να δημιουργήσει πράγματα γι αυτόν, ούτως ώστε να μην χρειαστεί να δουλέψει πλέον. Αφού έτσι σκέφθηκε, έτσι έκανε και έφυγε.

Περπάτησε πολύ δρόμο μέχρι την σπηλιά του βουνού όπου έμενε ο γιόγκι. Μόλις είδε τον γιόγκι, έπεσε και προσκύνησε. Ο γιόγκι ήταν πολύ καλός μαζί του, πολύ ευγενικά και ανάλαφρα τον ρώτησε για τον σκοπό που τον είχε οδηγήσει μέχρις εκεί. Ο τεμπέλης του λέει, «Σεβάσμιε και αξιαγάπητε δάσκαλε, εγώ είμαι πολύ φτωχός άνθρωπος. Πέρα από μια αχυρένια καλύβα δεν έχω τίποτα άλλο. Τώρα που είμαι πολύ γέρος και ανίκανος να δουλέψω, γι αυτό σε

παρακαλώ ευσπλαχνική κύριε, βοήθησέ με. Χάρισέ μου λίγη περιουσία για να έχω να ζω. Γνωρίζω ότι διαθέτεις πολλές υπερφυσικές δυνάμεις. Εσύ μπορείς να υλοποιήσεις αμέσως κάθε σου επιθυμία. Πιστεύω ότι είσαι ικανός να με βοηθήσεις.»

Αυτός ο γιόγκι, έκλεισε τα μάτια του και καθόταν ήσυχα χωρίς να λέει κουβέντα. Ίσως να είχε κουραστεί πάρα πολύ ακούγοντας όλα αυτά. Ο γέρος όμως συνέχισε να τον ικετεύει να του δώσει. Αφού συνέχισε να ζητάει για πολύ ώρα, ο γιόγκι πολύ απρόθυμα του έδωσε μια καρέκλα και το είπε, «Μόλις πας στο σπίτι σου, όταν θελήσεις οτιδήποτε, απλώς κάθισε σε αυτήν την καρέκλα. Πρέπει να πλύνεις τα χέρια σου, το πρόσωπο και το σώμα σου καλά πριν καθίσεις σ' αυτήν την καρέκλα. Μετά σκέψου αυτό που επιθυμείς. Κατ' αυτόν τον τρόπο σίγουρα θα το αποκτήσεις.»

Μετά που ευχαριστήθηκε τον γιόγκι, πήρε την καρέκλα και αμέσως έτρεξε σπίτι. Στο σπίτι του δεν έχασε ώρα. Αμέσως έπλυνε τα χέρια, το πρόσωπο και το σώμα του και κάθισε στην καρέκλα. Εκείνη την στιγμή πείναγε και σκέφτηκε για φαγητό. Το φαγητό αμέσως εμφανίστηκε. Αφού έφαγε, έφυγε κατά κουρασμένος, επιθυμώντας να έχει ένα κρεβάτι να κοιμηθεί. Αμέσως παρουσιάστηκε μπροστά του ένα ωραίο κρεβάτι με παχύ στρώμα. Ξάπλωσε να κοιμηθεί, αλλά δεν μπορούσε να κλείσει μάτι επειδή η καρδιά του ήταν ανήσυχη από επιθυμίες για πράγματα και χρήματα. Πήδηξε από το κρεβάτι και κάθισε στην καρέκλα. Τώρα άρχισε να σκέπτεται να μεταμορφώσει την αχυρένια του καλύβα σε παλάτι. Και την ώρα που το σκεφτόταν, η αχυρένια του καλύβα αμέσως εξαφανίστηκε!

Το παλάτι αυτού του ανθρώπου ήταν πολύ, πολύ όμορφο γεμάτο με πολύτιμα στολίδια παντού. Οι πόρτες ήταν από χρυσάφι. Τα πατώματα και τα ταβάνια ήταν από το χρυσάφι, ακόμα και οι κολώνες ήταν χρυσές διακοσμημένες με πολύτιμα πετράδια και άλλες πέτρες. Έτσι ήταν πολύ ευτυχισμένος και ζούσε εξαιρετικά άνετα. Συνέχισε να

σκέπτεται, «Αχ! Ένα τέτοιο μεγάλο παλάτι δεν μπορεί να είναι χωρίς υπηρέτες.»

Μόλις το σκέφθηκε, πλήθος υπηρέτες εμφανίστηκαν και περίμεναν τις διαταγές του. Αργότερα σκέφθηκε, «Οι υπηρέτες και το παλάτι, δεν μπορούν να υπάρχουν χωρίς χρήματα!»

Σκέφθηκε πολύ χρυσάφι, ασήμι και χρήματα. Ξαφνικά όλα εμφανίστηκαν μπροστά του. Όλ' αυτά έκαναν τον γέροντα, πράγματι, πολύ ευτυχισμένο. Ξαφνικά όμως τον έπιασε ανησυχία. Σκέφθηκε, «Αχ! Το παλάτι μου είναι τόσο όμορφο και έχει τόσα πολύτιμα πράγματα, αν γινόταν κανένας σεισμός, τι θα έκανα εγώ; (Η Δασκάλα και όλοι γελούν.)

Δεν είχε τελειώσει την σκέψη του και ο σεισμός έγινε. (Η Δασκάλα γελάει). Όλα του τα υπάρχοντα μαζί με το παλάτι έγιναν ένα με το έδαφος.

Τι θέλει να μας πει αυτή η ιστορία; Πρώτα απ' όλα το μυαλό μας πρέπει να καθαρίσει και να εξαγνιστεί. Πριν από αυτό δεν είναι καλό να έχουμε υπερφυσικές δυνάμεις ή άλλες δυνάμεις. Ως εκ τούτου πρέπει πρώτα να καθαρίσουμε το σώμα, τον λόγο και τις σκέψεις μας πριν αποκτήσουμε τις δυνάμεις. Αν έχουμε την δύναμη αλλά το σώμα, ο λόγος και το μυαλό μας δεν είναι καθαρά, οι κανόνες της αρετής δεν ακολουθούνται, τότε μπορεί να προκαλέσουμε καταστροφές. Η δική μας δύναμη μπορεί να στραφεί εναντίον μας. Μερικές φορές αυτή η δύναμη μπορεί να στραφεί εναντίον των άλλων. Γι αυτό, από αρχαιοτάτων χρόνων, αυτοί οι δάσκαλοι, πριν δεχτούν κάποιον για μαθητή, τον περνούσαν από δοκιμασίες για πολύ καιρό, έως ότου το σώμα, ο λόγος και το μυαλό τους να καθαρίσει και να εξαγνιστεί πριν του μεταδώσουν την δύναμη.

Η Δασκάλα συχνά σας λέει να μην εξασκείστε στην απόκτηση υπερφυσικών δυνάμεων. Οι συνηθισμένοι άνθρωποι του κόσμου, μπορούν με ευκολία και ελαφρότητα να επιδίδονται στην απόκτηση τέτοιων δυνάμεων. Δεν είναι

υποχρεωμένοι να ακολουθούν κανέναν κανόνα δεοντολογικής συμπεριφοράς και δεν είναι χορτοφάγοι. Όταν είμαστε αδύναμοι να ελέγξουμε το μυαλό μας, αν σκεπτόμαστε άσχημα και κακά πράγματα, αυτά εμφανίζονται εν ριπή οφθαλμού. Γιατί όταν φθάσουμε σε αυτό το σημείο, έχουμε οτιδήποτε σκεφτούμε. Η δύναμη του σύμπαντος είναι τεράστια, αλλά κι εμείς πρέπει να μάθουμε πώς να την χειριζόμαστε. Ειδάλλως, μπορεί να προκαλέσουμε πολύ κακό, τόσο στον εαυτό μας όσο και στον υπόλοιπο κόσμο.

Μερικές από τις καταστροφές που παρατηρούμε γύρω μας σήμερα δεν είναι κατ' ανάγκη εξ' αιτίας από το κάρμα των ανθρώπων, αλλά προκαλούνται από αμέλεια των που χειρίζονται υπερφυσικές δυνάμεις. Τις στρέφουν σε λάθος κατεύθυνση επειδή οι σκέψεις τους είναι μπερδεμένες και χαοτικές, έτσι φέρνουν τρομερή σύγχυση και ανακατωσούρα στον κόσμο. Μπορούμε να πούμε ότι αυτοί οι άνθρωποι που δημιουργούν αναστατώσεις, είναι κατελιημμένοι από αρνητικές δυνάμεις. Υπάρχουν πράγματι τέτοιου είδους άνθρωποι.

Γι αυτό όταν ασκούμε, πρέπει να συλλογίζομαστε τον Θεό κάθε μέρα, να σκεπτόμαστε αυτά τα φορτισμένα με δύναμη Θεία ονόματα για να προστατεύουμε τον εαυτό μας. Μερικές φορές δεν είναι καθόλου το δικό μας κάρμα που προκαλεί καταστροφές, αλλά η αρνητική δύναμη της μάγια (ψευδαίσθησης) που μας περιβάλλει και μας επηρεάζει. Όταν έχουμε διαρκώς την σκέψη μας στον Παντοδύναμο Θεό, τότε το μυαλό μας εξαγνίζεται και δεν παθιαζόμαστε με τίποτα. Για μας, όταν φθάσουμε σε αυτό το σημείο, οι υπερφυσικές δυνάμεις, θα είναι άχρηστες, επειδή θα έχουμε γίνει ένα με τον Θεό και δεν θα υπάρξει τίποτα που δεν θα μπορούμε να έχουμε.

Μέχρι εκείνη την ώρα, θα είμαστε πολύ ικανοποιημένοι μέσα μας και θα γνωρίζουμε πως όταν εγκαταλείψουμε αυτόν τον κόσμο των ψευδαισθήσεων θα επιστρέψουμε στην

πραγματική μας Πατρίδα όπου θα έχουμε τα πάντα. Συγκριτικά με αυτό το μέρος, ο δικός μας κόσμος είναι ένα σκουπίδι. Δεν θα είναι δυνατόν να μπούμε σε κανένα πειρασμό. Με τις συνεχείς επισκέψεις της ψυχής μας στην Αληθινή Πατρίδα, για να ρίξει μια ματιά, το μυαλό μας αποκτάει κατανόηση και σταθερότητα. Τότε δεν θα θέλουμε ούτε θα παθιαζόμαστε με τίποτα. Ακόμα κι αν επιθυμούμε πράγματα, θα θέλουμε μόνο αυτά που είναι καλά για τους άλλους. Η καρδιά μας θα είναι πολύ ευγενική και θα στρέφεται πάντα σε θετικές καταστάσεις. Όταν σκεπτόμαστε θετικά πράγματα, τότε θα συμβαίνουν τα θετικά.

Η Πίστη μας στον Θεό

Υπήρχε κάποτε ένας άνθρωπος στον οποίο συνέβη ένα αυτοκινητιστικό δυστύχημα. Τινάχθηκε έξω από το αυτοκίνητο και κρεμάστηκε στα κλαδιά ενός δένδρου. Βρισκόταν σε μεγάλο κίνδυνο. Δεν είχε ποτέ πριν πιστέψει στον Θεό και ποτέ δεν είχε πει το όνομα της Δασκάλας, ή κάτι παρόμοιο. (γέλια) Σε αυτή την κρίσιμη στιγμή της ζωής του, φώναξε για βοήθεια, αλλά δεν υπήρχε κανείς τριγύρω.

«Ω, Θεέ μου, τουλάχιστον Εσύ όμως βρίσκεσαι εδώ, έτσι δεν είναι; Δεν έχω προσευχηθεί ποτέ πριν σε Σένα, αλλά σήμερα το κάνω. Σε παρακαλώ έλα και βοήθησέ με. Σε ικετεύω!»

Τίποτα δεν έγινε. Ο Θεός δεν του είπε τίποτα, ή ίσως και να μην βρισκόταν εκεί.

Έτσι εκείνος συνέχισε... «Ω, Θεέ μου, σε παρακαλώ, μην θυμώνεις μαζί μου. Το ξέρω ότι ποτέ στην ζωή μου δεν Σε επικαλέστηκα, αλλά σήμερα τουλάχιστον Σε καλώ. Σε πιστεύω, δεν σε πιστεύω; Γι αυτό και Σε καλώ, μήπως όχι; Αν δεν πίστευα σε Σένα, δεν θα Σε παρακαλούσα, έτσι δεν είναι; Σε παρακαλώ έλα γρήγορα και βοήθησέ με.»

Και πάλι δεν έγινε τίποτα. Ο Θεός δεν είχε να πει τίποτα.

Κόντευε σχεδόν να κατρακυλήσει στον γκρεμό επειδή ήταν πολύ κουρασμένος. Το κράτημα από το δένδρο χαλάρωσε γι αυτό πρόσθεσε άλλη μια φορά, «Ω Θεέ μου, Σε παρακαλώ έλα γρήγορα! Σου υπόσχομαι ότι θα εξαπλώσω το όνομά Σου από άκρη σε άκρη. Θα γίνω παπάς. Θα κηρύττω τα δόγματα του Θεού. Θα λέω στον καθένα να Σε πιστέψει, γιατί αν με σώσεις σήμερα, εγώ θα είμαι μάρτυρας του γεγονότος. Θα λέω σε όλους γι αυτό το θαύμα και μετά είμαι σίγουρος ότι όλοι θα προστρέξουν σε Σένα. Σου υπόσχομαι ότι θα είμαι δικός Σου ιερέας, δικός Σου υπηρέτης, ότι θελήσεις Εσύ.»

Κι εκείνη την στιγμή ακούστηκε μια φωνή από κάπου, «Όλοι λένε τα ίδια όταν τα βρίσκουν δύσκολα.»

Τότε ο άνθρωπος είπε, «Ω, Θεέ μου, όχι, όχι εγώ, ποτέ εγώ. Εγώ πραγματικά Σε πιστεύω. Αν με βοηθήσεις, θα σε πιστέψω πραγματικά, αλήθεια Σου λέω.»

Κι η φωνή του Θεού είπε, «Καλά θα σου δώσω μια ευκαιρία. Πήδα τώρα από αυτό το κλαδί που κρέμεσαι κι εγώ θα σε σώσω.»

Ο άνθρωπος είπε, «Τι; Νομίζεις ότι είμαι τρελός;»

Αυτός είναι ο τρόπος με τον οποίο πίστευε στον Θεό.

Αυτά ακούγονται πολύ γνωστά σε μερικούς από τους δικούς μας μνημένους. «Πιστεύω στην Δασκάλα, αλλά τι; Μου λες να κάνω αυτό. Για ποιο λόγο;»

Δεν πρέπει να αντιγράψουμε τις Εξωτερικές Ενέργειες ενός Δασκάλου

Υπήρχε κάποτε ένας δάσκαλος που εκπαίδευε τους μαθητές του στην σοφία. Άνθρωποι που ήθελαν να εκπαιδευτούν στον χώρο της σοφίας, πήγαιναν σε αυτόν τον δάσκαλο. Έλεγε λοιπόν, «Ναι, μάλιστα, φυσικά για να εξελιχθεί κάποιος σε μελλοντικό δάσκαλο, μελλοντικό Φωτισμένο, πρέπει να προικιστεί τουλάχιστον με δύο ιδιότητες. Είναι πολύ σημαντικές ιδιότητες για κάποιον μελλοντικό Βούδα, αλλά υπάρχουν δύο σημαντικές ιδιότητες για να μπορέσει κάποιος να προοδεύσει γρήγορα στον δρόμο του πνεύματος.»

Οι μαθητές του τον ρωτούσαν, «Ποιες είναι αυτές; Ποιες είναι αυτές οι δύο σημαντικές ιδιότητες;»

Ο δάσκαλος είπε, «Πρώτα είναι η δύναμη της εγκαρτέρησης. Εγκαρτέρηση σημαίνει ότι ανέχεσαι και αντέχεις όλα όσα οι άλλοι άνθρωποι δεν μπορούν να υπομείνουν. Δεύτερον, είναι η δύναμη της παρατήρησης – κοίτα, βλέπε, κοίτα, βλέπε.»

Για να κάνει πιο ζωντανή την παρουσίαση, ο δάσκαλος αμέσως ζήτησε από τον βοηθό του να φέρει μία λεκάνη με βρώμικα και αηδιαστικά πράγματα, και μόνον που τα μύριζες ήθελες να κάνεις εμετό. Όμως ο δάσκαλος έμενε ατάραχος. Έχωσε το δάκτυλό του μέσα

στη λεκάνη με τις αηδιαστικές βρωμιές, γεμάτο από πράγματα που ούτε να τα κοιτάξεις δεν ήθελες, σαν να τα είχε πάρει κατευθείαν από την τουαλέτα. Έχωσε λοιπόν το δάκτυλό του μέσα και μετά το έφερε στο στόμα του. Το πρόσωπό του παρέμενε νηφάλιο, σαν τον τοίχο που βρίσκεται μπροστά μου και μπροστά σας.

Οι επίδοξοι Βούδες που τον περιέβαλαν θέλησαν να δοκιμάσουν κι εκείνοι, για να δείξουν στον δάσκαλο ότι είχαν τις βασικές προϋποθέσεις για να γίνουν μαθητές του. Ήρθαν λοιπόν μπροστά του, βούτηξαν το δάκτυλό τους στη λεκάνη και μετά το έβαλαν στο στόμα τους, καταφέρνοντας με πολύ κόπο να διατηρήσουν την αταραξία του προσώπου τους. Καμία ένδειξη αηδίας λοιπόν, το πρόσωπο παρέμεινε σχετικά ήρεμο.

Ο δάσκαλος γέλασε και είπε, «Συγχαρητήρια, έχετε περάσει το ένα τεστ αλλά όχι το δεύτερο. Το τεστ στο οποίο πραγματικά πετύχατε ήταν το τεστ της εγκαρτέρησης. Αλλά

στο δεύτερο τεστ αποτύχατε γιατί δεν επιδείξατε την ιδιότητα της παρατηρητικότητας.»

«Γιατί;» Ρώτησαν οι μαθητές.

Ο δάσκαλος τους είπε τότε, «Εγώ βούτηξα αυτό το δάκτυλο μέσα στις βρωμιές, αλλά έβαλα το άλλο δάκτυλο στο στόμα μου.»

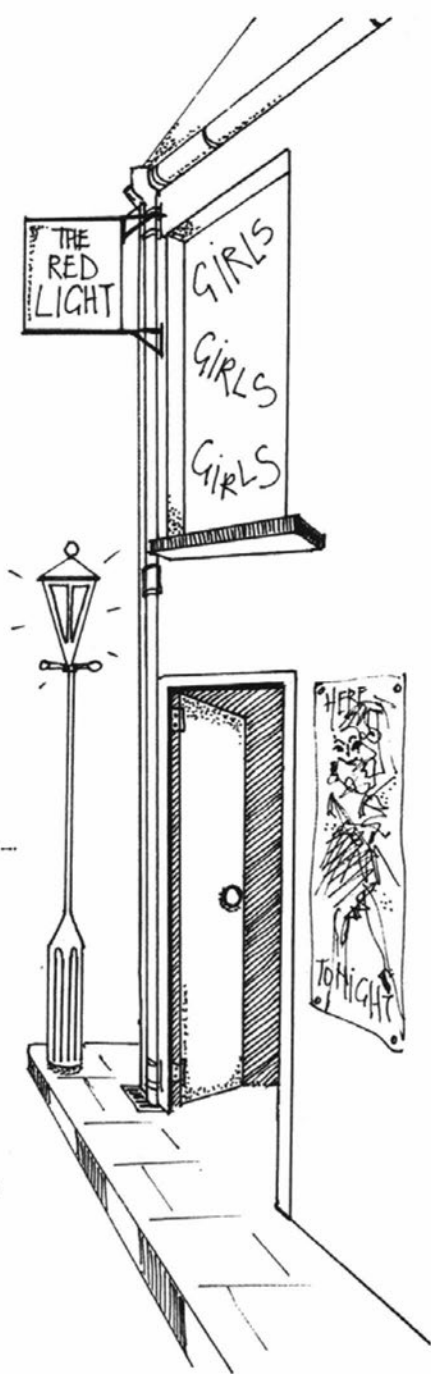
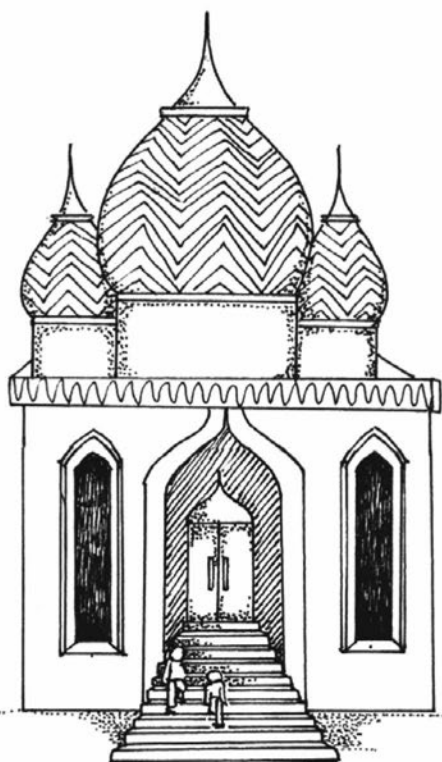
Στη λεκάνη με τις βρωμιές είχε χώσει τον δείκτη, αλλά στο στόμα του είχε βάλει το μεσαίο. (Γέλια) Οι μαθητές δεν είχαν προσέξει τίποτα. Εκείνοι έβαλαν το ίδιο δάκτυλο στη λεκάνη και στο στόμα τους.

Βλέπετε λοιπόν τι συμβαίνει τώρα. Επρόκειτο για ανόητους μαθητές. Κάπως έτσι είναι οι περισσότεροι επίδοξους μαθητές. Απλώς αντιγράφουν τον δάσκαλο. Αντιγράφουν τα πάντα, όλα, οτιδήποτε. Μετά γελοιοποιούνται. Αυτό είναι το κακό. Γι αυτό δεν πρέπει να αντιγράψουμε κανέναν. Ακόμα και ο δάσκαλος δεν μπορεί να αντιγράψει κανένα. Αν θέλουμε να γίνουμε σαν τον δάσκαλο, τότε δεν μιμούμαστε ούτε αντιγράφουμε κανέναν. Όλα γίνονται γνήσια, επειδή ο καθένας είναι προικισμένος με την δύναμη της δημιουργικότητας. Ο καθένας μπορεί να δημιουργήσει, ανάλογα με τις ικανότητές του/της και τις καλλιτεχνικές προδιαθέσεις.

Δεν έχουμε ανάγκη να μιμηθούμε κανέναν, συμπεριλαμβανομένου του Βούδα, ενός δασκάλου, ή του Πατριάρχη ολόκληρου του κόσμου. Αυτός είναι ο λόγος που βλέπετε να υπάρχουν πολλοί δάσκαλοι και δεν μοιάζουν μεταξύ τους. Ο Πατριάρχης Χου Νεγκ, δεν έμοιαζε με τον Βούδα και ούτε ενεργούσε σαν τον Βούδα. Ο Ιησούς δεν ενεργούσε σαν τον Λάο Τσε. Ο Λάο Τσε πάλι, δεν έκανε τίποτα που να μοιάζει στον Κρίσνα κ.ο.κ. Αν λοιπόν αντιγράψουμε τον δάσκαλο, ή αν περιμένουμε από έναν δάσκαλο να μοιάζει με κάποιον άλλον για τον οποίο διαβάσαμε στην Αγία Γραφή, ή που έχουμε φανταστεί στο μυαλό μας, τότε δεν θα βρούμε ποτέ τον αληθινό δάσκαλο. Δεν

πρέπει να ψάχνουμε για το αντίγραφο, πρέπει να αναζητάμε το αυθεντικό. Ο δάσκαλος είναι πάντοτε αυθεντικός. Δεν έχουμε ανάγκη από ένα αντίγραφο, έτσι δεν είναι;

Γι αυτό στην πνευματική μας πρακτική, πρέπει να είμαστε πάντα σε επαγρύπνηση. Ο δάσκαλος κάνει τα πράγματα διαφορετικά, μερικές φορές πολύ, πολύ διαφορετικά. Εμείς τα βλέπουμε και μετά νομίζουμε ότι μπορούμε να κάνουμε το ίδιο - αγγίζουμε το κεφάλι κάποιου, τον κοιτάμε στα μάτια, του δίνουμε καραμέλες – καραμέλες μπορούμε να αγοράσουμε, κι ακόμα περισσότερα πράγματα παρόμοια. Δεν είναι όμως η εξωτερική εμφάνιση από την οποία κρίνετε για το αν ένας άνθρωπος είναι πράγματι δάσκαλος ή όχι, είναι κάτι πολύ εσωτερικό.

Όλα Τα
Δημιουργεί
ο Νους

Πριν πάρα πολύ καιρό, δύο φίλοι αρχίσανε ένα μακρινό ταξίδι μαζί. Καθώς περνούσαν από ένα ναό της Ινδίας, άκουσαν κάποιον από μέσα να απαγγέλλει την Μπαγκαβάτ Γκίτα. Η Μπαγκαβάτ Γκίτα είναι μια δημοφιλής σούτρα της Ινδίας. Ένας από τους φίλους είπε στον άλλον, «Έλα! Ας πάμε μέσα για να ακούσουμε την σούτρα.»

Έτσι πήγαν και οι δυο μέσα. Ωστόσο, μόνο ο ένας κάθισε να ακούσει, ο άλλος απλώς έριξε μια ματιά και βγήκε έξω για να ψάξει για κανένα κορίτσι σε πονηρό σπίτι.

Αυτός που πήγε στο πορνείο, σύντομα βαρέθηκε. Μετάνιωσε γι αυτό που έκανε και έφυγε εντελώς απογοητευμένος. Σκεπτόταν, «Θεέ μου! Αυτό είναι πράγματι κουτό! Ντρέπομαι. Τι ήθελα και ήρθα σε ένα τέτοιο μέρος, αντί να καθίσω και ν' ακούσω τις ιερές διδασκαλίες; Ο φίλος μου, τώρα ακούει την σούτρα και γεμίζει απεριόριστη ευλογία ενώ εγώ έχω εξευτελιστεί με τις πόρνες. Πόσο ταπεινωτικό!»

Ένοιωσε αηδία και ντροπή μέσα του, γι αυτό επέστρεψε στο ναό για ν' ακούσει την σούτρα. Όμως όταν έφθασε εκεί είχε ήδη τελειώσει. Ένοιωσε συντετριμμένος και για πολλές μέρες μετανοούσε.

Ενώ εκείνος ένοιωθε ντροπή στο πορνείο, ο φίλος του στο ναό, ήταν ανήμπορος να συμμαζέψει το μυαλό του και να ακούσει την σούτρα. (Η Δασκάλα γελάει.) Το μυαλό του έτρεχε στο πορνείο και σκεπτόταν, «Θεέ μου! Αυτό είναι πραγματικά βαρετό! Γιατί συνεχίζω να μένω εδώ ακούγοντας την σούτρα; Ενώ ο φίλος μου τώρα τρώει και πίνει και περνάει καλά, ενώ εγώ κάθομαι εδώ ακούγοντας κάποια σούτρα. Πόσο βαρετό!» (Η Δασκάλα γελάει.)

Κι όσο το σκεπτόταν τόσο χάλαγε η διάθεσή του.

Μετά από πολύ καιρό οι δυο φίλοι πέθαναν. Ο άγγελος του θανάτου, πήρε αυτόν που άκουγε την σούτρα στην κόλαση, ενώ τον φίλο που πήγε στο πορνείο τον πήρε στον Παράδεισο. (Η Δασκάλα γελάει.)

Ξέρετε γιατί; Επειδή όλα τα δημιουργεί ο νους! Ο Θεός δεν κοιτάζει μόνο την συμπεριφορά μας. Κοιτάζει μέσα στις καρδιές μας! Μερικές φορές εμείς βλέπουμε την συμπεριφορά ενός ανθρώπου, αλλά δεν ξέρουμε αν πράγματι είναι έτσι. Αν δεν μπορούμε να τον μετρήσουμε από μέσα, είναι πολύ δύσκολο να κρίνουμε τον εσωτερικό άνθρωπο. Μπορεί να φαίνεται πολύ ευγενικός, αλλά η καρδιά του δεν είναι έτσι. Ή μπορεί να έχει μια πολύ στοργική καρδιά, αλλά δεν του φαίνεται καθόλου από την εξωτερική του εμφάνιση.

Το ίδιο γίνεται και με τους δικούς μας μνημένους. Το ξέρεις ότι δεν ήταν τόσο ενάρετοι στο παρελθόν. Μερικοί ήταν μεγάλοι εγκληματίες και μερικές ήταν κυρίες υποκόσμου. (Η Δασκάλα και το κοινό γελούν.) Μερικοί σκότωσαν άλλους ή διέπραξαν πράξεις που δεν ήταν αποδεκτές από την κοινωνία. Όμως αφού μετάνιωσαν, προσπάθησαν να εξιλεώσουν τον εαυτό τους και επιδόθηκαν στην αυτοκαλλιέργεια με μεγάλη αφοσίωση και ειλικρίνεια. Σταδιακά οι αμαρτίες τους θα καθαριστούν.

Τώρα υπάρχουν κάποιοι άλλοι που μπορεί να μην έχουν διαπράξει κανένα έγκλημα κατά την διάρκεια της ζωής τους, αλλά απλώς χάζευαν, αρνήθηκαν να μάθουν διαλογισμό, κοίταξαν μόνο με μισό μάτι τον Δάσκαλο και δεν ένοιωσαν τίποτα. Έφυγαν για να αναζητήσουν άλλους δασκάλους. Πάντα γυρνάνε «ψωνίζοντας» γύρω-γύρω. Μπορούμε να πούμε ότι «γυρνάνε για ψώνια στα βουνά» επειδή οι πλέον φωτισμένοι δάσκαλοι ζουν στα βουνά. (Η Δασκάλα γελάει.) Πηδάνε από ένα βουνό στο άλλο, επειδή το άλλο τους φαίνεται πιο πράσινο και πιο ελκυστικό από το πρώτο. Εξ' αιτίας της έλλειψης ειλικρίνειας στην πνευματική πορεία, δεν πετυχαίνουν τα πράγματα που θέλουν.

Ως εκ τούτου δεν μπορούμε να κοροϊδέσουμε τον Θεό με την δήθεν ευγένεια της εξωτερικής μας εμφάνισης. Δεν μπορούμε να κοροϊδέσουμε τον Θεό, επειδή το να κοροϊδεύουμε τον Θεό σημαίνει ότι κοροϊδεύουμε τον εαυτό

μας. Το αν είμαστε ειλικρινείς ή όχι, το γνωρίζουμε μέσα μας πολύ καλά.

Έχουμε επίσης διαβάσει μερικές ιστορίες από τους αρχαίους δασκάλους. Μερικοί από αυτούς ήταν πολύ παράξενοι, σαν τον Τζιγκόγκ (έναν Κινέζο δάσκαλο). Ακούγαμε ότι έτρωγε κρέας, έπινε κρασί, ήταν πάντα μεθυσμένος, και κυλιόταν κάτω χωρίς αξιοπρέπεια. Μετά υπήρχε ο Τσιν-Σαν, ο ζωντανός Βούδας. Ήταν κι εκείνος επίσης παράξενος μοναχός. (Η Δασκάλα γελάει.) Ήταν πάντα ρακένδυτος και αναξιοπρεπής. Αλλά εξασκούσαν και γνώριζαν το επίπεδο της πνευματικής τους προόδου. Και οι Φωτισμένοι Βούδες το γνώριζαν πολύ καλά. Ως εκ τούτου, αν και δεν είναι καθόλου εύκολο να κρίνεις από την εμφάνιση, ως πνευματικοί ασκητές, εμείς γνωρίζουμε το μέσα, δηλαδή το αν είμαστε ειλικρινείς ή όχι. Ακόμα κι αν εμείς δεν γνωρίζουμε, ο Θεός γνωρίζει. Δεν είναι η εξωτερική μας εμφάνιση που θα κάνει τους άλλους ανθρώπους να μας πιστέψουν, δεν είναι καθόλου απαραίτητο! Ο Θεός κάνει δίκαιη κρίση.

Το να είσαι πραγματικά ειλικρινής είναι το πιο σημαντικό πράγμα στην πνευματική άσκηση. Στον ομαδικό διαλογισμό, μερικοί μπορεί να κάθονται ήσυχοι αλλά το μυαλό τους δεν είναι συγκεντρωμένο. Γι αυτό η Δασκάλα συχνά σας λέει πως όταν πηγαίνετε σε ομαδικό διαλογισμό, πρέπει να διατηρείτε το σώμα, τον λόγο και το μυαλό σας καθαρό. (Η Δασκάλα γελάει.) Ειδάλλως δεν παίρνετε ευλογία από το να κάθεστε εκεί. Είναι χειρότερα από αυτούς που διαλογίζονται ειλικρινά στο σπίτι. Είναι πολύ ειλικρινείς και ταπεινοί καθώς διαλογίζονται κάθε μέρα και γι αυτό δέχονται μεγαλύτερη ευλογία. (Η Δασκάλα γελάει.)

Αλλά φυσικά, θα δεχτούμε μεγάλη ευλογία όταν συμμετέχουμε σε ομαδικό διαλογισμό ούτως ή άλλως, επειδή η ειλικρίνεια των άλλων θα μας επηρεάσει. Για παράδειγμα, όταν ερχόμαστε εδώ και βλέπουμε εκατοντάδες και χιλιάδες ανθρώπους να διαλογίζονται με ευλάβεια, να κάθονται τόσο

αφοσιωμένοι, ίσως νοιώσουμε ντροπή και προσπαθήσουμε να καθίσουμε ήσυχα για λίγο. (Η Δασκάλα γελάει.) Ούτως ώστε με πολύ φυσικό τρόπο, να δεχτούμε πολύ ευλογία μέσα από την συγκέντρωση και την καθαρότητα του νου.

Όσοι Ασκούνται Πνευματικά Πρέπει να Είναι Αυτάρκεις

Κάποτε ζούσε ένας άνθρωπος που αποφάσισε να πάει σε ένα πυκνό δάσος, ίσως για να θαυμάσει την φύση ίσως για να κάνει δουλειές. Μια μέρα έτυχε να συναντήσει μια αλεπού που είχε χάσει όλα της τα πόδια. Απόρησε για το πως μπορούσε να επιζήσει μια αλεπού σ' ένα τέτοιο πυκνό δάσος χωρίς πόδια. Γι αυτό βάλθηκε να την παρακολουθεί. Τότε ήταν που είδε μια τίγρη να έχει πιάσει το θήραμά της και να το τρώει εκεί κοντά. Ότι είχε απομείνει από την τίγρη, τα έφαγε η αλεπού. Τώρα ήξερε πως επιβίωνε η αλεπού.

Την επομένη ημέρα ξανά, ο Θεός προμήθευσε την αλεπού με φαγητό μέσω της τίγρης. Ο άνθρωπος σκεπτόταν ότι τώρα είχε διαφωτιστεί κάπως. Είπε στον εαυτό του, «Α, μάλιστα, πρέπει να εξαρτιόμαστε από τον Θεό. Πρέπει να

έχουμε εμπιστοσύνη στον Θεό, τότε Εκείνος θα μας παρέχει τα πάντα.»

Έτσι λοιπόν αποφάσισε κι αυτός να παρατήρει την δουλειά του, να εγκαταλείψει την γυναίκα και τα παιδιά του στην μοίρα τους και να μην πηγαίνει πια ούτε στο Κέντρο του Χσιχού για ομαδικό διαλογισμό. (Γέλια) Αποφάσισε να καθίσει εκεί στο δάσος, εγκαταλείποντας τον εαυτό του στο έλεος του Θεού, ελπίζοντας ότι ο Θεός θα του παρέχει τα πάντα. Κάθισε εκεί και διαλογιζόταν τον Θεό. Έπαψε πλέον να επαναλαμβάνει τα Θεία Ονόματα και ξέχασε και το Όνομα της Ανώτατης Δασκάλας.

(γέλια)

Είπε

μέσα του, «Εγώ απλώς εμπιστεύομαι τον Θεό. Γιατί να λέω τα ονόματα οποιουδήποτε; Εγώ εμπιστεύομαι τον Θεό, αγαπώ τον Θεό, πιστεύω στον Θεό, φοβάμαι και σέβομαι τον Θεό, κι αυτό μου αρκεί. Αφήνω τα πάντα στον Θεό.»

Έτσι κάθισε εκεί.

Ίσως να περίμενε να καταφθάσουν μπροστά του, βούτυρο και ψωμί, τυρί, τοφού και γλυκά.

Την πρώτη μέρα, δεν ήρθε τίποτα, αυτός όμως συνέχισε να κάθεται εκεί. Έλεγε στον εαυτό του, «Ο Θεός δοκιμάζει την πίστη μου.»

Κάθισε εκεί άλλη μια μέρα.

Την δεύτερη ημέρα, ούτε τοφού εμφανίστηκε, ούτε κανένα λάχανο φύτρωσε στην γη μπροστά στην μύτη του. Δεν έγινε τίποτα, γι αυτό σκέφθηκε, «Ω, σίγουρα ο Θεός δοκιμάζει την πίστη μου και το θάρρος μου. Σίγουρα εγώ θα Του αποδείξω την πίστη μου, την ικανότητά μου να τα αφήνω όλα σε Αυτόν, την αταλάντευτη και άκαμπτη εμπιστοσύνη μου στο Πρόσωπό Του.»

Κάθισε λοιπόν στην θέση του και συνέχισε να περιμένει.

Ξημέρωσε η τρίτη ημέρα. Δεν έγινε τίποτα – ούτε ψωμί, ούτε βούτυρο, από τυρί τίποτα, καθόλου τοφού, ούτε λάχανο και καρότα, όσο για νερό ούτε σταγόνα ακόμα και στην μορφή της βροχής. Σλαρπ, σλαρπ. Τώρα εκείνος ένοιωθε την δοκιμασία του λάρυγγα, του στομαχιού και των ποδιών του. Δεν ήταν απαραίτητως δοκιμασία από τον Θεό, ήταν δοκιμασία από το ίδιο του το σώμα. Όλα τα σημεία του σώματός του άρχισαν να του δείχνουν άσχημα σημάδια. (Η Δασκάλα και το κοινό γελούν.) Υπέφερε βαθιά μέσα του και προσπαθούσε να σκεφθεί τι είχε πάει στραβά. Προσευχήθηκε στον Θεό, «Σε παρακαλώ μην δοκιμάζεις την υπομονή μου περισσότερο, εγώ πραγματικά Σε πιστεύω. Αλήθεια αφήνομαι σε Σένα. Η Πίστη μου σε Σένα παραμένει αδιατάρακτη. Δεν θα σβήσει ποτέ.»

Εκείνη την στιγμή ακούστηκε φωνή εξ ουρανού, μπορεί να είχε προέλθει κι από το στομάχι του, δεν ξέρω – δύσκολο να ξεχωρίσεις σε τέτοιες στιγμές. (Η Δασκάλα και το κοινό γελούν.) Η φωνή είπε κάτι σαν κι αυτό, «Ω, ανόητε

ανθρώπακο. Γιατί προσπάθησες να πάρεις μαθήματα από την ανάπηρη αλεπού; Ξύπνα. Περπάτησε τον δρόμο της τίγρης.»

Μπορεί να είμαστε μοναχοί, αλλά ακόμα κι εμείς πρέπει να εργαζόμαστε και να συμβάλλουμε στα προς το ζην. Αυτός είναι ο λόγος που επιμένω ότι πρέπει να κερδίζουμε το ψωμί μας, γιατί έχουμε την σωματική ακεραιότητα και την απαραίτητη ευφυΐα. Δεν είμαστε ανάπηροι σαν την αλεπού. Αν ήμασταν τότε ίσως ο Θεός μας προμήθευε. Αλλά αφού δεν είμαστε ανάπηροι, γιατί να ζούμε όπως ζει ένα ανάπηρο ζώο; Εμείς θα έπρεπε να βαδίζουμε σαν λιοντάρια, σαν τίγρεις, σαν ελέφαντες, σαν άλογα. Εμείς θα έπρεπε να προσφέρουμε κι όχι να ζητιανεύουμε, όχι να παίρνουμε. Αυτή είναι η αλήθεια της ζωής. Όσο ζούμε σε αυτόν τον κόσμο των ψευδαισθήσεων, πρέπει να είμαστε ανεξάρτητοι, αυτάρκεις, να εκπαιδευούμε τον εαυτό μας, να παίζουμε με τις ικανότητες και τα εργαλεία μας, να πειραματιζόμαστε με τα ταλέντα τις δεξιότητες και την εξυπνάδα μας. Ας ανακαλύψουμε αυτά που έχει η ζωή να μας προσφέρει. Ας γίνουμε περίεργοι για το τι θα φέρει το αύριο.

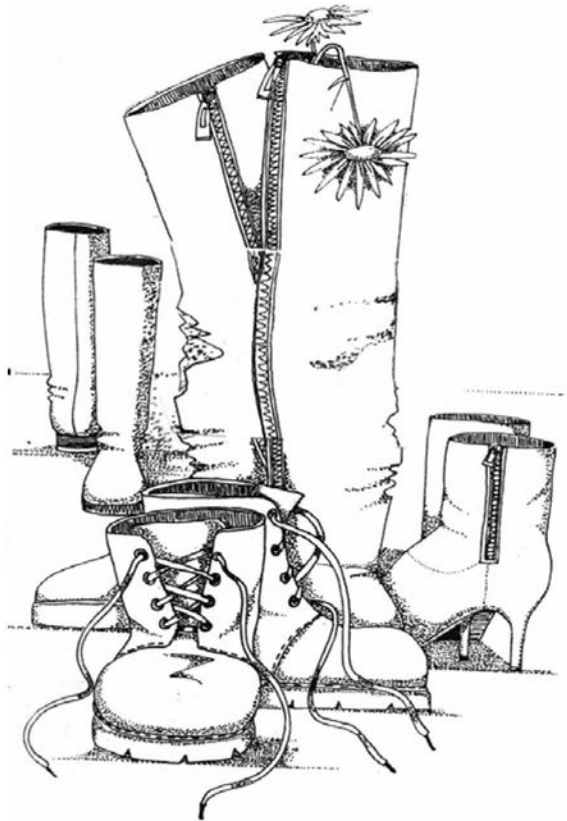
Με την επινοητικότητα και τις ικανότητές μας, παρακολουθούμε την πρόοδο της ζωής μέσα μας. Παρατηρούμε τις αλλαγές της ζωής μας κάθε εποχή. Φροντίζουμε τα εργαλεία μας τα χρησιμοποιούμε προς όφελος του εαυτού μας των οικογενειών μας, και της κοινωνίας γενικότερα. Είμαστε έξυπνοι, πρέπει να εκμεταλλευτούμε αυτή την εξυπνάδα. Η Σοφία είναι ένα πράγμα, η ευφυΐα άλλο, η εξυπνάδα διαφορετικό και η ικανότητα άλλο.

Την Σοφία την διατηρούμε. Την Σοφία δεν μπορεί κανείς να μας την αφαιρέσει. Η Σοφία δεν διδάσκεται, δεν υποσκάπτεται δεν μικραίνει ούτε και μεγαλώνει. Την ευφυΐα και την γνώση πρέπει να τις χρησιμοποιούμε για να αντιμετωπίζουμε την καθημερινότητα αυτής της μάταιης ζωής. Την Σοφία την χρησιμοποιούμε για έναν ανώτερο πιο ευγενή σκοπό της ζωής, για παράδειγμα την χρησιμοποιούμε για να

δια φωτίσουμε άλλους ανθρώπους, ή για να δώσουμε στον εαυτό μας μεγαλύτερη δύναμη, ώστε να βοηθήσουμε αυτούς που έχουν ανάγκη – όπως να θεραπεύουμε χωρίς να θεραπεύουμε, να γνωρίζουμε χωρίς να γνωρίζουμε, να βοηθάμε χωρίς να βοηθάμε, να ευλογούμε τον κόσμο χωρίς ίχνος εγωπάθειας, και χωρίς ίχνος προσδοκίας ανταπόδοσης. Να πως θα έπρεπε να είμαστε.

Σήμερα, αύριο ή κάθε μέρα διαλογιζόμαστε. Αυτό είναι σαν να βαδίζουμε τον δρόμο της τίγρης. Εμείς προσφέρουμε, ευλογούμε, δεν ζητάμε, δεν ζητιανεύουμε. Νομίζω ότι ο Θεός, οι άγγελοι κι όλα τα φωτισμένα όντα ήδη έχουν προσφέρει το δικό τους μερίδιο. Εκείνοι κάνουν την δουλειά τους. Εμείς από την άλλη πλευρά, πρέπει να ακολουθούμε τα βήματά τους και να κάνουμε τις ίδιες δουλειές – να μην προσευχόμαστε πάντα μόνο για τον εαυτό μας ούτε να ζητιανεύουμε για να τα βγάλουμε πέρα σε αυτήν την εφήμερη ζωή. Οποτεδήποτε έχουμε ανάγκη από κάτι, μπορούμε να προσευχηθούμε γι αυτό. Απλώς γι αυτήν την ανάγκη, ούτως ώστε να μπορούμε να προχωρήσουμε στην πνευματική μας ζωή, αλλά να μην είμαστε συνεχώς οι ζητιάνοι ούτε στο βασίλειο του Πνεύματος.

Η Λύση Ήρθε με τις Μεγάλες Μπότες

Στην Ινδία, πριν πάρα πολύ καιρό, ζούσε ένας πολύ καλός, ευγενικός και εξαίσιος βασιλιάς. Αγαπούσε πολύ τους υπηκόους του. Γι αυτό κυβερνούσε τον λαό του με αγάπη, συμπόνια και σύνεση. Αλλά τότε, όποτε έβλεπε ένα από αυτούς, πάντοτε παρατηρούσε τα πόδια του. Αυτό βέβαια συνέβαινε τα παλιά χρόνια, όταν οι άνθρωποι ακόμη δεν φορούσαν παπούτσια στα πόδια τους, γι αυτό και τα πόδια τους ήταν πάντα πληγωμένα από τις πέτρες και τα' αγκάθια. Τα αγκάθια των θάμνων μερικές φορές έπεφταν στον δρόμο. Όταν περπατούσαν οι άνθρωποι πάνω κάτω, τα αγκάθια τους

τρυπούσαν τα πόδια. Τα πόδια πληγώνονταν, μάτωναν και μολύνονταν.

Ο βασιλιάς το έβλεπε αυτό και ράγιζε η καρδιά του. Έδωσε λοιπόν διαταγή στα στρατεύματά του να μαζέψουν τις γούνες και τα δέρματα των νεκρών ζώων και να τα στρώσουν σε κάθε δρόμο ούτως ώστε ο λαός του να βαδίζει επάνω σε αυτά και να μην πληγώνονται τα πόδια τους. Κι όχι μόνον στους δρόμους, αλλά διέταξε τους ανθρώπους να στρώσουν τα δέρματα παντού και να σκεπάσουν το χώμα της χώρας του.

Στην χώρα του ζούσε ένας πολύ γέρος και σοφός υπουργός. Αυτός είπε στον βασιλιά ότι είχε μια καλύτερη ιδέα. Του είπε, «Αντί να στρώνεις τα δέρματα επάνω στην γη, πράγμα που δεν είναι τόσο εύκολο και παίρνει πολύ χρόνο και χρήματα, μπορείς να τα βάλεις στα πόδια κάθε ανθρώπου, έτσι ώστε να μπορούν να βαδίζουν όπου θέλουν.»

Αυτό ακούγεται σαν μια πολύ αστεία ιστορία, αλλά θέλει να πει κάτι απλό. Όπως πολλοί άνθρωποι, ακόμα κι εμείς οι ίδιοι μερικές φορές θέλουμε να φτιάξουμε ένα κόσμο ειρηνικό, δίκαιο, φιλικό, πλούσιο, στοργικό κ.λ.π. αλλά τελικά δεν είναι εφικτό. Όπως τα αγκάθια και οι πέτρες, τα κακά θα συνεχίσουν να πέφτουν στους δρόμους, μερικές φορές κι από τον ουρανό και θα γεμίζουν την γη. Δεν έχει σημασία πόσα μπορείς να καλύψεις, πάντα θα υπάρχουν πέτρες και αγκάθια που θα γεμίζουν τις διαβάσεις, και θα πέφτουν ακόμα και στα κεφάλια μας. Τελικά είναι καλύτερο απλώς να φροντίζουμε τα πόδια μας.

Η Μέθοδος Κουάν Γιν είναι σαν τα παπούτσια που φοράμε. Ακόμα κι αν ο κόσμος είναι ακόμα γεμάτος προβλήματα, αγκάθια και πέτρες, εμείς μπορούμε να πατάμε επάνω σε αυτά και να παραμένουμε ασφαλείς. Όσο οι περισσότεροι άνθρωποι δεν ασκούν την Μέθοδο Κουάν Γιν, ο κόσμος θα συνεχίσει να έχει προβλήματα. Γι αυτό, αν θέλουμε να απαλλαγούμε από τα βάσανα, απλώς αρχίζουμε να προστατεύοντας τον εαυτό μας. Τότε δεν υπάρχει πρόβλημα.

Ίσως τα προβλήματα να συνεχίσουν να υπάρχουν, αλλά όχι τόσο πολύ για εμάς. Νοιώθεις ότι επηρεάζεσαι όλο και λιγότερο από τα βάσανα του κόσμου. Μερικές φορές όταν όντως επηρεαζόμαστε, είναι επειδή έχουμε αγάπη και συμπόνια για αυτούς που ακόμα υποφέρουν.

Η Αληθινή Προσφορά

στον Θεό

Αυτή είναι μια ιστορία για τον νοερό πόλεμο. Νοερός πόλεμος σημαίνει ότι ο αφοσιωμένος, ο ασκητής, δεν χρησιμοποιεί κανένα εξωτερικό αντικείμενο όπως λουλούδια, λιβάνι, τρομπέτες, γκονγκ, αγάλματα, φαγητά κ.λ.π. για να λατρέψει τον Θεό του.

Θα θυμόσαστε τον Αρζούνα, τον πιστό φίλο του Κρίσνα που αναφέρεται στην Μπαγκαβάτ Γκίτα; Στον Αρζούνα άρεσαν πολύ οι πολύωρες και πομπώδεις τελετουργίες για την λατρεία του Θεού. Ο ίδιος είχε ένα ευρύχωρο δωμάτιο αφιερωμένο στην λατρεία που ήταν γεμάτο από αναρίθμητα κεριά. Χρησιμοποιούσε χρυσά και ασημένια δοχεία. Εξόδευε πολλές ώρες στην τελετουργία της λατρείας του θεού Σίβα. Καθόταν ατέλειωτες ώρες και πετούσε πανέρια γεμάτα λουλούδια στην εικόνα του θεού Σίβα. Γνωρίζετε τον θεό Σίβα, έναν από τους θεούς του Ινδικού Πανθέου – Βράχμα, Βισνού και Σίβα. Ο Σίβα πιστεύεται ότι είναι ο Κύριος της καταστροφής. Στην ουσία είναι το κακό αυτό που καταστρέφει, δεν καταστρέφει τους καλούς ανθρώπους.

Ο Αρζούνα είχε έναν αδερφό, τον Μπίμα. Εκείνος δεν είχε ποτέ του προσφέρει καμία λατρεία. Δεν είχε πάει ποτέ του σε ναό. Αυτός πήγαινε πάντα στο Μιαολί. (γέλια και χειροκροτήματα.) Εκείνος έκλεινε τα μάτια του για λίγο πριν το βραδινό φαγητό και πρόσφερε νοητή λατρεία στον Κύριο. Ίσως να έκανε και καμία προσφορά, να έλεγε τα Θεία Ονόματα ή κάτι άλλο παρόμοιο.

Ο Αρζούνα πίστευε ότι εκείνος ήταν ο μεγάλος πιστός του Θεού και ότι ήταν πολύ ευλαβής και αφοσιωμένος. Πίστευε ακόμα ότι ο αδερφός του ο Μπίμα δεν είχε ίχνος σεβασμού στον Θεό. Ως εκ τούτου τον περιφρονούσε και τον κοιτούσε με φρύδια ανασηκωμένα. (Γέλια)

Ο Κρίσνα ανακάλυψε την νοοτροπία του Αρζούνα και ήθελε να του δώσει ένα καλό μάθημα για να τον συνεφέρει. Πρότεινε στον Αρζούνα να κάνει ένα ταξίδι στο Βουνό Καϊλάς που ήταν και η κατοικία του Θεού Σίβα.

Όταν βάδιζαν στον δρόμο τους, συνάντησαν έναν άνδρα που έσερνε ένα κάρο γεμάτο με λογιών-λογιών λουλούδια. Ο Αρζούνα ρώτησε τον άνθρωπο για πού πήγαινε όλα αυτά τα λουλούδια, αλλά ο άνθρωπος συνέχιζε σιωπηλός τον δρόμο του, πολύ συγκεντρωμένος και απορροφημένος από την δουλειά του. Ο Κρίσνα είπε στον Αρζούνα, «Ας τον ακολουθήσουμε για να απαντήσουμε μόνοι μας στην απορία.»

Ο Αρζούνα συμφώνησε και ακολούθησαν τον άνδρα με το κάρο. Τον είδαν να αδειάζει το κάρο δίπλα σε ένα άλλο σωρό από λουλούδια, που ήταν τόσο μεγάλος όσο ο λόφος στο Κέντρο Χσιχού. Είδαν ακόμα εκατοντάδες άλλα κάρα, όλα γεμάτα λουλούδια, που πλησίαζαν το ίδιο σημείο για να τα αδειάσουν εκεί. Υπήρχε ένα τεράστιο βουνό από φρέσκα λουλούδια.

Ο Αρζούνα καιγόταν από περιέργεια. Μη μπορώντας να ελέγξει την περιέργειά του άλλο, ρώτησε τους άνδρες, «Σας παρακαλώ πείτε μου από πού προέρχονται όλα αυτά τα κάρα με τα λουλούδια;»

Κανείς τους όμως δεν μπόρεσε να απαντήσει. Ένας άνδρας όμως μετά από τις πιεστικές ερωτήσεις του Αρζούνα, ενέδωσε λέγοντας, «Αξιότιμε κύριε, αν έχετε την ευγενή καλοσύνη, μην μας ενοχλείτε. Είμαστε πολύ φορτωμένοι με αυτή την δουλειά. Δεν έχουμε χρόνο να μιλήσουμε σε κανέναν. Έχουμε κουβαλήσει μόνο επτακόσια πενήντα κάρα λουλούδια και περισσότερα από επτακόσια πενήντα κάρα περιμένουν ακόμα στο ναό να κουβαληθούν. Είναι όλα λουλούδια που κάποιος Μπίμα, γιος ενός Παντού, τα χρησιμοποίησε για την λατρεία του Θεού μας χθες.»

Αυτό σημαίνει ότι αυτό το βουνό με τα λουλούδια που βλέπεις είναι μόνο τα μισά που έχουμε μεταφέρει, κι άλλα τόσα περιμένουν κάπου στο ναό. Κι όλα αυτά προέρχονται από αυτόν τον Μπίμα, τον αδερφό του Αρζούνα, του τεμπέλη, που δεν πατάει ποτέ το πόδι του σε ναό, ποτέ δεν λατρεύει τον Θεό, και προφανώς ποτέ δεν έχει κάνει τίποτα στην ζωή του, ποτέ

δεν προσέφερε λίγο λιβάνι στον Θεό, ένα λουλούδι κάτι, αυτουνού του Αρζούνα που πάντα περιφρονεί τον αδερφό του και τον βλέπει σαν άχρηστο, άθεο και καθόλου θεοσεβούμενο.

«Τώρα, έχουμε σχεδόν τέσσερις ώρες πριν αρχίσει την λατρεία του σήμερα και πρέπει να μεταφέρουμε όλα τα λουλούδια μέσα σε αυτή την ώρα. Κάθε μέρα που προσφέρει ο Μπίμα την προσευχή και την λατρεία του στον Θεό, δημιουργείται αυτό το βουνό με τα λουλούδια.»

Γι αυτό κάθε μέρα, έπρεπε να μετακινούν τόνους λουλουδιών, αποτέλεσμα της δικής του λατρευτικής προσευχής.

Ο Αρζούνα είχε μείνει εμβρόντητος από την έκπληξη. Τότε μπόρεσε να ρωτήσει, «Μιλάτε για τον Μπίμα ή για τον Αρζούνα; Είστε σίγουροι ότι δεν έχετε κάνει λάθος; Σίγουρα εννοείται τον Αρζούνα, σωστά; Τον Αρζούνα, όχι τον Μπίμα!; Φίλοι μου ξανασκεφτείτε το καλά, σκεφτείτε. Κάνετε λάθος. Το σωστό όνομα είναι Αρζούνα, Α-ρ-ζ-ο-ύ-ν-α. Αυτός πρέπει να είναι!»

Ο άνδρας απάντησε, «Απα-πά! Μην μιλάς για τον Αρζούνα. Όχι, όχι και πάλι όχι! Ούτε κατά διάνοια, με τίποτα αυτόν. Είναι ο Μπίμα αυτός που κάνει τέτοια δοξαστική λατρεία με έντονη αφοσίωση, όχι ο αδερφός του ο Αρζούνα, που απλώς κάνει την λατρεία του για το θεαθήναι.»

Εκείνη την στιγμή κατέφθασε ένας άλλος άνδρας με ένα καλάθι γεμάτο λουλούδια. Ο Κρίσνα ρώτησε επίτηδες αυτόν τον άνδρα, όχι πως δεν το ήξερε εκ των προτέρων, «Ω, φίλε μου, τίνος προσφορά είναι αυτά τα λουλούδια;»

Φυσικά γνωρίζετε την απάντηση.

Ο άνδρας είπε, «Α, αυτά προσφέρθηκαν χθες από έναν επιδειξιμανή που ζει επάνω σε αυτή την Γη. Το όνομά του είναι Αρζούνα, (γέλια) και επιδεικνύει την προσευχή του χωρίς αληθινή αγάπη και αφοσίωση μέσα του.»

Να, ένα καλάθι με λουλούδια και κάνει τόση φασαρία γι αυτά, όλο μιλάει για τις προσφορές του.

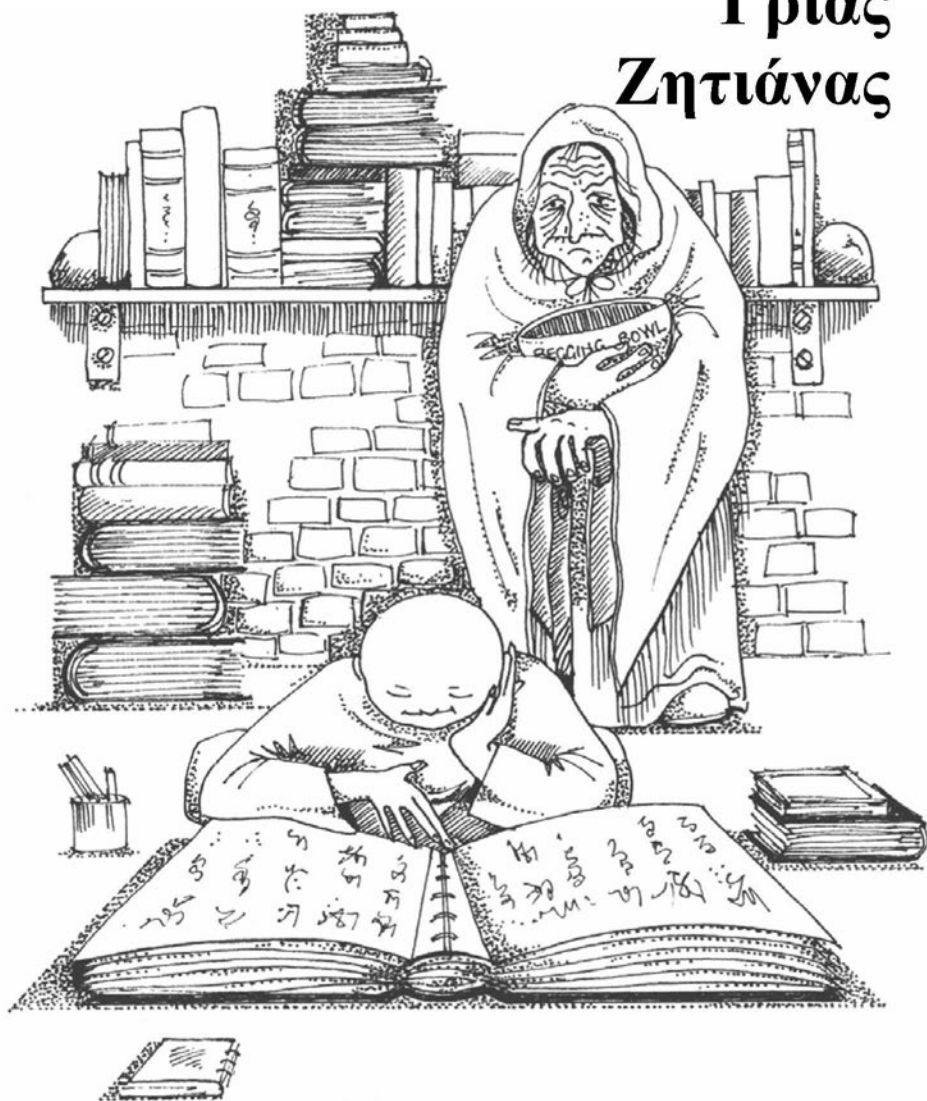
Ο Αρζούνα κατέβασε το κεφάλι του ντροπιασμένος και είπε στον Κρίσνα, «Ω, Θεέ Κρίσνα, Τσίγκ Χάϊ Γου Σανγκ Σιχ (γέλια) γιατί έπρεπε να με φέρεις ως εδώ; Ας φύγουμε γρήγορα από αυτό το μέρος. Μπορούσες να μου υποδείξεις- τα ελαττώματά μου, την αυταπάτη μου, την υποκρισία και στον στόμφο – στο σπίτι, δεν ήταν ανάγκη να μπούμε σε τέτοιο κόπο και φασαρία. Το παραδέχομαι ότι είχα περί πολλού την δική μου αφοσίωση και την δική μου προσευχή. Συμπεριφερόμουν στον Μπίμα με περιφρόνηση. Μόλις τώρα κατάλαβα ότι ο Μπίμα με την ειλικρινή του αφοσίωση αξίζει πολύ περισσότερα από την πομπώδη λατρεία που έκανα όλη μέρα.»

Ο Θεός Κρίσνα χαμογέλασε και έμεινε σιωπηλός.

Από αυτό καταλαβαίνετε ότι στο δικό μας μέρος, σε δικό μας μη-ναό ναό, δεν καταπιανόμαστε με τα λουλούδια, τα λιβάνια, τις μουσικές, τα γκονγκ και τα παρόμοια. Εμείς απλώς καταπιανόμαστε με την ειλικρίνεια και την εσωτερική αφοσίωση. Γι αυτό σας λέω και επιμένω να συγκεντρωσόμαστε και να διαλογισόμαστε, χωρίς να δίνετε σημασία σε εξωτερικές παραστάσεις, χωρίς καν να χρειάζεται να υποκλίνεστε σε μένα ή να υποκλίνεστε σε κανένα Βούδα.

Αν δείτε τους Βούδες και τους Φωτισμένους μέσα σας, τότε μπορείτε να υποκλιθείτε σε αυτούς αν θέλετε. Αλλά οι Βούδες δεν περιμένουν τέτοια πράγματα. Περιμένουν να είστε αφοσιωμένοι στον εαυτό σας, ώστε να ανακαλύψετε την εσωτερική σας φύση και να γίνετε εσείς Βούδας, ή να γίνεται ένα με τον Θεό. Ανακαλύψτε την δική σας ένδοξη φύση και βοηθήστε τον εαυτό σας και πολλούς άλλους ανθρώπους. Αυτό είναι που περιμένει ο Θεός από εμάς.

Η Σοφία Μιας Γριάς Ζητιάνας

Οι περισσότεροι άνθρωποι που γνωρίζουν δεν μιλάνε, και οι άνθρωποι που μιλάνε δεν γνωρίζουν. Φυσικά οι δάσκαλοι του ύψους του Βούδα ή του Ιησού, που βγήκαν να μιλήσουν ανοικτά και να κηρύξουν δημόσια, είναι κάτι εντελώς διαφορετικό. Έπρεπε να το κάνουν. Ειδάλλως δεν θα ήθελαν να το κάνουν. Ήταν η αποστολή τους τέτοια, ακόμα κι αν έπρεπε να υποφέρουν. Δεν το ήθελαν πράγματι. Αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι ψάχνανε ευκαιρία να προβληθούν προς τα έξω και να διαξιφιστούν με τους άλλους. Αυτή είναι η διαφορά. Απεχθάνονταν παρόμοιες ευκαιρίες και τις απέφευγαν. Όμως έπρεπε να κάνουν την δουλειά, να διδάξουν τους μαθητές, αυτούς που προσέρχονταν οικειοθελώς. Αλλά από μόνοι τους δεν θα έβγαιναν έξω να αρχίσουν την επιχειρηματολογία και τους καυγάδες με άλλους ανθρώπους για να δείξουν τις γνώσεις τους.

Τώρα ο Τιλόμπα (ο Τιλόμπα ήταν ο μεγάλος, ο grand master του δασκάλου του Μιλάρéπα) ανήκε σε αυτούς που έτρεχαν από άκρη σε άκρη σε όλη την Ινδία, επιδεικνύοντας την γνώση των βιβλίων που είχε διαβάσει. Όπου κι αν πήγαινε, κέρδιζε. Ποτέ κανένας δεν μπορούσε να τον κερδίσει επειδή η γνώση των βιβλίων που είχε ήταν τεράστια. Σε πολλές χώρες έχουμε παρόμοιους ανθρώπους, όχι μόνο τον Τιλόμπα στην Ινδία.

Μια μέρα βρισκόταν στο σπίτι του και διάβαζε ένα από τα πιο διάσημα, ιερά και πολύτιμα βιβλία της εποχής του. Τότε μια γριά γυναίκα, ζητιάνα, που φαινόταν βρώμικη, πολύ αδύναμη και αποστεωμένη, πέρασε από μπροστά και είπε κάτι τέτοιο, «Εσύ που διαβάζεις με τόσο πάθος, καταλαβαίνεις έστω και ελάχιστα από αυτά;» (Γέλια)

Τι; Ο Τιλόμπα έμεινε εμβρόντητος. Μια γριά, κακάσχημη ζητιάνα τολμούσε να μιλάει με αυτόν τον τρόπο μπροστά σε έναν ιερωμένο, ένα λόγιο καθηγητή σαν κι εμένα; Επειδή είχε μείνει εμβρόντητος δεν ήξερε πως ακριβώς να

αντιδράσει. Τότε η γριά ζητιάνα, έφτυσε στο βιβλίο του και έφυγε.

Τώρα ήταν εξοργισμένος όσο δεν έπαιρνε άλλο, για το θράσος που είχε αυτή η γυναίκα να φτύσει το ιερό βιβλίο. Γι αυτό έτρεξε και την κυνήγησε. Αλλά καθώς έτρεχε ξοπίσω της, εκείνη μουρμούρισε κάτι μέσα από τα δόντια της και ξαφνικά εκείνος ηρέμησε, δεν ένοιωθε πλέον καθόλου θυμωμένος. Τότε σταμάτησε επί τόπου και επέστρεψε στο σπίτι του για να πέσει σε βαθιά περισυλλογή. Ίσως ένοιωθε ότι κάτι πήγαινε πολύ στραβά με τον τρόπο που μάθαινε από τα βιβλία. Γι αυτό το σκεφτόταν και το ξανασκεφτόταν. Ακόμα σκέφθηκε πολύ γιατί μια γριά ζητιάνα είχε τολμήσει να φτύσει ένα ιερό βιβλίο που όλη η Ινδία το σεβόταν χιλιάδες χρόνια.

Οι άνθρωποι λατρεύανε το βιβλίο και πέφτανε σε κατάνυξη μπροστά του, προσφέρανε χρήματα στο βιβλίο. Ακόμα και σήμερα κάνουν το ίδιο σε μερικές χώρες, όπως και στην Ινδία. Το ξέρω, το έχω δει. Απλώς προσκυνούν το βιβλίο, προσφέρουν χρήματα και λουλούδια στο βιβλίο, και πιστεύουν ότι αποτελεί το αποκορύφωμα της γνώσης και της σοφίας. Αλλά ένα βιβλίο είναι απλώς ένα βιβλίο. Όπως κι εσύ είσαι εσύ. Πως είναι δυνατόν να προσκυνάς ένα βιβλίο και να ωφελείσαι σε οτιδήποτε από αυτό; Αλλά πολλοί άνθρωποι το πιστεύουν.

Γι αυτό, τούτος ο Τιλόμπα είχε πέσει σε περισυλλογή. Επιπλέον είχε εκπλαγεί από το γεγονός ότι μια γριά γυναίκα, τόσο αποστεωμένη και αδύναμη είχε το σθένος απλώς να μουρμουρίσει μια-δυο προτάσεις για να διαλυθεί ο θυμός του που ενώ φούντωνε σαν την φωτιά εντούτοις είχε σβήσει λες και είχαν ρίξει νερό επάνω της. Έτσι αφού το σκέφθηκε καλά, άφησε την δουλειά του και έπαψε να επιχειρηματολογεί και να διαξιφίζεται πλέον. Άρχισε όμως να ψάχνει για την γριά ζητιάνα για να λύσει το μυστήριο που δεν καταλάβαινε.

Μια μέρα την ανακάλυψε μόνη σε μια ζούγκλα. Προσπάθησε να της μιλήσει λογικά, χρησιμοποίησε όλη του

την ευφράδεια και τις γνώσεις που είχε για να την βάλει κάτω με τα επιχειρήματα. Δεν είχε σημασία όμως πόσο σκληρά προσπαθούσε, εκείνη πάντα κέρδιζε. Η γριά, μια πανάσχημη, φτωχή και πεινασμένη ζητιάνα, πάντα νικούσε. (Η Δασκάλα γελάει) Τελικά του είπε, «Τα πράγματα που ξέρω εγώ, η σοφία που κατέχω και όλα όσα κατανοώ δεν βρίσκονται στα βιβλία. Ως εκ τούτου εσύ δεν μπορείς να τα ανακαλύψεις και γι αυτό είναι αδύνατον να με νικήσεις με κανένα επιχείρημα.»

Τελικά υποκλίθηκε μπροστά της, την δέχτηκε σαν δασκάλα και της ζήτησε να τον διδάξει. Κι αυτή το έκανε. Αυτά που του είπε ήταν πως οτιδήποτε θέλεις να μάθεις δεν βρίσκεται στα βιβλία ούτε και σ' αυτόν τον κόσμο. Πρέπει να τα αναζητήσεις άνωθεν και να τα μάθεις από ουράνιες υπάρξεις.

Ο μόνος δρόμος γι αυτό είναι η μύηση. Στρεφόμαστε μέσα μας, ανεβαίνουμε ψηλά και τότε βρίσκουμε αυτές τις ουράνιες υπάρξεις. Αυτό είναι το νόημα. Μετά διδασκόμαστε από αυτούς/ές.

Όσο γι αν σας διδάσκω εγώ, όσο κι αν σας διδάξει οποιοσδήποτε δάσκαλος, είναι μόνο προφορική διδασκαλία, μόνο φυσική. Αν επιδιώκετε να μάθετε κάτι καλύτερο, πρέπει να μπειτε μέσα σας να ανέβετε σε ένα ανώτερο επίπεδο συνείδησης και να διδαχτείτε από τον/την εσωτερικό δάσκαλο, τον/την Κύριο-α που διαπερνάει και κυριαρχεί στα πάντα και όχι μόνο στο φυσικό επίπεδο. Το φυσικό επίπεδο είναι μόνο μια κλίμακα που μπορεί να σε οδηγήσει σε ανώτερα επίπεδα συνείδησης. Τότε μαθητεύεις στον ανώτερο δάσκαλο, δεν έχει σημασία αν είναι ο ίδιος ή διαφορετικός δάσκαλος, σημασία έχει ότι βρίσκεται σε ανώτερο εκλεπτυσμένο επίπεδο συνείδησης.

Όταν ο Τιλόμπα εγκατέλειψε τα πάντα και προσπάθησε σκληρά να φθάσει στα ουράνια βασίλεια για να συναντήσει αυτές τις ουράνιες υπάρξεις και να διδαχτεί από αυτούς. Ο

δρόμος προς αυτές τις ουράνιες υπάρξεις είναι γεμάτος δυσκολίες και παγίδες, όμως αυτός τα κατάφερε.

Αυτός ήταν ο Τιλόμπα. Ακόμα και ένα μεγάλο κεφάλι σαν κι αυτό, έπρεπε να υποκλιθεί σε μια γριά, κακάσχημη γυναίκα μια πεινασμένη ζητιάνα για να κερδίσει την σοφία. Γι αυτό δεν υπάρχει τίποτα που να είναι τόσο ταπεινό και τιποτένιο για μας ώστε να μην μπορούμε να υποκλιθούμε μπροστά σε οποιονδήποτε κατέχει την σοφία, σε οποιονδήποτε και οποιαδήποτε μπορεί πράγματι να μας δείξει τον δρόμο της λύτρωσης.

Οι περισσότεροι δάσκαλοι της παλιάς εποχής ήταν πολύ φτωχοί. Ο Ιησούς ήταν μαραγκός, δεν είχε ποτέ του μεγάλο πλούτο. Ο Βούδας είχε μεγάλα πλούτη αλλά τα εγκατέλειψε. (Η Δασκάλα γελάει.) Έτσι κι αυτός δεν είχε τίποτα. Γύριζε όλη την Ινδία ζητιανεύοντας για την τροφή του. Ούτως ή άλλως είχε γίνει κι αυτός ζητιάνος. Οι περισσότεροι δάσκαλοι δεν είχαν τίποτα στην κατοχή τους. Αλλά αν μερικοί ήθελαν να έχουν περιουσία, κι αυτό δεν ήταν κακό.

Ένας από τους δασκάλους των Σιχ, ο δέκατος Μάστερ των Σιχ ήταν πολύ πλούσιος. Εκείνος διατήρησε τα πλούτη του. Ντυνόταν πολυτελώς και με τα κοσμήματα που φορούσε φαινόταν σαν πρίγκιπας. Ποτέ δεν αποποιήθηκε τα πλούτη του. Όμως άλλοι δάσκαλοι των Σιχ γυρίζουν την χώρα ζητιανεύοντας για την τροφή τους, επίσης. Δεν είναι ανάγκη λοιπόν να λέμε ότι ένας δάσκαλος πρέπει να είναι έτσι ή αλλιώς. Κανέναν πρόβλημα όπως και να είναι.

Όταν κοιτάζετε την Κουάν Γιν Μποντισάντβα, φοράει πολλά κοσμήματα, τα μαλλιά της είναι μακριά και πανέμορφα, είναι ντυμένη με πανέμορφα ρούχα. Ξέρετε, στον Ουρανό οι άνθρωποι είναι όμορφοι. Τα κοσμήματά τους είναι φυσικά προσαρμωμένα επάνω τους ανάλογα με τις αρετές τους.

Γι αυτό δεν χρειάζεται να λέμε ότι ένας δάσκαλος πρέπει πάντα να είναι φτωχός. Δεν είναι απαραίτητο. Οι περισσότεροι δάσκαλοι ωστόσο εξ' αιτίας της εσωτερικής τους

πραγμάτωσης, διαλέγουν την απλή ζωή. Αλλά ένας δάσκαλος ενεργεί πάντοτε ανάλογα. Δεν σημαίνει ότι είναι υποχρεωμένος να είναι έτσι. Γιατί αν ο δάσκαλος είναι με πάθος προσκολλημένος στην φτώχεια, στην απλή ζωή ή μόνο στα απλά ρούχα, τότε κι αυτό είναι ένα είδος προσκόλλησης. Το να κολλάμε σε ένα πράγμα ή σε ένα άκρο, κι αυτό καλό δεν είναι. Ο δάσκαλος πρέπει να είναι απελευθερωμένος μέσα του, το έξω δεν έχει σημασία τότε. Εξαρτάται από την περίσταση, την προέλευση ή αυτό που έχεις να κάνεις για να ωφελήσεις τα αισθανόμενα όντα.

Αμερόληπτη Αγάπη

Μια φορά κι
έναν καιρό ζούσε
ένας
μικροεπιχειρηματίας
που δεν τα πήγαινε
και πολύ καλά. Η
δουλειά του δεν ήταν
πολύ επιτυχημένη
αλλά εκείνος ήταν
μια χαρά. Ήταν
ικανοποιημένος και
φρόντιζε την
οικογένειά του.
Υπήρχε κι ένας
άλλος άνθρωπος
γείτονάς του, που

ακολουθούσε τον δρόμο της Αλήθειας, κι αυτός ο άνθρωπος ήταν πολύ φτωχός. Γι αυτό ο επιχειρηματίας και οι γείτονες, κατά καιρούς του έδιναν φαγητό και υλική βοήθεια για να τα βγάλει πέρα τον χειμώνα και τις δύσκολες εποχές. Κάθε φορά που του έδινε κάτι, έστω κι αν ήταν λιγοστό, ίσως το ένα χιλιοστό του εισοδήματός του – λίγο ψωμί, μερικά μπισκότα, κανένα λάχανο, μερικά καρότα, ρύζι, τέτοια πράγματα που δεν κοστίζουν πολύ – στον γείτονά του, ο μαθητής της Αλήθειας, η επιχείρησή του, η οικογένειά του και η υγεία του όλα γίνονταν καλύτερα. Τα παιδιά του γίνονταν πιο υπάκουα, τέτοια πράγματα. Κι εκείνος κέρδιζε περισσότερα χρήματα.

Έτσι όσο περισσότερα κέρδιζε τόσο περισσότερο έδινε στον πνευματικό ασκητή που ήταν γείτονάς του, γιατί τώρα είχε περισσότερα χρήματα. Όσο περισσότερα έδινε, τόσο περισσότερα κέρδιζε κι η επιχείρησή του άνθιζε. Και γενικά η ζωή του πήγαινε από το καλό στο καλύτερο.

Μετά άρχιζε να συσχετίζει την βελτίωσή του με την γενναιοδωρία που έδειχνε στον γείτονά του, κι είχε δίκιο. Άρχισε να σκέπτεται μέσα του, «Α, μάλιστα, όσο περισσότερα δίνω σ' αυτόν τον άνθρωπο, τόσο θα βελτιώνεται η επιχείρησή μου. Έχω ακούσει επίσης, ότι αυτός έχει έναν πνευματικό δάσκαλο και μου έχει πει ότι ο δάσκαλός του είναι ένα εκατομμύριο ανώτερος από εκείνον.» Σκέφθηκε λοιπόν σαν επιχειρηματίας, «Αχά! Θα κερδίζω χιλιαπλάσια. Αν δίνω σε έναν φτωχό μαθητή του και η επιχείρησή μου έχει ήδη μεγαλώσει τόσο, τότε αν δίνω στον δάσκαλό του για τον οποίο λέει ότι είναι εκατό φορές, ένα εκατομμύριο φορές ανώτερος από εκείνον, τότε και η επιχείρησή μου...»

Μπορείτε να φανταστείτε τι περνούσε από το μυαλό του. (όλοι γελούν.) Έβαλε λοιπόν το χέρι του βαθιά στην τσέπη και ετοιμάστηκε με πολλά πολύτιμα δώρα, χρήματα και τα πάντα. Έτσι ξεκίνησε να ταξιδέψει πολύ μακριά για να βρει τον δάσκαλο του γείτονά του.

Έκτοτε, πήγαινε και έκανε δωρεές μόνο στον δάσκαλο και στον γείτονα σταμάτησε να προσφέρει. Από τότε που άρχισε να κάνει δωρεές στον μεγαλύτερο δάσκαλο, η επιχείρησή του άρχισε να πέφτει και συνέχισε την κατιούσα μέρα με την ημέρα. Όσο περισσότερο έδινε στον δάσκαλο, τόσο λιγότερα έπαιρνε, έως ότου δεν άντεχε παραπάνω. Κόντευε να χρεοκοπήσει, δεν είχε σχεδόν τίποτα στο σπίτι του πλέον και η οικογένειά το κόντευε να λιμοκτονήσει από την πείνα.

Πήγε λοιπόν στον γείτονα για να μιλήσει με τον παρακατιανό, όπως νόμιζε, μαθητή, του μεγάλου δασκάλου. Τον ρώτησε, «Πως έγινε και μου είπες ότι ο δάσκαλός σου είναι απείρως ανώτερος πνευματικά από σένα;»

Κι ο μαθητής είπε, «Ναι, φυσικά, σου είπα την αλήθεια. Ο δάσκαλός μου είναι ανώτερος απ' όσο μπορώ να περιγράψω. Δεν είναι ένα εκατομμύριο φορές ανώτερος, είναι πολύ παραπάνω, πολύ παραπάνω. Δεν μπορώ να σου περιγράψω το μεγαλείο του, γι αυτό σου είπα μόνο αυτά που σου είπα. Αλλά απ' όσα σου είπα είναι ακόμα πιο πάνω.»

Ο επιχειρηματίας είπε, «Όμως εγώ έκανα σε αυτόν δωρεές επειδή πίστευα ότι ήταν ανώτερος πνευματικά, διακεκριμένος και περισσότερο ενάρετος και αξιόλογος από εσένα. Και από τότε, η επιχείρησή μου πήρε τον κατήφορο, και σχεδόν πεθαίνω από πείνα μαζί με την οικογένειά μου. Πως συμβαίνει αυτό;»

Ο μαθητής απάντησε, «Α, είναι επειδή πριν έκανες τις προσφορές σε μένα από την καλή σου την καρδιά, από αυθεντική ευγενική καλοσύνη. Επειδή με έβλεπες σε μεγάλη ανάγκη, μου έδινες χωρίς να σκέπτεσαι τίποτα για αντάλλαγμα. Μου έδινες με αγάπη δίχως να έχεις προσδοκίες. Μου έδινες αυθόρμητα χωρίς να σκέπτεσαι αν αξίζω ή όχι, χωρίς να διαλέγεις τον αποδέκτη. Έδινες απλώς επειδή αγαπούσες.

«Κι ο Θεός δίνει επίσης απλόχερα. Κι Εκείνος δεν κάνει διακρίσεις σε ποιόν δίνει, όπως κι εσύ δεν έκανες διάκριση σε ποιόν έδινες. Έδινες σε μένα, χωρίς να υπολογίζεις αν ήμουνα άξιος ή όχι. Όταν όμως άρχισες να υπολογίζεις και να κάνεις διακρίσεις ανάμεσα σε μένα και στον δάσκαλό μου – διάλεξες τον διακεκριμένο, τον ενάρετο, τον αξιόλογο, τον ευσεβή άγιο άνδρα – τότε άρχισες να κάνεις φιλανθρωπία επειδή νόμιζες ότι ήταν άξιος και διακεκριμένα ενάρετος. Κι ο Θεός επίσης κάνει το ίδιο. Κι Εκείνος διαλέγει τους ενάρετους, τους άξιους και τους αγίους για να προσφέρει. Επειδή έκανες διακρίσεις κι ο Θεός επίσης έκανε διακρίσεις.

Φροντίστε λοιπόν ώστε η αγάπη σας να μην κάνει διακρίσεις όταν επιστρέψετε στο σπίτι σας. Τα παιδιά σας μπορεί να είναι ανάγωγα, ο σύζυγος απαίσιος, οι γείτονες χάλια, αλλά εσύ προσπάθησε να τους δείχνεις αγάπη. Όχι σε όλους την ίδια αγάπη, αλλά αγάπη αναλόγως, αναλόγως της δικής σου ικανότητας. Δείξε όσο περισσότερη αγάπη μπορείς και μόνον όταν υπάρχει η ανάγκη, τότε να βοηθάς. Αν όχι, τότε να φέρεσαι ίσα σε όλους, φιλικά και με ποιότητα καρδιάς που είναι απαλλαγμένης από μνησικακίες. Επειδή δεν είναι αδύνατον να αγαπήσεις τους πάντες με τον ίδιο τρόπο.

Ο Θεός δεν μας αναγκάζει να αγαπάμε όλους το ίδιο, έτσι γιατί εμείς να επιμένουμε; Δεν χρειάζεται να το αναγκάσουμε το πράγμα, ωστόσο τους αγαπάμε, με την έννοια ότι, όποτε έχουν την ανάγκη μας, έστω κι αν μας έχουν βλάψει προηγουμένως, γυρνάμε και προσφέρουμε άμεσα την βοήθειά μας. Αγαπώ τους συνανθρώπους μου σημαίνει ότι δεν καλλιεργώ μνησικακίες μέσα μου, δεν κρύβω κακή προαίρεση και δεν κάνω αρνητικές σκέψεις γι αυτούς. Αντίθετα, τους εύχομαι να είναι καλά, προσεύχομαι και διαλογίζομαι γι αυτούς.

**Ένας
Κλέφτης
Γίνεται
Πνευματικός
Ασκητής**

Κάποτε όταν ένας κλέφτης βρισκόταν επί το έργον σε κάποιο παλάτι, άκουσε μια συζήτηση ανάμεσα σε δύο ευνούχους: «Ο βασιλιάς μας θέλει να παντρέψει την πριγκίπισσα με ένα μοναχό που ασκείται στις όχθες του ποταμού Γάγγη. Τι έχεις να πεις γι αυτό;»

Ο άλλος ευνούχος είπε, «Θαυμάσια! Αυτό είναι πολύ καλό! Η πριγκίπισσα είναι το πιο σημαντικό άτομο της χώρας μας, και οι μοναχοί που ασκούνται στις όχθες του Γάγγη επίσης είναι σπάνιο είδος των πιο ενάρετων και ευγενών ανθρώπων του κόσμου. Φυσικά είμαι καταγοητευμένος και συμφωνώ με την ιδέα!»

Ακούγοντας αυτά τα λόγια ο κλέφτης ανέκοψε την ληστρική του επιχείρηση και σαν τον κλέφτη γύρισε στο σπίτι του για να γίνει εν ριπή οφθαλμού μοναχός. (Γέλια) Ξύρισε το κεφάλι και τα γένια του βιαστικά και φόρεσε το μοναχικό ράσο. Μετά αναμίχθηκε με τους άλλους μοναχούς και έκανε διαλογισμό, ελπίζοντας ότι η πριγκίπισσα θα μπορούσε να γίνει γυναίκα του.

Πολλές μέρες μετά από αυτό, ο βασιλιάς πράγματι έστειλε έναν ευνούχο στις όχθες του ποταμού Γάγγη για να ρωτήσει τους μοναχούς αν θέλουν να παντρευτούν την πριγκίπισσα. Ρωτούσε έναν-έναν. Όταν έπαιρνε μια αρνητική απάντηση, πέρναγε στον επόμενο και ούτω καθ' εξής.

Οι μοναχοί που ήταν καλοί ασκητές δεν νοιάζονταν για καμία πριγκίπισσα, έτσι ο ένας μετά τον άλλον αρνήθηκαν όλοι τους. Μόνο ο κλέφτης που καθόταν εκεί με την καρδιά του να κτυπάει σαν τρελή στο στήθος του είχε απομείνει. Μέσα του κραύγαζε: «Εγώ είμαι εδώ! Ελάτε σε μένα γρήγορα.» (γέλια)

Τελικά ο ευνούχος κατέληξε σε 'κείνον για να τον ρωτήσει. Όταν ο ευνούχος του έκανε την πρόταση, εκείνος παρέμεινε σιωπηλός, (γέλια) δεν είπε ούτε λέξη. Όλοι οι άλλοι

είχαν πει ότι δεν ήθελαν, αλλά εκείνος δεν είπε τίποτα. Φαινόταν ήδη πολύ διαφορετικός από τους άλλους.

Ο ευνούχος ήταν πολύ ικανοποιημένος και επέστρεψε για να κάνει την αναφορά του στον βασιλιά. «Ένας μοναχός που ασκείται στις όχθες του Γάγγη, μου φάνηκε ότι έχει την πρόθεση να παντρευτεί την πριγκίπισσα. Εμείς τον ρωτήσαμε, εκείνος δεν αρνήθηκε, πράγμα που σημαίνει ότι κατά ενενήντα τοις εκατό δέχεται, μόνο που δεν δήλωσε ρητά ακόμα τις προθέσεις του. Ανάμεσα σε όλους όσους ρώτησα, ήταν ο μόνος που δεν είπε όχι.»

Ικανοποιημένος από τα καλά νέα, ο βασιλιάς σκέφθηκε ότι θα έπρεπε να πάει ο ίδιος προσωπικά, να τον τιμήσει με δώρα και τότε ο μοναχός σίγουρα θα δεχόταν να παντρευτεί την πριγκίπισσα.

Ο βασιλιάς πήρε μαζί του όλο το συμβούλιο, τους αξιωματούχους του και τον ευνούχο και ξεκίνησαν για τον Γάγγη όπου ο κλέφτης διαλογιζόταν. Με μεγάλο σεβασμό, σχεδόν ευλάβεια, ζήτησε από τον «μοναχό» να παντρευτεί την πριγκίπισσα. Καθώς κι ο βασιλιάς ήταν κι εκείνος στον δρόμο του πνεύματος δεν ήθελε να παντρέψει την πριγκίπισσα με έναν συνηθισμένο άνθρωπο. Προτιμούσε να δει την κόρη του να παντρεύεται έναν πνευματικό πολεμιστή – ασκητή, ώστε να μπορεί κι εκείνη να προοδεύει πνευματικά αφού θα ασκείται με την συντροφιά ενός καλού συζύγου και καθοδηγητή. Ο βασιλιάς θα ικανοποιούνταν μόνο αν είχε για γαμπρό κάποιον που θα βοηθούσε την πριγκίπισσα να διαλογίζεται και να τελειοποιείται στον δρόμο της αρετής. Γι αυτό με το που άκουσε ότι ένας πνευματικός άνθρωπος που διαλογίζεται και προσεύχεται στις όχθες του Γάγγη, θα παντρευόταν την πριγκίπισσα, ήταν πανευτυχής.

Ο κλέφτης φούσκωσε από αυταρέσκεια, αλλά μετά σκέφτηκε: «Εγώ απλώς ξυρίστηκα και έβαλα το ράσο, παριστάνοντας τον μοναχό και τον πνευματικό πολεμιστή, κι όμως ο βασιλιάς και οι σύμβουλοί του μου φέρθηκαν με τόσο

σεβασμό, προσφέροντάς μου πλούσια δώρα και πολύτιμα αντικείμενα. Φαντάσου πως θα ήμουν και τι θα είχα αν γινόμουνα αληθινός μοναχός, κι ένας πραγματικός πολεμιστής του πνεύματος!»

Μετά από αυτές τις σκέψεις, άλλαξε στάση και δεν ήθελε πλέον να παντρευτεί την πριγκίπισσα! (γέλια). Άντ' αυτού άρχισε να ασκείται στα σοβαρά. Ενώ στην αρχή ξεκίνησε με υποκρισία, μετά έγινε αληθινός μοναχός επειδή διέβλεψε τα οφέλη της πνευματικής προόδου. Σταδιακά βρήκε την φώτισή του και έγινε ένας μεγάλος άγιος, ένας πολύ ζακουστός πνευματικός πολεμιστής.

Ο Παντοδύναμος Θεός Φροντίζει για Όλα

Κάποτε ζούσε ένας πολύ ευσυνείδητος Ινδός γιόγκι. Μια μέρα η μητέρα αυτού του ανθρώπου όντας πολύ γριά και άρρωστη, πέθανε. Αυτός ήταν πολύ ευτυχισμένος και αμέσως έτρεξε στην μεγάλη αίθουσα. Γονατίζοντας εκεί, ευχαρίστησε τον Παντοδύναμο Θεό, ίσως τον εσωτερικό Δάσκαλο! Προσκύνησε μέχρι το έδαφος και είπε, «Σ' ευχαριστώ Θεέ μου! Δεν είχα ζητήσει κι ούτε είχα προσευχηθεί γι αυτό, αλλά Εσύ από μόνος Σου μου χάρισες ήδη την μεγαλύτερη ευλογία. Τώρα που πήρες κοντά Σου την μητέρα μου, εγώ είμαι ελεύθερος και διαθέσιμος να σκέπτομαι ολόψυχα μόνο Εσένα, κάθε μέρα και σε κάθε περίπτωση. Σ' ευχαριστώ!»

Βρισκόταν εκεί μόνος του χορεύοντας και τραγουδώντας με αγαλλίαση. Οι γείτονες, ένοιωθαν αμήχανα γι αυτό, «Καλά, τι είναι αυτό; Μόλις πέθανε η μητέρα του κι αυτός όχι μόνο δεν έχυσε ούτε δάκρυ, αλλά χορεύει και τραγουδάει.»

Εννοούσαν φυσικά ότι χόρευε ένα είδος ιερού χορού, δείγμα ευχαριστίας προς τον Θεό, όχι πως είχε πάει να τραγουδήσει σε κέντρο με караόκι. Φυσικά δεν είναι το ίδιο! Ίσως να φαίνονται παρόμοια – οι κινήσεις και το τίναγμα του σώματος – είναι παραπλήσια. Αλλά η μητέρα του δεν θα στενοχωριόταν γι αυτό, επειδή κι εκείνη ήταν πολύ προχωρημένη πνευματικά, σαν και τον γιο της. Γνώριζαν και οι δυο ότι αυτός ο κόσμος είναι εφήμερος. Έτσι η μητέρα του πέθανε ήρεμα κι ευτυχισμένα, κι ο ίδιος ήταν επίσης ευχαριστημένος από τον γαλήνιο θάνατό της. Ήταν και οι δυο παράξενοι άνθρωποι!

Αφού κήδεψε την μητέρα του, πήγαινε στις όχθες του ποταμού Γάγγη κάθε μέρα για να ψάλλει τα Θεία Ονόματα, να διαλογιστεί και να επικοινωνήσει με τον Παντοδύναμο Θεό. Είχαν περάσει ήδη τρεις ημέρες και ο άνθρωπος αυτός δεν είχε βάλει μπουκιά φαΐ στο στόμα του ούτε είχε πει μια γουλιά νερό. Είχε ξεχάσει. Καθόταν σε μια απόμερη γωνιά του Γάγγη

απ' όπου δεν περνούσε κανένας προσκυνητής, γι αυτό και δεν είχε τίποτα να φάει.

Ο Παντοδύναμος Θεός, μίλησε στους ανθρώπους που κάθονταν δίπλα Του, «Αλίμονο! Τι κρίμα! Ο πιστός μου εκεί κάτω πεθαίνει από την πείνα και φαίνομαι Εγώ σαν ανεύθυνος που δεν του προσφέρω τίποτα να φάει. Αυτός κάθεται εκεί και Με θυμάται κάθε ώρα και λεπτό της ημέρας, κι Εγώ από εδώ ξεχνάω να τον προστατέψω.»

Τότε ο Θεός είπε στον άγγελο που καθόταν δίπλα Του, να πάει στον άνθρωπο καλό φαί εκεί που κάθεται. Γέμισε λοιπόν ο άγγελος ένα χρυσό πιάτο με πολύ καλό φαγητό – τσαπάτι, γάλα, μήλα κ.λ.π. και το πήγε στον άνθρωπο. Αυτός ο συγκεκριμένος άγγελος δεν είχε δει ποτέ πριν άνθρωπο, πόσο μάλλον αγόρι. Κι ο άγγελος όντας κορίτσι λίγο ντροπαλό που είδε ένα αγόρι, ακούμπησε σιωπηλά το πιάτο δίπλα του και έφυγε πετώντας.

Ο άνθρωπος είδε το φαγητό, αλλά δεν είχε προσέξει κανέναν να το φέρνει. Ευχαρίστησε τον Θεό, με την σκέψη ότι οπωσδήποτε το είχε φέρει Εκείνος. Αφού έφαγε, συνέχισε να επαναλαμβάνει το Όνομα του Θεού, να διαλογίζεται και να μπαίνει σε έκσταση. Ξαφνικά ένα μικρό πλήθος ανθρώπων τον περικύκλωσε και τον έβγαλε από την έκσταση. Κρατούσαν ρόπαλα και ξίφη στα χέρια τους, απειλώντας να τον συλλάβουν. Εμβρόντητος εκείνος, ρώτησε «Γιατί; Γιατί; Τι έκανα;»

Του λένε εκείνοι, «Εσύ βρωμοκλέφτη! Τόλμησες κι έκλεψες αυτό το χρυσό πιάτο από το Ναό του Θεού. Εμείς τώρα θα σε οδηγήσουμε μπροστά στον βασιλιά για να σε τιμωρήσει.»

Μάταιες όλες οι προσπάθειές του να τους εξηγήσει, γιατί οι στρατιώτες δεν καταλάβαιναν τίποτα. Τον είδαν έτσι φτωχό παλικάρι, ντυμένο με κουρέλια να κάθεται δίπλα στο ποτάμι και δεν μπορούσαν να φανταστούν ότι ήταν δυνατόν να έρθει στην κατοχή του ένα τέτοιο χρυσό πιάτο. Έτσι ήταν

φυσικό να υποθέσουν ότι θα πρέπει να το είχε κλέψει. Το πιάτο έμοιαζε με τα πιάτα που χρησιμοποιούσαν στο Ναό για να κάνουν προσφορές στον Θεό, γι αυτόν τον τραβολογούσαν να τιμωρηθεί.

Αφού τον έσυραν μέσα, και τον είδε ο βασιλιάς, θύμωσε πολύ. Έδωσε εντολή στους στρατιώτες να τον ξυλοκοπήσουν. Τον κτυπούσαν για πολύ ώρα, δυνατά κι άγρια. Αλλά αυτός ο νεαρός γιόγκι δεν ένοιωθε τίποτα απολύτως, απλώς συνέχιζε να γελάει. (Η Δασκάλα γελάει.) Όχι όπως γελάω εγώ τώρα, αλλά περίπου το ίδιο. Κι όχι μόνο γελούσε αλλά και παρέμενε πολύ χαρούμενος λες και τον γαργαλούσαν. Οι στρατιώτες κουράστηκαν να τον κτυπάνε, τα χέρια τους είχαν πρηστεί από την κούραση. (Η Δασκάλα γελάει.) Τότε εκείνοι σταμάτησαν να τον κτυπάνε και τον άφησαν να φύγει. Κι ο ίδιος ο βασιλιάς παραξενεύτηκε, λες και είχε τον Θεό προστάτη, γι αυτό δεν τόλμησαν να συνεχίσουν να τον κτυπούν. Αλλά ήταν πολύ περίεργος και έτρεξε ο ίδιος στο ναό για να δει μήπως είχε πράγματι κλαπεί ένα τέτοιο πιάτο.

Όταν πήγε στο ναό είδε το άγαλμα του Θεού να είναι μέσα στα αίματα. Εξεπλάγη, «Πως γίνεται αυτό; Πως γίνεται να αιμορραγεί ένα άγαλμα;»

Κι όχι μόνο αυτό, αλλά το αίμα έτρεχε από τα σημεία αυτά στα οποία είχαν κτυπήσει τον άνθρωπο αυτό. Ένοιωσε συντετριμμένος και γονάτισε μετανιωμένος χωρίς να γνωρίζει τι αμάρτημα είχε διαπράξει. Αργότερα κατάλαβε ότι ίσως ο άνθρωπος αυτός να ήταν αθώος, και το μαστίγιμά του ήταν σαν να κτυπούσαν τον ίδιο τον Θεό. Γι αυτό και το άγαλμά Του είχε ματώσει.

Σ' αυτό το σημείο, ο βασιλιάς και οι σύμβουλοί του είχαν γλομιάσει από τον φόβο τους. Έτρεξαν βιαστικά στις όχθες του ποταμού, γονάτισαν και ζήτησαν συγνώμη από αυτόν τον μικρό, απένταρο γιόγκι, και επίσης τον πρόσφεραν φαγητό κάθε μέρα. Όταν αργότερα επέστρεψαν στο ναό, είδαν

ότι το άγαλμα του Θεού ήταν καθαρó και έτρεχε αίματα. Ως εκ τούτου κατάλαβαν την αιτία.

Επειδή ο άνθρωπος αυτός ήταν πολύ ειλικρινής στον διαλογισμό και στις προσευχές του, σκεπτόταν μόνο τον Θεό κάθε μέρα – ο Θεός ένοιωσε ενοχές που δεν είχε τίποτα να φάει. Κι αν είχε φάει τόσο ξύλο εξ' αιτίας του φαγητού, τότε φυσικά ήταν λάθος του Θεού. Γι αυτό πήρε επάνω Του την τιμωρία. Δεν σημαίνει πως όταν βρίσκεις διαφώτιση δεν νοιάζεσαι για τίποτα. Αλλά αν πράγματι ασκούμαστε με ειλικρίνεια τότε ο Θεός τα φροντίζει όλα.

Το Μυστικό Της Αθανασίας

Μια φορά κι έναν καιρό ζούσε ένας άνθρωπος στην Κίνα που έλεγε συχνά στους ανθρώπους ότι ήξερε το μυστικό της αθανασίας. Ο Αυτοκράτορας της επαρχίας Γιαν, μόλις το άκουσε, έστειλε τον προσωπικό του βοηθό να ψάξει να βρει αυτόν που ισχυριζόταν ότι ήξερε το μυστικό της αθανασίας και να τον φέρει μπροστά του, επειδή ήθελε κι εκείνος να μάθει το μυστικό. Όμως αυτός ο βοηθός ήταν λίγο ως πολύ σαν τους

αγγελιοφόρους της Κουάν Γιν που έχουμε εδώ, ή σαν και τους δικούς μου βοηθούς! Πήγαινε πολύ αργά. Αντί να οδηγήσει Μερσεντές ή Μπουίκ, εκείνος πήγαινε με ένα Γιου Λονγκ (κινέζικη μάρκα αυτοκινήτου), γι αυτό πήγαινε πολύ αργά. Ω! αυτός δεν οδηγούσε καν ένα Γιου Λονγκ, γιατί πήγε με κάρο που το έσερνε ένα άλογο. Νόμιζε ότι θα ήταν μεγάλη πολυτέλεια να πάει καβάλα σε άλογο. Αργότερα νόμιζε ότι ακόμα και το κάρο παραήτανε πολυτελές, έτσι απλά βάδιζε με τα πόδια! Κι αυτό σήμαινε ότι πήγαινε πολύ αργά, πάρα πολύ αργά!

Στην διάρκεια του ταξιδιού όμως απολάμβανε όλες τις χαρές, περνώντας ακόμα κι απ' το Παρίσι και άλλα παρόμοια μέρη. Ως εκ τούτου, τον πήρε πάρα πολύ χρόνο να φθάσει το μέρος που έμενε αυτός που ήξερε το μυστικό της αθανασίας. Κι εξ' αιτίας της βραδυπορίας και της καθυστέρησης ο άνθρωπος αυτός είχε κιόλας πεθάνει. (γέλια)

Ο αυτοκράτορας της επαρχίας Γιαν, ήταν έξω φρενών. Ξέρετε είχε γίνει σαν κι εμένα όταν βρυχώμαι, αλλά δεν ήταν τόσο καλός γιατί δεν εξασκούσε την Μέθοδο Κουάν Γιν. (γέλια) Δεν μπορούσε να βρυχηθεί τόσο δυνατά γιατί εγώ έχω αποκτήσει το «τσι» (δύναμη) με την πρακτική της Μεθόδου Κουάν Γιν. Εγώ μπορώ και ουρλιάζω δυνατότερα από εκείνον. Έχει μεγάλη πλάκα να θυμώνεις κατ' αυτόν τον τρόπο. (γέλια)

Ο αυτοκράτορας ήταν τόσο θυμωμένος που ήθελε να εκτελέσει επί τόπου τον βοηθό του. Τότε όμως παρενέβη ο καγκελάριος και ikéteψε τον αυτοκράτορα να συγχωρήσει τον βοηθό και να του χαρίσει την ζωή. Είπε στον αυτοκράτορα, «Σε τούτη τη ζωή, όλοι οι άνθρωποι αγωνίζονται να κρατηθούν ζωντανοί και φοβούνται τον θάνατο. Αν σκοτώσουμε αυτόν τον άνθρωπο για κάποιο μυστικό αθανασίας που δεν μπόρεσε να βρει, θα πάμε κόντρα σ' αυτό το ιδανικό. Πέρα από αυτό, ο άνθρωπος που κοκορευόταν πως γνώριζε το μυστικό της αθανασίας έχει πεθάνει. Δεν μπόρεσε να σώσει τον εαυτό του. Αυτό σημαίνει ότι το μυστικό του ήταν άχρηστο! Γι αυτό σε

ικετεύω, μην σκοτώσεις έναν χρήσιμο άνθρωπο για χάρη ενός άχρηστου.»

Ο αυτοκράτορας της επαρχίας Γιαν, ένοιωσε βαθιά μέσα του την λογική αυτού του ανθρώπου, γι αυτό άρχισε να ψάλλει από μέσα του τα Θεία Ονόματα, να τηρεί της Πέντε Αρχές και να ακολουθεί την βασική αρχή της Δασκάλας Τσίνγκ Χάϊ, που είναι «μην αφαιρείς την ζωή κανενός πλάσματος!» (Γέλια)

Εκείνη την εποχή, υπήρχε και μία άλλη επαρχία που την έλεγαν Κι. Εκεί κάποιος που τον έλεγαν Χουτζού, είχε κι αυτός ακούσει για το μυστικό της αθανασίας και φλεγόταν να το μάθει. Όταν άκουσε όμως για τον θάνατο του ανθρώπου αυτού, απογοητεύτηκε πολύ και έκλαψε πικρά. Ο φίλος του Φουτζού, βλέποντάς τον να κλαίει, γέλασε τρανταχτά και του είπε, «Βρε, ανόητε! Ο άνθρωπος που είπε ότι ξέρει το μυστικό της αθανασίας, τώρα είναι νεκρός. Δεν το βλέπεις ότι ήταν πράγματι βλάκας; Εσύ γιατί κλαις; Αυτό δείχνει πως δεν έχεις καθόλου σύνεση και δεν έχεις ιδέα για το τι θέλεις να μάθεις στην ουσία.»

Ο Χουτζού γύρισε κι απάντησε στον φίλο του Φουτζού, «Κάνεις μεγάλο λάθος! Μερικοί άνθρωποι γνωρίζουν κάποια μυστικά, αλλά επειδή δεν ξέρουν πώς να τα χρησιμοποιούν, δεν τα χρησιμοποιούν. Υπάρχουν ακόμα άνθρωποι που γνωρίζουν πώς να χρησιμοποιούν αυτά τα μυστικά, αλλά δεν γνωρίζουν από που μπορούν να μάθουν την αληθινή μέθοδο.

«Για παράδειγμα, πριν καιρό στην επαρχία Γουέι, ζούσε κάποιος που ήταν ιδιοφυΐα στα μαθηματικά. Πριν πεθάνει δίδαξε όλους τους μαθηματικούς υπολογισμούς στον γιο του. Ο γιος του παρότι είχε ακούσει τα πάντα, εντούτοις δεν μπορούσε να κάνει μαθηματικούς υπολογισμούς σαν τον πατέρα του. Ένας άνθρωπος από ένα άλλο μέρος ήρθε σ' αυτό το παιδί και ζήτησε να μάθει τους μαθηματικούς λογισμούς. Όταν αυτός επέστρεψε στο σπίτι του, μπορούσε να λύσει όλα τα μαθηματικά προβλήματα επακριβώς, σαν και τον πατέρα

του παιδιού. Εκείνος απλώς είχε ακολουθήσει αυτά που του είχε πει ο γιος, που δεν γνώριζε μαθηματικά, και τα είχε εφαρμόσει βήμα προς βήμα. Το αποτέλεσμα ήταν να εξελιχθεί τόσο καλά που είχε φθάσει τον αρχικό μαθηματικό.

«Ο άνθρωπος που γνώριζε το μυστικό της αθανασίας, μπορεί να ήξερε την μέθοδο ο ίδιος, αλλά δεν την είχε χρησιμοποιήσει ούτε είχε ενεργήσει ανάλογα. Θα ήταν υπέροχο να είχαμε μπορέσει να μάθουμε την μέθοδο από αυτόν και να την εφαρμόζαμε εμείς!»

Έτσι γίνεται και με την μέθοδο Κουάν Γιν. Βλέποντας ότι μπορείτε να κάθεστε για τόση ώρα χωρίς να κουνιέστε – μερικές φορές ακόμα και για δέκα ώρες – και να έχετε τέτοιες όμορφες εμπειρίες, δείχνει ότι αυτή η μέθοδος είναι η σωστή. Αυτή η μυστική μέθοδος είναι ορθόδοξη. Γι αυτό, αν μπορείτε να συνεχίζετε να την εφαρμόζετε ακολουθώντας τις οδηγίες της Δασκάλας, είναι αδύνατον να πάτε στραβά! Μερικές φορές στέλνω πρεσβευτές της Κουάν Γιν να σας διδάξουν, μετά εφαρμόζετε τις προφορικές οδηγίες της πρεσβευτή της Κουάν Γιν. Δεν έχει σημασία αν εγώ δεν βρίσκομαι εκεί. Απλώς ακολουθείστε την μέθοδο διαλογισμού και θα έχετε πολύ εξαιρετικές εμπειρίες.

Οι πρεσβευτές της Κουάν Γιν μπορεί να μην είναι ανώτεροι από εσάς στην πνευματική πρόοδο, γι αυτό δεν είστε υποχρεωμένοι να τους λατρεύετε. Άντ' αυτών να λατρέψετε την πρωταρχική φύση που σας χάρισε ο Θεός. Λατρέψτε την παντοδυναμία του Δασκάλου που βρίσκεται ήδη σε λανθάνουσα κατάσταση μέσα σας. Με τους πρεσβευτές της Κουάν Γιν και την σωστή εφαρμογή της μεθόδου όπως διδάχτηκε από την Δασκάλα, σίγουρα μπορούμε να κατακτήσουμε την Αλήθεια που μας εμπνέει. Ωστόσο, αν και τα λέμε έτσι, η μέθοδος δεν είναι το πιο σημαντικό! Η εσωτερική μας δύναμη μπορεί να ενεργοποιηθεί μόνο όταν μας μεταδοθεί η ενέργεια.

Είναι αλήθεια ότι αυτός ο άνθρωπος απλώς έτυχε να γνωρίζει αυτό το μυστικό, ίσως να το είχε μάθει από κάποιον δάσκαλο που είχε ανακαλύψει την Αλήθεια. Ως εκ τούτου δεν είναι κακό για κάποιον να το μάθει από αυτόν. Αυτά τα μυστικά δεν μπορείς να τα ανακαλύψεις οπουδήποτε. Τότε γιατί δεν ήξερε το μυστικό κανένας άλλος από την επαρχία Γιαν, εκτός από αυτόν τον άνθρωπο; Και γιατί εκείνος είχε πεθάνει παρότι το γνώριζε;

Υπάρχουν δυο εξηγήσεις. Πρώτον, ίσως οι άνθρωποι των επαρχιών Γιαν και Κι, να είχαν παρανοήσει τα λόγια περί αθανασίας. Αθανασία δεν σημαίνει ότι τα φυσικά μας σώματα θα υπάρχουν για πάντα, αλλά ότι οι ψυχές μας θα λυτρωθούν δια παντός. Όταν έχουμε κατακτήσει το επίπεδο της μη γέννησης και μη θανάτου, δεν υπάρχει ουδεμία φθορά της δημιουργίας και ουδεμία σήψη, τότε όντως είμαστε αθάνατοι. Ωστόσο, όταν οι λαϊκοί άνθρωποι ακούνε για αθανασία, το μυαλό τους πάει σε υλικά πράγματα. Γι αυτό και είχαν απογοητευθεί όταν είχαν ακούσει για τον θάνατο αυτού του ανθρώπου, ή είχαν χλευάσει όσους έκλαιγαν που δεν μπόρεσαν να μάθουν για την αθανασία από εκείνον: «Αν ο ίδιος ο δάσκαλος πέθανε, γιατί να μπει κανείς στον κόπο να μάθει από αυτόν;» Νομίζω ότι αυτή είναι η πιο ακριβής εξήγηση.

Μια άλλη εξήγηση είναι η εξής: Ίσως ο άνθρωπος αυτός, να είχε μάθει το μυστικό της αθανασίας, αλλά δεν το εφάρμοσε ποτέ. Ίσως πράγματι να υπήρχε ένας τρόπος διαβίωσης που να βοηθούσε τους ανθρώπους να ζουν χωρίς να γερνούν, να ζουν για εκατοντάδες χρόνια, ίσως χιλιάδες χρόνια. Δεν πρέπει να βγάζουμε επιπόλαια συμπεράσματα για το τι γίνεται και το τι δεν γίνεται. Πριν εξακριβώσουμε την αλήθεια δεν μπορούμε να απορρίψουμε τίποτα. Αν πράγματι δεν ξέρουμε, τότε ομολογούμε ότι δεν ξέρουμε. Αν γνωρίζουμε, τότε λέμε ευθέως: «Ναι, εγώ ξέρω.»

Αν αυτός ο άνθρωπος γνώριζε το μυστικό της αθανασίας, τότε γιατί είχε πεθάνει; Ίσως επειδή δεν είχε

συνεχίσει να εφαρμόζει την μέθοδο που του είχε διδάξει ο δάσκαλός του, ή ίσως να μην την είχε πάρει εξ' αρχής στα σοβαρά και γι αυτό δεν είχε κανέναν αποτέλεσμα. Κι αυτό επίσης είναι πιθανό.

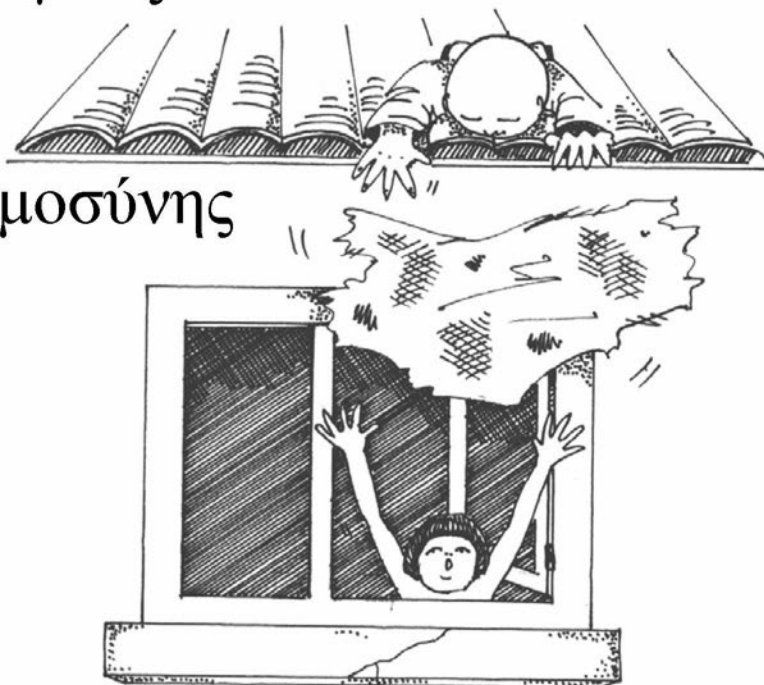
Για παράδειγμα, πολλοί άνθρωποι γνωρίζουν πώς να εξασκούνται στο Τάϊ Τσί Σουάν, ή πώς να χορεύουν ταγκό, ρούμπα ή τσα-τσα, που μπορεί και να τα έμαθαν μελετώντας κάποια βιβλία. Το πρώτο βήμα γίνεται με το δεξί πόδι, το δεύτερο με το αριστερό, στροφή αριστερά και μετά δεξιά, βήμα εμπρός, βήμα πίσω κ.ο.κ. Ωστόσο αυτοί που τα γνωρίζουν δεν τα κάνουν ή τα έκαναν για μια δυο μέρες και μετά τα παράτησαν, ή δεν πήγαιναν συχνά σε χορούς και τα ξέχασαν.

Αν εμείς όμως πάρουμε την σωστή περιγραφή από αυτούς μπορούμε να ασκηθούμε. Ίσως να μην γίνουμε τέλειοι, αλλά μόλις μάθουμε τα βασικά βήματα, με την συνεχή εξάσκηση μπορούμε να βελτιωθούμε. Αργότερα, μπορεί να τύχει στον δρόμο μας κάποιος δάσκαλος και να μας βοηθήσει να βελτιωθούμε. Αργότερα, εμείς με την οξυδέρκεια της προσωπικότητάς μας και την ικανότητά μας, να μπορούμε να χορέψουμε ακόμα πιο όμορφα.

Γιατί μόνο ένα άτομο στην Κίνα, εκείνη την εποχή να ήταν γνωστό ότι κατείχε το μυστικό της αθανασίας και κανένας άλλος δεν ήξερε την ίδια μέθοδο; Ίσως να ήταν σαν τους δικούς μας πρεσβευτές της Μεθόδου Κουάν Γιν, δεν μπορεί να υπάρχουν πολλοί σε ένα μέρος. Για παράδειγμα υπάρχουν μόνο ένας ή δύο δάσκαλοι, ενώ πολλοί από τους μαθητές τους δεν είναι ικανοί να μεταδώσουν την μέθοδο και δεν είναι πάντα δυνατόν να τους στέλνεις με την ντουζίνα σε ένα μέρος. Αυτός είναι και ο λόγος που εκείνη την εποχή σε αυτή την συγκεκριμένη χώρα, οι άνθρωποι είχαν ακούσει ότι μόνος ένας ήταν αυτός που γνώριζε. (χειροκροτήματα)

Οι Παγίδες της

Ελεημοσύνης

Αυτή είναι μια ιστορία της πίστης Σούκλα.

Μια μέρα ο Θεός του Σύμπαντος διέμενε στο Μοναστήρι Τζετάβανα κατά την διάρκεια του πανηγυριού της εποχής Σαρασβάτι. Είχε κάνει μια ομιλία για τον δρόμο της Αλήθειας και στις τέσσερις ομάδες πιστών (εννοείται ότι ήταν

άνδρες και γυναίκες πιστοί, που ανήκαν στο μοναχικό σχήμα αλλά και λαϊκοί.) Εκείνο τον καιρό, ζούσε ένας πλούσιος υπερήλικας που είχε μια πολύ όμορφη κόρη. Υπήρχε κάτι το πιο ιδιαίτερο επάνω σε αυτό το κορίτσι. Είχε γεννηθεί τυλιγμένη σε ένα κομμάτι λευκού υφάσματος. Οι γονείς της είχαν μείνει εμβρόντητοι και γι αυτό είχαν καταφύγει σε έναν προφήτη για να τους δώσει συμβουλές. Ο προφήτης τους είχε πει, «Μην ανησυχείτε καθόλου. Αυτό το κορίτσι κουβαλάει επάνω του μεγάλη ευλογία και πολλές αρετές. Θα την ονομάσω Σούκλα.»

Καθώς το κορίτσι μεγάλωνε, μαζί με το κορμί της μεγάλωνε και το ύφασμα μαζί της. Είχε γίνει επίσης, πολύ όμορφη και κομψή. Όντας ένα κορίτσι από καλό σπίτι και με καλό παρελθόν, πολλοί ήταν εκείνοι που έρχονταν να την ζητήσουν σε γάμο. Ωστόσο εκείνη, δεν ενδιαφερόταν για κανέναν.

Μια μέρα, ο πατέρας της κάλεσε έναν ονομαστό τεχνίτη για να φτιάξει σκαλιστά στολίδια για το σεντούκι της προίκας της. Εκείνη ρώτησε τον πατέρα της, «Για ποιο πράγμα προορίζονται όλα αυτά τα σκαλιστά ξύλινα στολίδια;»

Ο πατέρας της είπε, «Εσύ έχεις μεγαλώσει τώρα και εγώ πρέπει να σε ετοιμάσω για τον γάμο σου!»

Η κόρη απάντησε στον πατέρα της, «Πατέρα, ο γάμος κρατάει μόνο για λίγο. Δεν είναι και τίποτα το σπουδαίο, γι αυτό μην μπαίνεις σε τέτοιους κόπους. Εξ' άλλου εγώ δεν θέλω να παντρευτώ. Θέλω να γίνω μοναχή. Βρίσκω πολύ καλύτερο να γίνω μοναχή και να λυτρώσω την ψυχή μου.»

Ήταν το μοναδικό παιδί των γονιών της. Αφού είδαν κι απόπειδαν ότι δεν μπορούν να την μεταπείσουν, έπαψαν να επιμένουν και συμφώνησαν μαζί της να γίνει μοναχή. Την επομένη ο πατέρας της πήγε στην αγορά για να αγοράσει λίγο ύφασμα. Ήθελε να ετοιμάσει τα μοναχικά ρούχα της κόρης του. Η κόρη ρώτησε, «Εγώ είπα ότι θα γίνω μοναχή, εσύ όμως γιατί πας κι αγοράζεις όλα αυτά τα υφάσματα για ρούχα;»

Κι ο πατέρας της είπε, «Να παιδί μου, θα σου φτιάξω μερικά μοναχικά ρούχα.»

Η κόρη, κούνησε το κεφάλι της και είπε, «Δεν είναι απαραίτητο. Μου αρκεί αυτό το ύφασμα που έχω στο κορμί μου.»

Οι γονείς της ήταν ξαφνιασμένοι από το γεγονός και δεν ήξεραν τι άλλο να πουν, γι αυτό την πήγαν να επισκεφθεί τον Βούδα. Φυσικά η Σούκλα ικετεύει τον Βούδα να την αφήσει να ξυρίσει το κεφάλι της και να αφιερωθεί ως μοναχή. Είπε στον Βούδα, «Σεβασμιότητα Κύριε του Σύμπαντος, είναι δύσκολο να εξασφαλίσεις ένα σώμα, να ακούσεις διδασκαλία για τον Δρόμο της Αλήθειας και να συναντήσεις ένα ζωντανό Βούδα. Τώρα που εγώ διαθέτω ένα ανθρώπινο σώμα, έχω ακούσει για τον Δρόμο της Αλήθειας και έχω συναντήσει τον Βούδα, σε παρακαλώ φιλεύσπλαχνε Κύριε, χάρισέ μου να ξυρίσω το κεφάλι μου, για να αφιερωθώ στον μοναχισμό και να λυτρώσω την ψυχή μου από τις παγίδες της γέννησης και του θανάτου... κ.λ.π...»

Τι είπε τότε ο Βούδας; «Πολύ καλά πιστή του Θεού.»

Και καθώς τελείωνε την φράση του, τα μαλλιά της ξαφνικά πέσανε, (η Δασκάλα και το κοινό γελούν), και το ύφασμα που είχε στο κορμί της επίσης μετατράπηκε σε μοναχικό μανδύα. Έξοχα! Ήταν πραγματικά βολικό! Κατ' αυτόν τον τρόπο κάνουμε οικονομία σε

ξυραφάκια, λεπίδες, ρούχα και σε όλα. (όλοι γελούν). Μετά από αυτό ο Βούδας της έδωσε το εγχειρίδιο του πιστού μαθητή – το Μπικσούνι Μαχαπρατζαπάτι - για να διδαχτεί την αλήθεια. Εκείνη ήταν πολύ επιμελής στην άσκησή της και πολύ γρήγορα ανέβηκε σε επίπεδα αγιοσύνης.

Ο Ανάντα ήταν πολύ περίεργος, γι αυτό σταύρωσε τα χέρια του στο στήθος, γονάτισε και ζήτησε από τον Βούδα «Ευγενική Κύριε του Σύμπαντος, τι καλά είχε στην ψυχή της η Σούκλα από τις περασμένες ζωές που την βοήθησαν να γεννηθεί τυλιγμένη σ' αυτό το ύφασμα σε μια ευγενική οικογένεια, αλλά και για να αποκτήσει την αγιοσύνη τόσο γρήγορα μετά την χειροτονία της ως μοναχή; Αν ήθελε ο Κύριος να μας πει για να μπορέσουμε να κατανοήσουμε!»

Ο Βούδας, είπε στον Ανάντα ότι πριν πάρα πολύ καιρό, υπήρχε ένας άλλος Βούδας που είχε κατέβει σ' αυτόν τον κόσμο. Τον έλεγαν Βιπασγίν. Εκείνος πήγαινε παντού με τους μαθητές του και έσωσε νοήμονες ανθρώπους. Παντού όπου πήγαινε, σε βασιλείς, υπουργούς και απλούς πολίτες τον δέχονταν με πολύ σεβασμό. Το προσέφεραν ελεημοσύνες και οργάνωναν πολλές πνευματικές συναντήσεις για τον Βούδα και τον παρακαλούσαν να έρθει για να τους μιλήσει για τον Δρόμο της Αλήθειας.

Εκείνο τον καιρό υπήρχε ένας πιστός με πολύ ανοικτό μυαλό και αέρα που του άρεσε να πιάνει φιλίες με ανθρώπους. Γι αυτό κατέβαινε κάθε μέρα για να ζητήσει ελεημοσύνη από κάθε σπίτι και κάθε

οικογένεια, δίνοντάς τους σε αντάλλαγμα πολλές ευλογίες και ευχές. Εκείνος επίσης δίδασκε και είχε βάλει στο νόημα της υπέρτατης αλήθειας (τζου-λάϊ) πολλούς ανθρώπους.

Ζούσε μια γυναίκα που η οικογένειά της ήταν πάρα πολύ φτωχή. Εκείνη και ο άνδρας της είχαν μόνο ένα κομμάτι ύφασμα που το μοιράζονταν μεταξύ τους. Όταν ο σύζυγος έβγαινε έξω για να ζητιανέψει, εκείνη του έδινε το ύφασμα να φορέσει, ενώ αυτή καθόταν χωρίς τίποτα στο σπίτι. Όταν ήταν η σειρά της να βγει έξω να ζητιανέψει, τότε ο άνδρας καθόταν στο σπίτι και την περίμενε να επιστρέψει καθισμένος επάνω σε κάτι άχυρα.

Μια μέρα ένας μοναχός καθώς ζητιάνευε πέρασε από το σπίτι τους. Είδε την νεαρή γυναίκα και της είπε, «Ω καλή μου κυρία! Πρέπει να καταλάβεις πόσο δύσκολο είναι να εξασφαλίσεις ένα ανθρώπινο σώμα, να ακούσεις την αλήθεια και να συναντήσεις έναν Φωτισμένο... Αυτή την εποχή υπάρχει ένας ζωντανός Βούδας σ' αυτόν τον κόσμο που πάντα μιλάει για τις ιερές γραφές και κηρύττει την αλήθεια. Πρέπει να πάς κι εσύ εκεί για ν' ακούσεις τον λόγο της αλήθειας και μετά οπωσδήποτε θα αποκτήσεις πνευματικά δώρα. Τώρα είσαι σε απόγνωση. Κι αυτό, επειδή ήσουνα τσιγκούνα και σφικτή και δεν έδινες ελεημοσύνη ούτε έκανες δωρεές πριν, τώρα πληρώνεις τον λογαριασμό αυτής της νοοτροπίας. Αν κάνεις ελεημοσύνες σε αυτή την ζωή, σίγουρα θα λάβεις πλούσια ανταπόδοση στο μέλλον.»

Η νεαρή γυναίκα ενθουσιάστηκε μόλις άκουσε κάτι τέτοιο. Είπε στον μοναχό να περιμένει έξω ενώ εκείνη μπήκε μέσα και μίλησε στον άνδρα της, «Κοίτα τον μοναχό που βρίσκεται έξω. Ήρθε για να μας συμβουλέψει να πάμε να δούμε ένα ζωντανό Βούδα (φωτισμένο) και να ακούσουμε τις διδασκαλίες του. Μας συμβούλεψε επίσης να δίνουμε ελεημοσύνη για να έχουμε πλούσια πνευματική ανταπόδοση. Μου είπε ότι η φτώχεια αυτής της ζωής μας οφείλεται στην ακόρεστη απληστία του παρελθόντος και στην έλλειψη

προσφορών και ελεημοσύνης. Τώρα είναι ευκαιρία να σπείρουμε τον σπόρο της καλοσύνης ώστε να περιμένουμε κάτι καλύτερο στην επόμενη ζωή μας.»

Αφού την άκουσε με προσοχή ο άνδρας της είπε, «Και τι να κάνουμε εμείς; Δεν έχουμε τίποτα στο σπίτι μας. Δεν ξέρουμε αν αύριο θα έχουμε κάτι να φάμε. Τι ελεημοσύνη είναι δυνατόν να προσφέρουμε εμείς;»

Όμως η γυναίκα επέμενε λέγοντας, «Αφού το αποφάσισα να δώσω, πρέπει να δώσω! Αν δεν δώσουμε κι αυτή την φορά, σίγουρα θα επιστρέψουμε στην επόμενη ζωή και θα ζούμε τόσο αξιοθρήνητα όσο ζούμε τώρα και ακόμα χειρότερα.»

Ο άνδρας της το σκεφτόταν, «Χμ! Ίσως η γυναίκα μου έχει κρατήσει κάτι κρυφό και δεν μου το έχει πει!» Με αυτή την σκέψη είπε στην γυναίκα του, «Καλά! Αφού πράγματι θέλεις τόσο πολύ να δώσεις, τότε δώσε ότι επιθυμείς.»

Κι η γυναίκα του είπε, «Πολύ καλά! Αφού έχεις συμφωνήσει κι εσύ, θα δώσω αυτό το ύφασμα, το μόνο πράγμα που έχουμε στην κατοχή μας, αυτό θα δώσω στον μοναχό. Δώσ' το μου γρήγορα σε παρακαλώ!»

Μέχρι εκείνη την στιγμή είχαν αρχίσει να τον ζώνουν τα φίδια τον άνδρα, και είπε, «Αχ, όχι! Και οι δυο μας εξαρτιόμαστε από αυτό το ύφασμα για να βγούμε έξω και να ζητιανέψουμε. Τι θα κάνουμε αν δώσουμε ακόμα κι αυτό στον μοναχό; Θα καθίσουμε εδώ μέσα και να πεθάνουμε της πείνας;»

Η γυναίκα τότε του λέει, «Άνδρα μου, αργά ή γρήγορα θα πεθάνουμε, είτε δώσουμε ελεημοσύνη είτε όχι. Γιατί να μην δώσουμε τώρα, ώστε αργότερα έστω κι αν πεθάνουμε, θα υπάρχει κάποια πνευματική ανταπόδοση για το μέλλον;»

Ο άνδρας σκέφτηκε ότι η γυναίκα του είχε απόλυτο δίκιο και τελικά συμφώνησε, «Δώσε εσύ αυτό το ύφασμα στον μοναχό, κι ας γίνει έτσι για το καλό.»

Πριν δώσει η γυναίκα το ύφασμα στον μοναχό, του ζήτησε να ανέβει στην σκεπή του σπιτιού. Θα ήταν ντροπή να την δει κάποιος γυμνή όταν το βγάλει να του το δώσει. Του λέει, «Ενάρτετε άνθρωπε, ανέβα σε παρακαλώ στην σκεπή του σπιτιού! Έχω κάτι να σου προσφέρω.»

Ο μοναχός ξαφνιάστηκε, «Αν πρόκειται να μου προσφέρεις κάτι, τότε κάντο εδώ. Γιατί μου ζητάς να ανέβω στην σκεπή του σπιτιού;»

Η γυναίκα του λέει, «Σε παρακαλώ, κατάλαβέ με άνθρωπε του Θεού. Ο άνδρας μου κι εγώ έχουμε μόνο αυτό το ύφασμα που θα σου προσφέρουμε. Όταν σου το δώσουμε, θα είναι ανάγωγο εκ μέρους μας να σε αντικρίσουμε χωρίς ρούχο. Αν όμως εσύ βρίσκεσαι στην σκεπή την ώρα που εγώ είμαι κρυμμένη μέσα στο σπίτι, τότε δεν θα θιχτείς όταν κατέβεις να πάρεις την προσφορά που θα σου έχω αφήσει απέξω.»

Ο μοναχός πείστηκε ν' ανέβει στην σκεπή, ενώ η γυναίκα χωνόταν στο σπίτι για να βγάλει το ρούχο κλειδώνοντας την πόρτα. Μετά ανοίγοντας το παράθυρο το πέταξε στην σκεπή, αυτή ήταν η ελεημοσύνη της. Εκείνος δέχτηκε με μεγάλη εκτίμηση την προσφορά του ζευγαριού, έστω κι αν το ρούχο ήταν βρώμικο, φθαρμένο και χωρίς καμία αξία.

Μετά ευλόγησε το ζευγάρι και πήρε το ύφασμα μαζί του σαν προσφορά ελεημοσύνης στον Βούδα.

Μόλις έφθασε στο μέρος όπου βρισκόταν ο Φωτισμένος Βιπασγίν Βούδας, τον ρώτησε

αμέσως, «Άγιε, δώσε μου αυτό το κομμάτι ύφασμα.»

Ο μοναχός αμέσως κατάλαβε ότι ο Φωτισμένος τα γνώριζε όλα, γι αυτό πρόσθεσε, «Παρακαλώ, θα δεχτεί η Φωτισμένη ύπαρξή σας την ειλικρίνεια αυτού του ζευγαριού;»

Ο Φωτισμένος Βιπασγίν αφού πήρε το ρούχο στα χέρια του, το κοίταζε για πολύ ώρα απορροφημένος. Εκείνη την ώρα δίδασκε σε μια μεγάλη συγκέντρωση που είχε βασιλείς, καγκελάριους, στρατιώτες, πλούσιους ευγενείς και γενικό κοινό. Όλοι άκουγαν με ευλάβεια και σεβασμό την ομιλία του Φωτισμένου (Βούδα). Ξαφνικά είδαν τον Φωτισμένο να κρατάει στα χέρια του ένα ύφασμα παλιό, βρώμικο και φθαρμένο, κάτι που έμοιαζε με σφουγγαρόπανο, κι εκείνος συνέχιζε να το κοιτάει επίμονα. Όλοι ένοιωσαν κάπως παράξενα και παρακολουθούσαν με έκπληξη στα πρόσωπά τους. Ο Φωτισμένος διάβασε την σκέψη τους και τους είπε, «Από όλους όσους έκαναν δωρεές και έδωσαν ελεημοσύνη σε αυτή την συγκέντρωση, δεν υπάρχει κανένας που να μπορεί να ξεπεράσει τον άνθρωπο που μόλις μου πρόσφερε αυτό το ύφασμα.»

Μόλις άκουσαν αυτά τα λόγια του Φωτισμένου (Βούδα), όλοι ταραχτήκαν. Η βασίλισσα αμέσως έβγαλε όλα τα ρούχα από πάνω της και όλα της τα κοσμήματα κ.λ.π. Τότε ακολούθησε και ο βασιλιάς βγάζοντας τα ρούχα του και δίνοντας όλα τα χρήματα που κουβαλούσε μαζί του καθώς και τα χρήματα της συνοδείας του. Τα έδωσαν όλα σε κάποιον με την παράκληση να τα πάει στο φτωχό ζευγάρι και να τους ικετέψει να δεχτούν αυτή την προσφορά ζητώντας συγχρόνως να τους κάνουν την τιμή και να έρθουν στην συγκέντρωση. Μόλις κατάλαβαν ότι το ζευγάρι δεν είχε τίποτα να φορέσει, έβγαλαν όλα τους τα ρούχα για να τους τα δώσουν. Εκείνη την στιγμή ο Βούδας, άδραξε την ευκαιρία να επεκταθεί στα καλά της ελεημοσύνης που είναι για όλους, για να τους προειδοποιήσει για την δυστυχία και την μιζέρια που αποφέρει η απληστία.

Ο Σακυαμούνι Βούδα, είχε υπενθυμίσει στον Ανάντα, «Ανάντα, θα πρέπει μέχρι τώρα να έχεις καταλάβει ότι αυτή η ταλαίπωρη γυναίκα είναι σήμερα η πιστή Σούκλα. Εξ' αιτίας της ειλικρίνειας της ψυχής της, της άδολης προσφοράς της, έκτοτε όποτε και όπου ξαναγεννιόταν τους επόμενους ενενήντα ένα αιώνες, πάντα είχε ένα κομμάτι ύφασμα τυλιγμένο στο σώμα της. Πάντα είχε πλούσια άνετη και ειρηνική ζωή. Είχε επίσης την χάρη να με συναντήσει και να αποκτήσει την αγιότητά της επειδή είχε ακούσει την διδασκαλία ενός ζωντανού Βούδα και είχε αποφασίσει να αναζητήσει την σωτηρία της ψυχής της. Κι εσείς οι άλλοι πρέπει να ακολουθήσετε αυτό το παράδειγμα και να ασκηθείτε με επιμέλεια για να μπορείτε να είστε πρόθυμοι να δίνετε προσφορές.»

Μετά από αυτή την διδασκαλία του Βούδα, πολλοί άνθρωποι αποφάσισαν να κάνουν προσφορές και να δίνουν ελεημοσύνη. Όλοι ένοιωθαν ικανοποιημένοι και πλημμυρισμένοι από την αγαλλίαση του λόγου της αλήθειας.

Μήπως έχετε καμία αμφιβολία, κάποια άλλη γνώμη ή θέλετε να σχολιάσετε αυτή την ιστορία; Έχετε αποφασίσει να δώσετε ή να προσφέρετε κάτι; Σε αυτή την συγκέντρωση, όλοι έχουν αποφασίσει να προσφέρουν δωρεές, ώστε όλοι να φθάσουν στην αγιότητα! Δεν σας παραξενεύει αυτό ύφασμα; Αυτό το ρούχο, στην ουσία ανήκε και στους δύο, σωστά; Απλώς έτυχε να είναι εκείνη αυτή που το ζήτησε για να το προσφέρει. Με αυτόν τον τρόπο κέρδισε το ύφασμα με το οποίο γεννιόταν επί ενενήντα ένα αιώνες. Προσφέροντας ένα βρώμικο, φθαρμένο παλιόρουχο, εκείνη κέρδισε το πάλλευκο ρούχο σε ανταπόδοση και αργότερα έφθασε στην αγιοσύνη. Ακούγεται πραγματικά απίστευτο.

Αφού όμως το ρούχο ανήκε και στους δύο συζύγους, τότε γιατί μόνο η γυναίκα έλαβε τις δωρεές του πνεύματος; Γιατί δεν ακούσαμε ότι και ο άνδρας είχε λάβει κάποια πνευματική δωρεά. Αυτό έγινε επειδή η γυναίκα ήταν αυτή που

μεσολάβησε για να γίνει η προσφορά, ενώ ο άνδρας της στην αρχή δεν ήταν πρόθυμος να προσφέρει. Άλλαξε όμως γνώμη αργότερα! Η προθυμία του ήταν λίγο αργοπορημένη. (όλοι γελούν). Γι αυτό αν θέλετε να κάνετε κάτι, καλά θα κάνετε να το αποφασίζετε γρήγορα και να το εκτελείτε άμεσα για να πάρετε το καλύτερο βραβείο.

Μια απλή ειλικρινής προσφορά σε έναν μαθητή ενός Φωτισμένου δασκάλου, της ανταποδόθηκε με λευκό ντύσιμο κάθε φορά που γεννιόταν επί ενενήντα ένα αιώνες (ένας αιώνας στον κόσμο του πνεύματος μπορεί να εξισωθεί σε δισεκατομμύρια γήινα χρόνια), και πάντα γεννιόταν σε πλούσια οικογένεια. Τελικά συνάντησε έναν ζωντανό Φωτισμένο Βούδα και πραγμάτωσε την δική της αγιοσύνη, τόσο γρήγορα που ακόμα και ο Άναντα δεν μπορούσε να την φθάσει. Ο Άναντα κέρδισε την δική του αγιοσύνη μόνο μετά τον θάνατο του Σακουαμούνι Βούδα, ενώ εκείνη η νεαρή πιστή μαθήτριά του πέτυχε μέσα σε λίγους μήνες μετά την μύησή της.

Ωστόσο, εσείς τι νομίζετε, είναι καλό να δίνει κανείς ελεημοσύνη; (Το κοινό: Δεν είναι απόλυτο.) Δεν είναι απόλυτο ε! Το να παγιδεύεσαι ανάμεσα στην ζωή και στο θάνατο επί ενενήντα ένα αιώνες, απλώς για ένα κομμάτι υφάσματος, αυτό είναι πραγματικά φοβερό! Στην ουσία, αν δεν είχε δώσει ελεημοσύνη εκείνη την στιγμή και είχε ζητήσει άντ' αυτού την σωτηρία της ψυχής της, τότε θα είχε σωθεί σε εκείνη την ζωή. Δεν θα είχε καμία ανάγκη όλες τις καλές ανταποδόσεις αργότερα. Δυστυχώς δεν είχε ζητήσει την τελική σωτηρία όταν έδινε την ελεημοσύνη της. Το έδωσε επειδή ήθελε πλουσιότερη ζωή στο μέλλον.

Τίνος λάθος ήταν αυτό; Ήταν δικό της το λάθος; Όχι φυσικά! Ήταν λάθος του μοναχού και μαθητή του Βούδα. Δεν της είχε αναφέρει για την ανώτατη μέθοδο σωτηρίας. Απλώς της υπενθύμισε τα καλά που εισπράττει κανείς μέσα στα όρια των τριών κόσμων. Απλώς της είπε ότι αν δώσει ελεημοσύνη τότε θα εισπράξει πνευματικά δώρα ως ανταμοιβή, με αυτόν

τον τρόπο όμως ενίσχυσε την απληστία της. Αν είχε πει στην γυναίκα, «Σήμερα μπορεί να είσαι φτωχή, αλλά μην σε νοιάζει. Υπάρχει ένας ζωντανός Φωτισμένος Δάσκαλος στην Γη σήμερα. Αν τον ακολουθήσεις κάνοντας την πνευματική σου άσκηση και αποφασίσεις να σώσεις την ψυχή σου, η βασιλεία των ουρανών είναι γεμάτη από όλων των ειδών τους θησαυρούς. Όταν μπεις στην βασιλεία των ουρανών λυτρωμένη και καθαρισμένη θα έχεις ό,τι τραβάει η ψυχή σου. Σ' αυτή την ζωή δεν έχει σημασία πόσο πλούσια είσαι, γιατί τίποτα δεν είναι καλύτερο από την βασιλεία του Θεού, δεν υπάρχει τίποτα καλύτερο από την μακαριότητα των ουρανών.

Δεν θα ήταν απείρως καλύτερα αν της είχε πει τα πράγματα με αυτόν τον τρόπο; Αυτός είναι ο λόγος που ένας Δάσκαλος δεν τονίζει τόσο πολύ την αξία της ελεημοσύνης, από φόβο μήπως και υποδαυλίσει μέσα στους ανθρώπους την απληστία του κέρδους, έστω και πνευματικού. Όπου κι αν πάω δεν τονίζω την αξία της δωρεάς, της ελεημοσύνης, της προσφοράς. Ακόμα κι αν το έκανα όμως, θα περιελάμβανα την αξία της ανοχής στις ύβρεις και στις προσβολές, την αξία της επιμέλειας, την αξία της έκστασης και την αξία της σοφίας. Θα έλεγα ότι η ελεημοσύνη είναι μόνο ένα μικρό μέρος του συνόλου και δεν είναι σημαντικό. Πάντα σας λέω, ότι η ελεημοσύνη δεν είναι τίποτα σπουδαίο, γιατί σ' αυτή την ζωή ερχόμαστε με τίποτα και όταν φύγουμε, πάλι δεν παίρνουμε τίποτα μαζί μας. Χρωστάμε πολλά σ' αυτή την ζωή. Ακόμα κι αν δώσουμε λίγα σε μερικούς ανθρώπους, είναι μόνο και μόνο για να αποσβήσουμε τα χρέη μας. Αυτό όμως δεν μπορεί να εκληφθεί ως ελεημοσύνη.

Από αυτό το σημείο και μόνο, μπορούμε να διακρίνουμε την διαφορά ανάμεσα στην ανώτατη μέθοδο και σε μια συνηθισμένη μέθοδο σωτηρίας. Μια συνηθισμένη μέθοδος, συμβουλεύει τους ανθρώπους να είναι φιλόανθρωποι, προσδοκώντας πνευματικές ανταμοιβές ως αντάλλαγμα... κ.ο.κ. και μετά σιγά-σιγά να προχωρήσουμε προς το

Παράδεισο. Ενενήντα ένα αιώνες! Ιησού Χριστέ! Ξέρετε πόσο κρατούν ενενήντα ένα αιώνες; Εμείς δεν αντέχουμε ενενήντα μία ζωές, ούτε που να σκεφτούμε τους ενενήντα ένα αιώνες.

Κάθε φορά μου γεννιόμαστε χρειάζεται να περάσουμε από αρρώστιες, γηρατεία και θάνατο, άσχετα το πόσο πλούσιος μπορεί να είναι κανείς. Πονάμε κάθε φορά που ερχόμαστε στην ζωή, πονάμε όταν γερνάμε, φοβόμαστε όταν αρρωσταίνουμε και υποφέρουμε ακόμα περισσότερο όταν χάνουμε έναν αγαπημένο μας, άσε τον φόβο του δικού μας θανάτου. Επιπλέον ανάμεσα στην ζωή και στον θάνατο υπάρχει πολύ αδικία, μικρότερα ή μεγαλύτερα βάσανα, ένα σωρό αναπότρεπτες ταραχές και επώδυνα συναισθήματα ένα σωρό αναποδιές. Αληθινά δεν αξίζει τον κόπο να ζεις για ενενήντα ένα αιώνες κατ' αυτόν τον τρόπο.

Αν η σοφία του νου σας δεν εκραγεί και δεν πάρει την κατεύθυνση της σωτηρίας της ψυχή, τότε δεν έχει σημασία σε τι ακριβώς θα εξασκηθείτε. Τι νόημα έχει να ανακυκλώνεστε μέσα στα όρια των τριών κοσμικών επιπέδων; Είναι το ίδιο, ακόμα και για έναν βασιλιά – ίδιες εμπειρίες γέννησης, γερατειών, αρρώστιας και θανάτου. Ίδιοι πονοκέφαλοι και ένα σωρό πιέσεις και απογοητεύσεις. Γι αυτό πρέπει να καταλάβετε ότι η ανώτατη μέθοδος διαφέρει από τις συνηθισμένες μεθόδους που ανήκουν στα τρία κοσμικά επίπεδα. Οποιονδήποτε αντικειμενικό σκοπό φυτεύουμε στο μυαλό μας, αυτόν τον σκοπό θα τον πετύχουμε. Αυτό που πραγματικά έχουμε στα μύχια της καρδιάς, της ψυχής και της σοφίας μας, αργά ή γρήγορα θα το κατακτήσουμε.

Όταν αυτή η φτωχή γυναίκα έκανε την προσφορά της, δεν είχε συναντήσει τον Βούδα. Απλώς άκουσε τον μοναχό μαθητή του να λέει ότι η ελεημοσύνη θα της ανταποδώσει πλούσια πνευματικά δώρα. Δεν της είχε προσφερθεί μια καλύτερη εναλλακτική λύση. Εκείνη άκουσε αυτά τα λόγια για την ελεημοσύνη και τις πλούσιες πνευματικές ανταμοιβές, από έναν μοναχό, σκέφθηκε ότι τα λόγια αυτά ήταν καλά και θα

πρέπει να είναι αλήθεια. Γι αυτό και τον πίστεψε αμέσως και προσυπόγραψε όλη την ψυχή της στην υλοποίηση αυτής της ευχής. Θα πρέπει να καταλάβετε ότι εκείνη την στιγμή όλη η φουντωμένη προσδοκία αυτής της γυναίκας συγκεντρώθηκε με όλη της την ορμή και ενσωματώθηκε στην σκέψη στον λόγο και στην πράξη αυτής της ευχής. Ως εκ τούτου εκείνη έπρεπε να επιστρέψει για να απολαύσει τις πνευματικές ανταμοιβές της για ενενήντα ένα αιώνες.

Αυτή η δήλωση είχε γίνει από έναν μοναχό μαθητή που κουβαλούσε επάνω του το φορτίο της άσκησης και των αρετών. Ως εκ τούτου τα λόγια του είχαν δύναμη και ικανότητα να δημιουργήσουν επίδραση. Η γυναίκα αυτή, άκουγε για πρώτη φορά για τέτοια καλά πράγματα. Σε όλη την ζωή της είχε γνωρίσει τον πόνο και τα βάσανα. Τώρα που της δινόταν μια τέτοια λαμπρή ευκαιρία να απαλλαγεί από τα βάσανα της μελλοντικής της ζωής, φυσικά θα έβαζε όλη την δύναμη του σώματος, του νου και της ψυχής της σε αυτό.

Δεν μπορείς πάντα να εστιάζεις την δράση, τον λόγο και τις σκέψεις σε ένα πράγμα, εκτός κι είσαι πολύ ασκημένος σε αυτό. Ειδάλλως θα εξαντλούσες όλη σου την ενέργεια στην ευχή και την επιθυμία που θα είχες. Ακόμα κι τύχαινε να συναντήσει τον Βούδα, θα ήταν κιόλας πολύ αργά. Όλη της η ενέργεια θα είχαν εξαντληθεί στην προηγούμενη ευχή της για να κερδίσει πλούσια πνευματική ανταμοιβή στην επόμενη ζωή της. Ως εκ τούτου, έπρεπε να μείνει εκεί για ενενήντα ένα αιώνες για να απολαύσει αυτή την ευχή. Ευτυχώς που συνάντησε τον Βούδα και αφυπνίστηκε λιγάκι. Ωστόσο, της είχε απομείνει πολύ λίγη ζωτικότητα μέχρι τότε, γι αυτό θα έπρεπε να ενσαρκώνεται επί ενενήντα ένα αιώνες. Βλέπετε πόσο κακό μπορείτε να προκαλέσετε σε ανθρώπους κατ' αυτόν τον τρόπο;

Σε ιερές βουδιστικές γραφές αναφέρεται ότι ο άνθρωπος που κάνει την προσφορά (δωρεά, ελεημοσύνη) πρέπει να είναι καθαρός στην καρδιά και στον σκοπό του, να

νοιώθει ευτυχή και να μην έχει προσδοκίες από την προσφορά του αυτή. Αυτός που δέχεται την προσφορά πρέπει να είναι το ίδιο καθαρός, να μην διακατέχεται από αρπακτικές διαθέσεις και να νοιώθει ευτυχία που παίρνει. Κατ' αυτόν τον τρόπο, μπορούν να ωφεληθούν και οι δυο τους και να εισπράξουν πνευματικά δώρα. Τόσο αυτός που δέχεται την δωρεά όσο και αυτός που την προσφέρει πρέπει να είναι έτσι. Δεν είναι να απορείς που αυτή η γυναίκα έπρεπε να ενσαρκωθεί για ενενήντα ένα αιώνες πριν μπορέσει να λάβει την αγιοσύνη της. Είναι φοβερό να πρέπει να περιμένεις ενενήντα ένα αιώνες για να σώσεις την ψυχή σου! Ενενήντα ένα αιώνες σημαίνει ότι σχεδόν παύεις να ασκείσαι πνευματικά πλέον.

Στην ουσία όλα αυτά δεν συνιστούσαν καν ευλογημένες ανταμοιβές. Είχε ήδη συναντήσει τον Βούδα, ωστόσο έπρεπε να περιμένει για ενενήντα ένα αιώνες πριν μπορέσει να λυτρωθεί ολοκληρωτικά. Μπορείς να κερδίσεις την λύτρωση μόλις συναντήσεις έναν Φωτισμένο, σε μία και μόνο ζωή. Το πρόβλημα ήταν ότι εκείνη είχε πέσει πρώτα στον μαθητή του, και είχε συγκεντρώσει όλη την ψυχή της σε αυτή την ευχή, επειδή δεν γνώριζε κάτι καλύτερο.

Ως εκ τούτου όταν βγαίνετε έξω να διδάξετε άλλους ανθρώπους, μην κάνετε λόγο για υποδεέστερα πράγματα, μην υποδαυλίζετε την απληστία ή τις υλικές επιθυμίες που emπίπτουν στα τρία επίπεδα ύπαρξης. Θα πρέπει να τους πείσετε να στοχεύσουν για την ολοκληρωτική λύτρωση της ψυχής τους εξ' αρχής. Δεν έχει σημασία αν δεν ακούσουν. Μπορεί πάντα να έχουν πνευματικά κέρδη και ανταμοιβές της αρετής από άλλα μέρη και από άλλες μεθόδους που παρουσιάζονται από άλλους ανθρώπους. Εμείς δεν πρέπει να συμβουλευόμαστε τους ανθρώπους να λαχταρούν πράγματα περιορισμένης αξίας.

«Ζητείται πρώτον την Βασιλεία του Θεού και όλα τα άλλα θα προστεθούν σε σας.» Αυτή είναι η μόνη αλήθεια. Αν δεν είναι έτσι, τότε τι αξία έχει να ενθαρρύνετε τους

ανθρώπους να ακολουθούν κατώτερες πράξεις επιδιώκοντας ως αντάλλαγμα τις ελάχιστες πνευματικές ανταμοιβές; Είναι εμπόδιο για τους άλλους ανθρώπους. Έτσι, αν υπάρχουν κάποιοι που συμβουλεύουν τους άλλους να κάνουν δωρεές, προσβλέποντας σε μελλοντικά κέρδη, αυτοί οι άνθρωποι κάνουν ανυπολόγιστο κακό στους άλλους. Κι όμως καμαρώνουν τόσο πολύ και κορδώνονται, νομίζοντας ότι είναι πραγματικά σπουδαίοι.

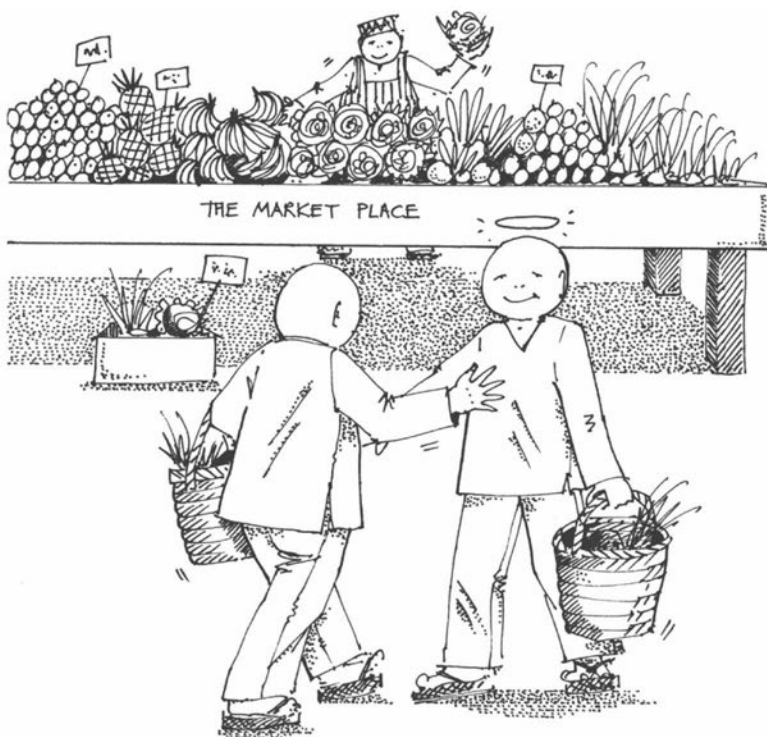
Αυτό είναι πράγματι ανατριχιαστικό. Δημιουργούν βαρύ κάρμα χωρίς να το καταλαβαίνουν και καμαρώνουν κι από πάνω. Αν οι ίδιοι προσφέρουν ελεημοσύνες και μετά κολλάνε ανάμεσα στην ζωή και στον θάνατο για ενενήντα έναν αιώνες, από μόνοι τους, τότε εμείς δεν έχουμε να πούμε τίποτα. Όταν όμως οδηγούν άλλους ανθρώπους, εκατομμύρια και δισεκατομμύρια από αυτούς να κάνουν το ίδιο για φήμη, οφέλη και πνευματικά δώρα στην μελλοντική τους ζωή, αυτό παραείναι φρικιαστικό. Το πιο φρικιαστικό πράγμα που μπορεί να κάνει κάποιος είναι να εμποδίζει τους ανθρώπους από το να κερδίσουν την βασιλεία του Θεού και την λύτρωση της ψυχής τους.

Το πιο σπουδαίο πράγμα στην πνευματική άσκηση είναι να αποκτήσεις την σωστή αντίληψη και να έχεις την σωστή μέθοδο. Μετά από αυτό είναι καλό και μας αρκεί να ζούμε μια απλή και συνηθισμένη ζωή. Λάθος αντίληψη και ακατάλληλη μέθοδος φέρνουν πολλές φασαρίες.

Η Απεριόριστη Αγάπη Της Δασκάλας

Στην Αμερική ζούσε ένας φωτισμένος δάσκαλος που τον έλεγαν Γιοκανάντα. Εκείνος είχε συναντήσει τον δάσκαλό του για πρώτη φορά, σε ένα δρόμο στην αγορά, πριν μνηθεί από αυτόν τον δάσκαλο. Περιέβαλε τον δάσκαλό

του με μεγάλη εμπιστοσύνη, γι αυτό και ζήτησε να μάθει την μέθοδο. Ο δάσκαλος δέχτηκε και του είπε, «Έλα να με βρεις μια άλλη μέρα, θα σου δώσω την μύηση και θα σε αναλάβω σαν μαθητή.» Έδωσε περισσότερες λεπτομέρειες στον Γιοκανάντα λέγοντάς του, «Σήμερα κατέβηκα στην αγορά αναζητώντας εσένα. Όμως όταν έρθεις εσύ στο δικό μου μέρος, θα χρειαστεί να ψάξεις για μένα. Τότε θα είναι η δική σου σειρά να με αναζητήσεις. Δεν μπορείς να έρθεις έτσι στα καλά του καθουμένου και να ζητήσεις να σε μύσω.»

Ο Γιοκανάντα του απάντησε, «Κανένα πρόβλημα, θα κάνω όπως μου είπες.»

Αργότερα πήγε και ζήτησε από τον δάσκαλο να του μεταδώσει την μέθοδο.

Ξέρετε γιατί τότε έπρεπε να συμπεριφερθούν κατ' αυτόν τον τρόπο; Οι τυπικότητες ήταν απαραίτητες τότε, για να δοκιμάσουν την επιθυμία του υποψήφιου μαθητή και να εξασφαλίσουν τον σεβασμό του. Ο δάσκαλος φοβόταν ότι μπορεί να τον έπαιρνε απλώς σαν φίλο, καθώς είχαν ήδη συναντηθεί στην αγορά. Θα έμπαινε μέσα και θα του έλεγε ανέμελα, «Γεια χαρά! Θα μου δώσεις την μέθοδο; Συναντηθήκαμε τις προάλλες στην αγορά, τότε που αγοράζαμε τα ίδια λαχανικά. Με θυμάσαι;» (Γέλια)

Ήταν πολύ πιθανόν ο Γιοκανάντα να πλησιάσει τον δάσκαλο με αυτό το ύφος, γι αυτό του είπε, «Όταν έρθεις κοντά μου, πρέπει να μου συμπεριφερθείς με σεβασμό, σοβαρότητα και να υποκλιθείς μπροστά μου, ικετεύοντας να σε δεχτώ. Μόνο τότε θα σου μεταδώσω την μέθοδο. Αν και έχουμε ήδη συνεννοηθεί μεταξύ μας σήμερα, πάλι θα είσαι υποχρεωμένος να υποκλιθείς μπροστά μου όταν έρθεις σε μένα.»

Ο λόγος που γινόταν αυτό κατ' αρχάς, ήταν για να τηρήσουν τους τύπους. Κατά δεύτερο λόγο ήταν να οριστεί η ταπεινότητα του. Ο τρίτος λόγος ήταν για να εξασφαλιστεί η απόσταση σεβασμού ανάμεσα στον μαθητή και στον δάσκαλο. Υπήρχαν πολλοί μαθητές που τους φρόντιζαν. Αν φερόταν σε κάποιον μαθητή πολύ αυθόρμητα, θα ήταν δύσκολο γι αυτόν να συνεχίσει να διδάσκει μετά τους άλλους μαθητές. Εκτός αυτού, ένας νεόφερτος, που δεν γνωρίζει τους κανόνες, μπορεί να είναι πολύ θερμοκέφαλος και να πει, «Εμείς σήμερα αγοράζαμε μαζί τα λαχανικά μας, και μου υποσχέθηκες να μου δώσεις την μέθοδο. Για πες μου τώρα, τι είναι αυτή η μέθοδος; Θα μου την παρουσιάσεις πρώτα, θέλω να την δω για να κρίνω.» (γέλια)

Γι όλα αυτά έπρεπε να του δώσει ξεκάθαρες οδηγίες. Στ' αλήθεια ήταν ένας πολύ συμπονετικός δάσκαλος. Πέρα από την μετάδοση της μεθόδου όμως, του δίδαξε επίσης και την σωστή συμπεριφορά για έναν μαθητή.

Εκείνη την ημέρα ο Γιοκανάντα πήγε στο σπίτι του δασκάλου, τον ικέτευε και εκπληρώθηκαν όλοι οι τύποι. Πριν του διδάξει την μέθοδο, ο δάσκαλός του είπε, «Χωρίς όρους, σε δέχομαι σαν μαθητή μου. Άσχετα με το πόσο υψηλό ή χαμηλό είναι το πνευματικό σου επίπεδο και το ήθος σου, ανεξάρτητα από το πόσο καλή ή κακή είναι η προσωπικότητά σου, και από το πόσο ευγενική η απαράδεκτη είναι οι τρόποι σου, εγώ θα σε αγαπώ για πάντα, θα σε προστατεύω και θα σε θεωρώ τον καλύτερό μου φίλο.»

Κι ο Γιοκανάντα είπε, «Εντάξει!»

Φυσικά ήταν πολύ ωραίο να έχεις έναν τέτοιον δάσκαλο!

Ο δάσκαλός του όμως συνέχισε να μιλάει με μεγάλη σοβαρότητα, «Ωστόσο, υπάρχει ένας όρος.»

Η καρδιά του έχασε έναν κτύπο. Ξαφνικά υπήρχε ένας όρος.

Ο δάσκαλος είπε, «Ο ένας και μοναδικός μου όρος είναι αυτός, με τον τρόπο που σε δέχομαι εγώ, θα πρέπει κι εσύ να με δεχτείς και να με αγαπάς χωρίς όρους. Θα πρέπει να με αγαπάς, άσχετα από το επίπεδό μου, τα μούτρα και τις διαθέσεις μου, το πόσο καλή ή κακή είναι η συμπεριφορά μου. Μπορείς να το δεχτείς αυτό;»

Ο Γιοκανάντα δίστασε για μια στιγμή και είπε, «Δάσκαλε, εσύ, όντας ένας φωτισμένος δάσκαλος, φυσικά είσαι υψηλού πνευματικού επιπέδου. Εμείς σε λατρεύουμε επειδή είσαι ανώτατος. Σύμφωνα με αυτά που είπες όμως, μπορεί να είσαι πολύ χαμηλού επιπέδου καμιά φορά. Αλλά αν νοιώσω ότι ενεργείς λαθεμένα, ανήθικα ή πολύ ποταπά, ίσως δεν θα μπορώ να το αντέξω.» (γέλια)

Τότε ο δάσκαλός του λέει, «Α, τώρα μάλιστα! Δεν έχω ανάγκη τέτοια φίλια. Βρωμάει!»

Εννοούσε ότι ήταν απαίσιος σαν φίλος, κι ένας τέτοιος φίλος δεν ήταν πραγματικός φίλος.

Ντροπιασμένος ο Γιοκανάντα του λέει, «Με συγχωρείς δάσκαλε. Θα σε αγαπώ πάντα, άσχετα από το επίπεδο του ήθους και της διάθεσής σου. Ακόμα κι αν ξεπέσεις, εγώ θα σε προστατέψω.»

Τότε εκείνος μύησε τον Γιοκανάντα.

Γιατί αυτός ο δάσκαλος ζήτησε κάτι τέτοιο; Είχε ανάγκη την αφοσίωσή του; Κι εγώ δεν ξέρω γιατί να του ζητήσει κάτι τέτοιο! Εγώ ποτέ δεν σας ζήτησα να κάνετε κάτι τέτοιο. Δεν σημαίνει ότι δεν ήταν τέλειος, αλλά φοβήθηκε μήπως ο μαθητής του τον κρίνει με τη νοοτροπία και την ικανότητα ενός συνηθισμένου ανθρώπου. Γι αυτό ενίσχυσε την πίστη του εκ των προτέρων. Γι αυτό πρόσθεσε, «Δεν έχει σημασία σε τι θα εξελιχθώ εγώ, εσύ θα πρέπει να με αγαπάς και να με σέβεσαι.»

Αυτό θα προστάτευε τον μαθητή από την δημιουργία αρνητικού κάρμα, κι ίσως από κάποιον κλωνισμό της εμπιστοσύνης του. Αφού λοιπόν του είχε αποσπάσει την υπόσχεση, ο μαθητής ήταν υποχρεωμένος να την τηρήσει.

Έκτοτε, όποτε παρατηρούσε κάτι που θεωρούσε λάθος στην συμπεριφορά του δασκάλου, θα θυμόταν εκείνη την στιγμή και δεν θα έκανε πικρόχολα σχόλια. Θα θυμόταν επίσης ότι ο δάσκαλός του τον αποδεχόταν. Αν ο δάσκαλος μπορεί να αποδεχτεί εμάς, γιατί εμείς δεν μπορούμε να αποδεχτούμε τον δάσκαλο;

Αν πιστεύουμε ότι ο δάσκαλος είναι φωτισμένος, σημαίνει ότι είναι ικανός να δει το κάρμα μας, τις αρετές και τα λάθη μας. Μπορεί να τα δει όλα αυτά πολύ καθαρά, κι ωστόσο μας δέχεται σαν μαθητές του. Μας αγαπάει, παρ' όλ' αυτά, και μας σώνει από κάθε παράπτωμα. Οι συνηθισμένοι άνθρωποι δεν μπορούν να δουν το κάρμα, τις αρετές και τα

λάθη, πως μπορούν λοιπόν να κριτικάρουν με αυτόν τον τρόπο; Ο δάσκαλος έχει αυτές τις απαιτήσεις από εμάς, μόνο και μόνο για να ενισχύσει την εμπιστοσύνη και να μας προστατέψει από πρόσθετο κάρμα. Δεν σημαίνει ότι ένας φωτισμένος δάσκαλος έχει ελαττώματα, αντίθετα είναι το πλέον τέλειο πλάσμα. Αν δεν ήμασταν τέλειοι, αν δεν μπορούσαμε να είμαστε πανταχού παρόντες, και αν ήταν αδύνατον να σώσουμε τους μαθητές μας με τα αναρίθμητα φωτεινά μας σώματα, θα ήταν αδύνατον για έναν δάσκαλο επίσης να αφουγκραστεί και να ανταποκριθεί σε ολόκληρο το σύμπαν.

Μερικές φορές μπορεί εμείς να μην έχουμε πολλές εμπειρίες, αλλά άλλοι συνάνθρωποι που εξασκούνται πνευματικά έχουν, έτσι και η δική μας η πίστη επίσης ενισχύεται. Αν ένας άνθρωπος μπορεί να ακούσει και να ανταποκριθεί σε κάθε συνάνθρωπό του, τότε ο άνθρωπος αυτός έχει μεγαλείο. Επιπλέον, κάθε συνεισφορά και βοήθεια που δίνει, δίνεται δίχως όρους. Ως εκ τούτου, θα έχουμε εμπιστοσύνη έστω κι αν δεν έχουμε πολλές εμπειρίες. Σε περίπτωση που διαβάζοντας αυτές τις ιστορίες δεν έχετε ακόμα πίστη, ο Θεός θα πάει ακόμα και στην κόλαση για να σας σώσει, κανένας άλλος. Γι αυτό όταν διαβάζετε αυτές τις ιστορίες, μην γυρίζετε απλώς τις σελίδες, μάθετε από αυτές!

Αν υποθέσουμε ότι ο δάσκαλός μας δεν είναι τέλειος, τότε εμείς τι είμαστε; Είμαστε τέλειοι; Έχουμε δίκιο που τον κρίνουμε; Όχι. Τότε ξεχάστε το! Βλέπετε πως δεν είναι δύσκολο να ακολουθεί κανείς την πνευματική άσκηση, αλλά είναι δύσκολο να διατηρήσουμε την πίστη μας. Όσο πιστεύουμε ότι η πίστη μας είναι μεγάλη, τόσο θα αυξάνονται οι δοκιμασίες που μας έρχονται. Ενώ οι δοκιμασίες θα μειωθούν, αν δεν νομίζουμε ότι είμαστε τόσο μεγάλοι και τόσο συμπονετικοί, τόσο ακλόνητοι στην πίστη μας και καθ' όλα πρόθυμοι να σώσουμε νοήμονες ανθρώπους. Όταν παραμένουμε απλοί και συνηθισμένοι άνθρωποι, η Μάγια

(ψευδαίσθηση, αυταπάτη) δεν θα μας ενοχλήσει, επειδή δεν έχουμε υψηλές προσδοκίες.

Αν θέλουμε όντως να σώσουμε σκεπτόμενους ανθρώπους, θα πρέπει να διαθέτουμε μεγάλη δύναμη και να αποκτήσουμε γρήγορα την Φώτιση, κατά προτίμηση χθες. (Η Δασκάλα και το όλοι στο κοινό γελούν.) Αλλά τότε, να μην παραπονιέστε όταν δοκιμάζεστε. Αν δεν θέλετε να περάσετε τόσες δοκιμασίες, να μην περιμένετε και τόσα πολλά. Σ' αυτή την περίπτωση κοιτάμε τι μπορούμε να κάνουμε στα πλαίσια των ικανοτήτων μας, τι κάναμε στο παρελθόν και τι μπορούμε να κάνουμε στο μέλλον.

Η πίστη βοηθάει πολύ, όμως δεν μπορούν όλοι να διατηρούν τα απαραίτητα επίπεδα πίστης. Δεν κατηγορώ κανέναν, αλλά πρέπει να γνωρίζουμε τις αδυναμίες μας και να προετοιμαζόμαστε κατάλληλα. Όταν πέφτουμε σε ορισμένο επίπεδο και χάνουμε την πίστη μας, θα θυμόμαστε ότι ο δάσκαλος κάποτε μας είπε ότι είμαστε αδύναμα και ασταθή πλάσματα που δεν μπορούν να αντέξουν στην παραμικρή αντιξοότητα. Έχετε διαβάσει πολλές

ιστορίες και γνωρίζετε πως είναι πολύ δύσκολο να διατηρούμε την πίστη μας.

Είναι ευκολότερο για μας να λατρεύουμε ξύλινες εικόνες απ' ότι έναν ζωντανό Θεό. Ο ζωντανός Βούδας πρέπει να χειριστεί αναρίθμητες καταστάσεις και να κάνει ένα σωρό δουλειές με πολλούς και διαφορετικούς τρόπους. Όταν βλέπουμε ότι ο τρόπος που δουλεύει δεν ταιριάζει στα δικά μας γούστα – στις δικές μας «ευγενείς» ευαισθησίες και στο επίπεδο της δικής μας «φώτισης» - νομίζουμε ότι ο Βούδας είναι κακός. Επειδή δεν μπορούμε να κατανοήσουμε, τότε κρίνουμε στα τυφλά.

Αυτός ο φωτισμένος δάσκαλος δεν νοιάστηκε για το αν οι μαθητές του τον αμφισβητούσαν ή όχι, ήθελε απλώς να τους διδάξει πώς να προστατεύουν την πίστη τους.

Μια μέρα ο Γιοκανάντα το 'σκασε. Γιατί το έβαλε στα πόδια; Ήταν επειδή είχε μείνει πολύ μαζί με τον δάσκαλό του,

αλλά δεν φαινόταν να έχει καμία «εμπειρία»! Είχε ακούσει ότι υπάρχουν μεγάλοι πνευματικοί δάσκαλοι που ασκούνται σε κάποιες σπηλιές σε κάποιο μέρος. Πήγε λοιπόν στον Γάγγη και ανέβηκε στα βουνά για να ζήσει μαζί τους μερικές ημέρες. Ωστόσο όλοι οι φωτισμένοι

δάσκαλοι εκεί του είπαν ότι είχε ήδη βρει τον κατάλληλο δάσκαλο και ότι πρέπει να επιστρέψει σ' αυτόν. Όντας σε αυτό το μέρος, είχε πολύ καλές εμπειρίες. Να μία από τις ιστορίες του.

Μια φορά πήγε σε έναν βουνό επειδή είχε ακούσει ότι εκεί ζούσε ένας μεγάλος άγιος, μεγαλύτερος αδερφός του δασκάλου του, που ακολουθούσε το ίδιο πνευματικό μονοπάτι με του δασκάλου του. Είχε ακούσει ότι αυτός ήταν μεγάλος άγιος – ίσως «μεγαλύτερος» από τον δικό του δάσκαλο, επειδή ήταν μεγαλύτερός του σε ηλικία. Πήρε τα βουνά, διέσχισε μονοπάτια και βρήκε την σπηλιά. Κάθισε εκεί, με την καρδιά του να κτυπάει από προσδοκία, κάνοντας μασάζ στα πόδια του δασκάλου για να φανεί ευχάριστος και να πάρει ευλογία.

Την νύχτα, ανακάλυψε ότι όλο το μέρος ήταν πολύ φωτεινό. Ήταν φωτεινό άσχετα με το αν τα μάτια του ήταν ανοικτά ή κλειστά, κι ήταν αδύνατον να κοιμηθεί. Τον ρώτησε, «Δάσκαλε, γιατί γίνεται αυτό; Εσύ δεν έχεις λάμπες εδώ, έξω είναι σκοτάδι. Εδώ μέσα γιατί έχει τέτοια λαμπρότητα;»

Ο φωτισμένος δάσκαλος του λέει, «Κοιμήσου, κοιμήσου! Μην κάνεις τόσες πολλές ερωτήσεις!»

Εκείνος ξάπλωσε, αλλά αδύνατον να κλείσει μάτι. Παραπονέθηκε ξανά, «Πώς μπορώ να κοιμηθώ; Είναι τόσο φωτεινά, είτε κρατάω τα μάτια μου κλειστά είτε τα ανοίγω!»

Τότε ο φωτισμένος δάσκαλος του είπε «Καλά, αφού δεν μπορείς να κοιμηθείς, ας σηκωθούμε κι ας φτιάξουμε λίγο τσάι.»

Αφού ήπιαν το τσάι τους παρέα, πίασαν φιλοκουβεντούλα μέχρι που ξημέρωσε. Τότε ο δάσκαλος της σπηλιάς του λέει « Πήγαινε πίσω! Πήγαινε στον δάσκαλό σου. Έχεις βρει τον κατάλληλο, πάψε πλέον να ψάχνεις.»

Ντράπηκε πολύ. Πίστεψε τα λόγια του μεγάλου αδερφού του δασκάλου του.

Όταν επέστρεψε στο σπίτι του δασκάλου του, τρύπωσε μέσα από την κουζίνα, αλλά ο δάσκαλός του βρισκόταν ήδη

εκεί περιμένοντάς τον. Δεν τον μάλωσε καθόλου. Απλώς του είπε «Γεια σου! Έχεις φάει; Έλα! Θα σου ετοιμάσω κάτι να φας.»

Φάγανε μαζί. Αφού τέλειωσαν το φαγητό τους, ο δάσκαλος είπε «Πρέπει να μαγειρέψουμε περισσότερα. Αργότερα, κατά στις δύο τα ξημερώματα, θα καταφθάσει ένα μεγάλο γκρουπ ανθρώπων που έρχονται από πολύ μακριά για να με δουν, θα είναι κουρασμένοι και θα πεινάνε.»

Ο Γιοκανάντα απόρησε «Είναι παράξενο! Πως μπορεί να ξέρει ο δάσκαλος κάτι τέτοιο από εδώ που βρίσκεται; Ίσως να είναι πράγματι σπουδαίος. Ειδάλλως πως θα ήξερε αυτά τα πράγματα;»

Δεν υπήρχαν τηλέφωνα τότε, κάποιος ταχυδρόμος δεν είχε έρθει, αλλά ο δάσκαλός του το γνώριζε με φυσικό τρόπο. Ο Γιοκανάντα αμφέβαλε αλλά ο δάσκαλός του δεν μπορούσε να αστευτεί με τέτοιου είδους πράγματα. Βοήθησε τον δάσκαλό του να φτιάξει το φαγητό και ετοιμάστηκε να το σερβίρει. Αργότερα κατά στις δύο η ώρα, πράγματι έφθασαν πολλοί άνθρωποι και έφαγαν όλοι.

Όταν τέλειωσε με την μαγειρική, ο δάσκαλός του πήγε να ξαπλώσει. Αργότερα οδήγησε τον Γιοκανάντα σε ένα μέρος έξω από το σπίτι. Όταν κάθισαν κάτω, ο δάσκαλός του, τον κτύπησε ελαφρά στο στήθος. Τότε εκείνος είχε μια συνταραχτική εσωτερική εμπειρία. Είδε ότι όλα φαίνονταν διαφορετικά, πολύ διαφανή πολύ λαμπερά. Το σώμα του φαινόταν ανύπαρκτο, και όλος ο κόσμος φαινόταν διαφανής. Όλα φαίνονταν πολύ λαμπερά και φαίνονταν εντελώς διαφορετικά. Ένοιωσε εξαιρετικά ευγνώμων στον δάσκαλό του και γι αυτό γονάτισε μπροστά του και προσκύνησε.

Ο δάσκαλός του κούνησε το κεφάλι του και είπε «Φτωχό μου αγόρι! Τι μπορούν τα βουνά και τα ποτάμια να σου προσφέρουν;»

Ο Γιοκανάντα είχε πάει για προσκύνημα στα βουνά και στα ποτάμια, και είχε καταλάβει. Από εκείνη την στιγμή, δεν άφησε ποτέ ξανά τον δάσκαλό του.

Συγγραφέας: Δασκάλα Τσίνγκ Χαϊ
Copyright @ 1997

Βίντεο-ηχογράφηση: Ομάδα βιντεοσκόπησης
Επιμέλεια: Ομάδα επιμέλειας διαλέξεων Φορμόζας
Μετάφραση: Ομάδα μετάφρασης διαλέξεων Φορμόζας
Κεν Τσίου, Κα Πουν Φοκ, Τερέζα Χουάνγκ,
Ιαν Γου, Τζένη Γου, Τζέννιφερ Ξουένινγκ Γου, κ.α.
Εκδότες: Άλισταιρ Κόνγουελ, Ρίτσαρντ Στιούαρτ, κ.α.
Σκιτσογράφοι: Τζοάν Κομπ και Για-Χουέι Ζεν
Βίκυ Χρυσικού (Vicky Chrisikou- Greek translation)

Διεθνής Εκδοτικός Οργανισμός Δασκάλας Τσίνγκ Χαϊ
Διεύθυνση: Rm. 16, 8F., No.72, Sec. 1, Zhongxiao W. Rd.,
Zhongzheng Dist., Taipei City 100,
Taipei, Formosa, R.O.C.
ρώτη έκδοση: Νοέμβριος 1997

You are welcome to reproduce the contents of this publication
with prior permission from the publisher.